

Giới thiệu Lầy Người Không Yêu Mình

Thể loại: Truyện thực tế

Trích đoạn:

- Con Thiên đầu, rót nước mang ra đây.

Tôi đang lúi húi nấu nướng trong bếp, nghe tiếng mẹ chồng gọi thì vội vàng lau tay vào tạp dề rồi rót hai cốc nước mang ra ngoài phòng khách. Tôi cứ nghĩ hôm nay bạn của mẹ chồng đến chơi, nhưng lúc ra đến nơi mới thấy người đến chẳng phải ai xa lạ mà là Nguyệt - em gái mưa của chồng tôi... Nụ cười đang nở sẵn trên môi tôi bỗng chốc cứng ngắt.

- Con mời mẹ uống nước ạ, mời Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Lầy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Con Thiên đầu, rót nước mang ra đây.

Tôi đang lúi húi nấu nướng trong bếp, nghe tiếng mẹ chồng gọi thì vội vàng lau tay vào tạp dề rồi rót hai cốc nước mang ra ngoài phòng khách. Tôi cứ nghĩ hôm nay bạn của mẹ chồng đến chơi, nhưng lúc ra đến nơi mới thấy người đến chẳng phải ai xa lạ mà là Nguyệt - em gái mưa của chồng tôi... Nụ cười đang nở sẵn trên môi tôi bỗng chốc cứng ngắt.

- Con mời mẹ uống nước ạ, mời Nguyệt.

Mẹ chồng tôi đang tui cười xem tạp chí với Nguyệt, nghe thấy giọng tôi thì bỗng nhiên trở nên khó chịu, bà nói:

- Gớm, nhờ chị rót cho cốc nước mà mặt chị như đưa đám thế kia thì ai dám uống. Cái Nguyệt lâu lâu mới đến chơi chứ có gì mà chị phải tỏ ra như thế nhỉ? Không rót được thì thôi, để đó tôi rót.

- Không ạ. Con đang bị đau bụng chứ không có ý gì cả đâu ạ.

- Tôi còn lạ gì chị nữa, chị lâu nay vẫn ghen tức với Nguyệt vì nó quen thân với nhà này nên lần nào nó đến chị chẳng viện cớ khó chịu với nó. Tôi bảo chị này, bây giờ chị lấy thằng Phong rồi nhưng nó ngoài vợ thì còn phải có thêm mối quan hệ khác. Đàn bà thì đừng có nhỏ mọn ích kỷ, phải khôn phải khéo vào thì mới giữ được chồng. Chứ suốt ngày ghen ăn tức ở thì sớm muộn nó cũng mệt mỏi rồi đi kiếm người khác thôi.

Nguyệt ngồi bên cạnh nghe mẹ chồng tôi nói thế thì nhếch môi cười khẩy, cô ta ôm lấy tay mẹ chồng tôi, thỏ thẻ khuyên can:

- Di đừng mắng chị Thiên nữa, chắc chị ấy bị đau bụng thật nên mới thế. Thôi để con vào pha nước cam cho di nhé. Di hay đau dạ dày mà uống nước lạnh thế này cũng không tốt.

- Đây, chỉ có con là tốt với di thôi, không như ai kia, mặt mày suốt ngày sùng sục sủa sủa.

- Kia di.

- Di nói không đúng à mà con còn bệnh. Đây, này giờ nói chuyện mà nó cũng cứ im im như thóc ngâm ấy. Đúng là con dâu mà đối xử với mẹ chồng chẳng bằng người dưng.

Từ khi tôi lấy chồng về đây, mẹ chồng không ưng tôi nên tôi có làm gì thì bà cũng không thấy vừa mắt. Tôi quen rồi nên cũng không để bụng so đo với bà nữa, người già khó tính là chuyện bình thường, huống hồ con trai bà giỏi giang đẹp trai ngồi ngồi như thế, chấp nhận lấy một đứa chẳng có gì tương xứng như tôi, bà không hài lòng cũng là phải thôi.

- Con vào pha nước cam cho mẹ đây ạ. Mẹ cứ ngồi đây nói chuyện với Nguyệt rồi tí con mang ra. Mẹ có cần gì thì gọi con.

Nói xong, tôi không chờ mẹ chồng trả lời mà quay người đi xuống bếp, lát sau đang vắt nước cam thì Nguyệt đi xuống, cô ta khoanh tay trước ngực, bĩu môi bảo tôi:

- Ôi giờ, ngày nào chị cũng pha nước cam thì di Ân cũng chẳng thích chị đâu. Anh Phong cũng thế. Nói chung là có những cái cố gắng thì đạt được, nhưng mà cũng có nhiều thứ nỗ lực đến đâu thì cũng vô ích thôi.

- Thế à?

Tôi cười cười, tỏ vẻ không quan tâm đến cô ta, tiếp tục vắt cam:

- Còn hơn có những người bày đủ mọi thủ đoạn cũng không đạt được thứ mình cần.

- Chị...

- Chị cái gì? Tôi chẳng cần biết trước cô thích anh Phong hay là có quan hệ thân thiết kiểu gì với nhà tôi, nhưng bây giờ chồng tôi đã là người có vợ, mong cô tự trọng đi một tý. Suốt ngày đến đây bám dính lấy nhà tôi thì cũng không ra gì đâu.

Nguyệt thích chồng tôi lâu rồi, tôi cũng chẳng biết trước kia cô ta với Phong có chuyện gì nhưng tôi biết cô ta rất ghét tôi. Mà tôi thì cũng chẳng phải loại hiền lành cam chịu gì, tốt với tôi thì tôi tốt lại, còn ghét tôi thì tôi cũng chẳng cần phải tử tế. Thế nên, lúc nghe tôi nói thẳng thừng như vậy, cô ta tức lắm, nghiêng răng kèn kẹt:

- Nói là vợ anh ấy mà không thấy xấu hổ à? Lừa anh ấy lên giường thì về vang lấm chắc? Có chắc anh ấy thích chị không hay chỉ cười chị về cho bố anh ấy vui thôi? Tôi bảo này, bớt tự mãn đi, một ngày nào đây chứng kiến chồng mình ngủ với người khác lại sốc đấy.

- Làm được rồi hẵng hay. Tránh ra.

Tôi cảm hai cốc nước cam đầy ắp, không để ý đến cô ta nữa mà thân nhiên đi qua người Nguyệt rồi mang lên nhà, đặt trước mặt mẹ chồng:

- Nước cam đây ạ, mẹ uống đi.

- Không dám. Tôi không có phúc ấy.

- Uống nước cam nhiều, nó lên men trong dạ dày không tốt đâu mẹ ạ. Mẹ uống một cốc nước trắng rồi hãy uống nước cam nhé. Con đi nấu cơm đây.

Tôi biết rõ rằng nước cam có nhiều acids nên không tốt cho dạ dày, nãy nghe Nguyệt nói thế tôi vẫn im im như không có gì, pha xong mới nói cho mẹ chồng việc dạ dày bà nên uống ít nước cam, để xem bà như thế nào. Ai ngờ bà vẫn bênh cô ta ra mặt, cầm cả cốc nước đổ vào sọt rác trước mặt tôi, tôi cũng không nói gì nữa, đi thẳng vào trong bếp.

Mùa này, đứng trong bếp nấu nướng một lúc thì mồ hôi nhễ nhại, trên nhà lại nghe văng vẳng tiếng cười nói của Nguyệt và mẹ chồng, tôi khó chịu trong người nhưng cũng không biết làm thế nào cả, cuối cùng lơ đãng thế nào mà tay không bắt cả nồi canh nóng xuống, bỏng hết cả hai bàn tay.

Nhìn bàn tay trước kia chưa từng phải nấu nướng của mình, bây giờ đầy vết sẹo vì bị đứt lẩn bị bỏng, móng tay dính đầy dầu mỡ và mùi hành tỏi, tôi đứng dưới vòi nước, lặng lẽ cười buồn.

Trước đây khi gia đình tôi chưa tan vỡ, tôi cũng được bố mẹ nuông chiều như một tiểu thư chính hiệu, đôi tay này ngoài cầm bút và chơi đàn ra thì chưa bao giờ phải làm bất kỳ việc gì nặng nhọc, vậy mà bây giờ chỉ qua một thời gian ngắn, tôi như biến thành một người hoàn toàn khác. Mạnh mẽ hơn, kiên gan hơn, bận rộn hơn, và biết ngấm ngấm chịu đựng nhiều hơn...

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác tuyệt vọng khi ấy, lúc tôi ngồi trong nhà tang lễ khóc đến đứt từng đoạn gan ruột, khóc đến mức cổ họng khản đặc không thể phát ra bất cứ âm thanh gì. Ngày đó, những người luôn xum xoe nịnh nọt khi gia đình tôi có tiền đều không một ai xuất hiện, cũng chẳng còn người thân nào bên cạnh mà chỉ có một mình bác Nhân, cũng là bố chồng tôi bây giờ an ủi tôi:

- Cháu phải mạnh mẽ lên. Bây giờ bố mẹ cháu ở trên trời cũng mong cháu sống thật tốt, sống thật vui vẻ khỏe mạnh. Buồn một thời gian thôi nhé, chuyện gì cũng sẽ nguôi ngoai thôi.

- Cháu... không biết... nữa. Bố mẹ cháu... mất rồi. Cháu sống với ai... nữa... bây giờ. Sống với ai nữa bây giờ...

- Cháu còn có bác, còn chị gái cháu nữa. Cháu phải cố lên, có chuyện gì thì vẫn có mọi người ở đây. Không ai bỏ rơi cháu cả.

Nhắc đến chị gái, tôi lại càng đau lòng gào khóc to hơn, không phải đau lòng vì lễ tang của cả bố lẫn mẹ mà chị không đến, mà là vì chồng của chị chính là người đã đẩy gia đình tôi đến bước đường ngày hôm nay. Anh rể đã cướp toàn bộ gia sản của gia đình tôi, ép bố mẹ tôi phải nhảy lầu tự tử.

Nghĩ đến cảnh bố mẹ mình đến khi chết rồi cũng không nhắm nổi mắt, lồng ngực tôi lại đau thắt lại, đau không thể thở được. Tôi gần như kiệt sức, không còn nơi nào để đi, cũng chẳng còn nhà để về, bây giờ bố mẹ chết rồi, tài sản cũng bị cướp hết, tôi trở thành một kẻ mồ côi không nhà không cửa, ngay cả lễ tang này cũng là do bác Nhân đứng ra tổ chức giúp cho tôi.

- Cháu không còn ai cả, bác ơi, cháu không còn ai nữa... Cháu cũng... không có nhà... mà về nữa rồi. Nhà bị... xiết nợ rồi.

- Không sao, về nhà ở với bác, có bác gái với em Thanh nữa. Nhà nhiều phòng để không, cháu cứ dọn đồ đến ở là được.

Tất nhiên là mới đầu, tôi từ chối.

Những tháng ngày sau khi bố mẹ mất, tôi đơn độc chống chọi với cảm giác toàn bộ thế giới sụp đổ, cảm giác ngã ngựa từ voi xuống chó, tất cả mọi người thân đều ngoảnh mặt quay lưng, tiền bạc không có, cuối cùng, tôi suy sụp bỏ ngang Đại học.

Ngày bác Nhân biết tôi không chịu đi học nữa, bác ấy đã khuyên nhủ rất nhiều, thậm chí còn mắng cho tôi một trận.

Trước bố tôi còn sống cũng đi bộ đội, bác Nhân với bố tôi ngoài tình đồng đội ra còn thân thiết với nhau như anh em. Sau này bố tôi xuất ngũ đi buôn hoa quả, có tiền rồi lần sân sang bắt động sản rồi mở công ty, bác Nhân thì vẫn ở lại quân đội, bây giờ đã làm đến cấp Tướng rồi nhưng vẫn qua lại với nhà tôi suốt.

Đến bây giờ khi gia đình tôi trở nên thế này, họ hàng người thân sợ liên lụy nên không ai ngón ngang, chỉ có người đồng chí năm xưa là sẵn sàng giúp đỡ gia đình tôi đến tận cùng nghĩa tử.

- Sao cháu lại bỏ ngang Đại học? Có thể nào cũng phải học hành đàng hoàng chứ, sao cháu lại bỏ ngang? Công sức bố mẹ nuôi cháu mười mấy năm trời thì sao? Cháu không nghĩ à?

- Cháu xin việc làm thêm ở ngoài rồi ạ.

Tôi không muốn nói với bác ấy, tôi bỏ học một phần bởi vì không có tiền. Bác Nhân vẫn cho tôi tiền nhưng tôi không lấy, tôi không muốn đã nợ còn thêm nợ, tôi sợ không trả được.

- Sao cháu lại đi làm thêm? Cháu cứ đi học bình thường, việc tiền nong bác sẽ lo. Có thể nào cũng vẫn phải đi học chứ. Ngày mai cháu chuyển về nhà bác, không ở trọ nữa. Ở đây bác gái nấu cơm cho ăn, cháu ở ngoài ăn uống linh tinh, mới một tháng mà đã gây rắc rối rồi.

- Cháu không sao đâu, bác đừng lo. Cháu ở nhà thuê tốt lắm.

- Bây giờ bố cháu không còn, cháu cứ coi bác như người thân, không phải ngại với bác. Trước khi bố cháu mất đã gửi gắm bác chăm sóc cháu, bác không muốn cháu ở ngoài. Lỡ cháu có việc gì thì sau bác chết đi cũng không dám nhìn mặt bố cháu.

- Bác đừng nghĩ thế, cháu lớn rồi, cháu tự lo được mà. Bác cứ yên tâm, cháu sẽ không sao đâu.

- Người lớn nói cháu phải nghe lời. Cháu cứ đến ở nhà bác đi, bác bảo bác gái dọn phòng cho cháu rồi.

Cấp Tướng ở trong quân đội to lắm, cả người mỗi động tác giờ chân nhắc tay đều toát lên phong thái quân nhân, lời nói ra ai cũng phải răm rắp nghe theo, tôi cũng thế. Từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ bác Nhân, ngoài sự ngưỡng mộ còn có cả kính trọng. Bây giờ bác ấy đã kiên quyết như thế thì tôi không dám từ chối nữa, cuối cùng phải dọn đến ở nhà bác ấy, và cũng từ đây tôi bắt đầu nung nấu rửa tâm trở thành vợ một người.

Bác Nhân ở trong doanh trại suốt nên ở nhà chỉ có tôi, bác gái và em chồng tôi bây giờ, ngoài ra còn có Phong nữa. Phong là con trai đầu của bác Nhân, từ nhỏ đến lớn học rất giỏi, anh còn được học bổng du học toàn phần ở Úc nên mới về nước được ba bốn năm thôi, giờ đang làm CEO cho một chi nhánh công ty có trụ sở ở nước ngoài rồi. Ngày nhỏ vì hai gia đình quen nhau nên tôi với Phong cũng gặp gỡ vài lần, từ khi tôi đến ở thì chạm mặt anh cũng không nhiều vì anh đi làm suốt, đêm muộn mới về nhà.

Sau một thời gian ở nhà bác Nhân, tôi phát hiện ra nếu như muốn đòi lại tất cả những thứ mà anh rể đã cướp trắng của gia đình mình, tôi buộc phải có nơi để cậy nhờ. Bây giờ tôi thân cô thế cô, một xu cũng không có chứ đừng nói là có thể ra tòa kiện được, mà Phong thì vừa giỏi vừa nhiều tiền. Thế là tôi muốn lợi dụng anh để đòi lại mọi thứ cho tôi.

Năm ấy, tôi mới hai mươi tuổi nên suy nghĩ cực kỳ nông cạn, tôi gạt sang một bên mọi ân tình của bác Nhân với gia đình tôi mà nhất quyết dùng đủ thủ đoạn để thực hiện dã tâm của mình. Tôi lên mạng tìm mua một loại thuốc mê dạng lỏng, sau đó chờ đến một hôm Phong đi tiếp khách bên ngoài về say rượu, tôi giả vờ mang cho anh một cốc nước ấm, đợi Phong ngất thuốc rồi đỡ anh lên giường.

Đêm ấy, chúng tôi không hề làm gì cả nhưng sáng hôm sau khi Phong tỉnh dậy, trên người của anh và tôi đều không một mảnh vải, quần áo rơi vung vãi dưới sàn nhà.

Anh hốt hoảng nhìn tôi rồi lại nhìn cốc nước hôm qua vẫn còn để trên bàn, cuối cùng cười nhạt:

- Em muốn gì hả Thiên?

Không uống công là người học rộng biết nhiều, trong hoàn cảnh thế này mà vẫn ăn nói bình tĩnh như thế. Tôi đoán Phong tỉnh dậy cũng thừa biết tôi bỏ thuốc anh rồi, thế nên tôi cũng bình thản nhạt từng thứ quần áo mặc vào người, tôi nói:

- Giờ đã thế này rồi, anh còn hỏi em muốn gì là sao? Theo anh thì bây giờ đòi con gái của em mất trong tay anh rồi, em còn muốn gì được nữa?

- Tôi hỏi lại một lần nữa, em muốn gì?

Muốn tiền, muốn tiền phát điên lên được. Có tiền mới kiện được lũ khốn nạn kia ra tòa, có tiền mới có quyền. Nhưng tôi không thể nói thế được, cuối cùng tôi đáp:

- Em không muốn gì cả, coi như không có gì cả đi.

Vừa nói dứt lời thì cửa phòng mở ra, mẹ chồng tôi chắc thấy con trai hôm nay không dậy sớm đi làm nên lên phòng gọi. Bà vừa nhìn thấy chúng tôi quần áo xộc xệch trên giường thì kêu toáng lên:

- Ôi trời ơi, hai đứa chúng mày làm gì thế này?

- Cháu...

- Thiên, cháu ở trong đây làm gì? Sao cháu lại ở trong này? Ở trong này từ lúc nào, mới vừa vào thôi phải không?

Tôi cúi gằm mặt không nói gì, nói chung trong lòng đã chuẩn bị tinh thần sẵn cho tình cảnh này rồi nhưng bây giờ vẫn cảm thấy xấu hổ không sao ngẩng đầu lên được. Ai mà ngờ một đứa con gái được nuông chiều, tiêu tiền không phải nghĩ như tôi cũng có ngày đề tiện đến mức này. Đề tiện đến mức vứt sạch cả liêm sỉ của bản thân.

- Cháu trả lời đi xem nào? Sao cháu lại ở đây? Tôi qua cháu với thằng Phong làm gì? Trả lời đi xem nào.

- Cháu... xin lỗi...

- Nhà tôi thấy cháu đáng thương nên curu mang, thế mà giờ cháu dụ dỗ con trai mà tôi thế này à? Đúng là nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Cháu làm thế mà được à? Đàn bà con gái chui vào phòng đàn ông để làm gì? Muốn dụ dỗ nó hay làm gì?

Mẹ chồng tôi ngày trước cũng buồn bán nhỏ, nhưng từ khi bố chồng làm đến cấp cao thì nghỉ, chỉ ở nhà nội trợ. Với bà, Phong là niềm hy vọng và tự hào lớn nhất, tôi lại chỉ là một đứa trẻ vô thân, bà không muốn con trai bà dính dáng đến tôi.

- Sao không nói được à? Bây giờ cô dọn đồ đi ngay, đi ngay cho khuất mắt tôi. Nhà tôi không thể nuôi loại người lấy oán trả ơn như cô nữa. Đi ngay.

- Vâng.

Tôi xấu hổ đứng dậy định đi, không ngờ vừa đi được hai bước thì Phong đột nhiên nói:

- Mẹ, thôi đi.

- Thôi cái gì, con làm sao đấy? Mẹ còn chưa hỏi đến con đâu. Con đừng tưởng giờ lớn rồi thích làm gì cũng được. Mẹ không đồng ý cho con có bất kỳ quan hệ gì với con Thiên đâu, con dâu nhà này phải đàng hoàng tử tế. Không có cái chuyện vớ vẩn như thế được.

Mẹ chồng mắng Phong xong lại quay sang chỉ tôi:

- Tôi nói cho cô biết, thằng Phong phải lấy người môn đăng hộ đối với nó, nhà tôi thương hại cô mới curu mang cô, cô đừng có được nước lán tôi. Tôi không bao giờ chấp nhận cô đâu, cô có ngủ với nó tôi cũng không chấp nhận.

- Cháu xin lỗi đi. Cháu biết sai rồi, cháu sẽ đi ạ, cháu sẽ đi ngay.

Phong nói:

- Không phải đi đâu cả. Cứ ở đây.

Tôi biết trước Phong là kiểu đàn ông sòng phẳng, tôi hiểu anh sẽ chịu trách nhiệm với tôi nên mới sắp đặt mọi chuyện như thế. Tôi giả vờ bất ngờ, quay đầu lại nhìn anh, còn Phong thì không thèm nhìn tôi mà chỉ nói với mẹ:

- Mẹ đừng nặng lời với người ta thế. Tôi qua con gọi Thiên sang đây.

- Cái gì? Anh nói cái gì đấy? Anh bị làm sao mà dám nói với tôi như thế hả? Anh hết người để ngủ rồi à mà đi ngủ với nó? Anh định làm tôi tức chết đấy à?

- Mẹ bình tĩnh đã. Giờ mẹ cứ xuống nhà trước rồi tí nữa con xuống nói chuyện với mẹ.

- Bình tĩnh, anh bảo tôi bình tĩnh kiểu gì? Hai đứa mày làm trò vớ vẩn trong cái nhà này rồi còn bảo tôi bình tĩnh à?

- Mẹ, mẹ cứ xuống đi. Con thay quần áo.

Phong bình thường ít nói, nhưng lời anh nói ra cũng rất có trọng lượng nên mẹ chồng tôi cũng đành hậm hực xuống nhà ngồi chờ. Lúc bà vừa đi khỏi, Phong mới hỏi tôi:

- Giờ em định thế nào?

- Không định thế nào cả. Giờ ở đây cũng không ở được nữa, tí nữa em dọn đồ đi. Em xin lỗi anh.

- Em không cần phải giả vờ với tôi, em muốn gì thì cứ nói thẳng. Bây giờ mọi chuyện xảy ra như đúng ý em muốn rồi đấy, đi hay ở là tùy em.

Đi hay ở là tùy tôi, nghĩa là miễn cưỡng đến với nhau hay coi như không có chuyện gì, anh cho tôi quyền lựa chọn. Cuối cùng, khi hai chúng tôi xuống dưới nhà để nói chuyện với mẹ thì bác Nhân cũng đi thể dục từ bên ngoài về, sau khi biết chuyện, bác không nói không rằng câu nào đã đâm cho Phong một quyền chày cả máu mồm:

- Con bé là con nhà chú Lịch đấy, nó cũng như em gái mày đấy, mày làm cái gì thế hả thằng kia? Mày không có não à?

Mẹ chồng tôi thấy thế thì vội vàng chạy lại giữ lấy tay bác Nhân, cuống lên khuyên:

- Không phải là thằng Phong đâu, tự con Thiên chạy sang phòng nó. Sao ông lại đánh con. Tại ông mang con bé kia về mới xảy ra chuyện này, ông đuổi nó đi đi, sao ông lại đánh con.

- Bà im ngay. Thằng con bà không muốn thì ai bắt được nó, bà còn bênh nó à?

Tôi nhìn Phong lặng lẽ lau máu trên miệng, cũng cảm thấy ân hận vì mình làm gia đình anh mâu thuẫn ra thế này, nhưng đã đến bước đường đó rồi thì cũng không thể quay đầu lại được, cuối cùng, tôi phải lên tiếng xin bác Nhân:

- Bác ơi lỗi là tại cháu, là cháu tự sang phòng anh Phong. Anh Phong say rượu nên không biết gì cả. Bác đừng đánh anh ấy.

- Say rượu cái gì, đàn ông cứ đổ tội cho say rượu là xong à? Cháu không phải sợ nó, hôm nay bác phải đánh cái thằng mất dạy này. Đánh cho nó thành người.

Người làm quân nhân, kỷ luật thép, con trai đã gần ba mươi tuổi đầu vẫn bị đánh như thường. Bác Nhân giận lắm, chửi ầm lên:

- Mày nghĩ cái gì thế hả thằng kia? Lương tâm mày ném đâu rồi? Giờ con gái nhà chú Lịch mày tính sao? Nó còn có một thân một mình, mày còn hại đời nó thế thì mày tính sao?

Phong im lặng rất lâu, im lặng giống như anh muốn chờ đợi quyết định của tôi, nhưng mà cuối cùng vì tôi không nói gì nên rút cuộc, anh đành nói với bố mình, nói một cách đầy chán nản và miễn cưỡng:

- Nếu Thiên muốn cưới thì con cưới.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thế là nửa tháng sau chúng tôi cưới.

Nhà tôi bây giờ chẳng còn bố mẹ nên hôm tổ chức hôn lễ chỉ có một bác gái bên mẹ tôi và mấy đứa em họ nữa ở dưới quê lên, Phong thì không mời bất cứ một ai là bạn bè anh cả, anh không thích tôi nên không muốn công khai gì về tôi. Hôn lễ của chúng tôi cũng tổ chức đơn giản, thậm chí ảnh cưới Phong cũng chỉ chụp với tôi đúng hai cái.

Tổ chức xong, tôi vào nhà vệ sinh thay một bộ váy bình thường để ra tiếp khách, vừa bước qua WC nam thì nghe tiếng khóc rung rức ở trong đó. Ban đầu, tôi không để ý nhưng nhận ra giọng của Nguyệt, tôi mới tò mò dừng lại:

- Sao anh lại lấy vợ? Anh có thích chị ấy đâu, sao anh lại làm thế? Em thì làm sao? Huhu, Phong, bây giờ vẫn còn kịp, anh đừng lấy vợ nữa. Đừng lấy nữa được không?

- Em vào đây làm gì?

- Em không muốn anh lấy vợ. Anh đừng lấy chị ấy nữa. Em quen anh trước cơ mà, em với anh chơi với nhau từ nhỏ cơ mà. Sao giờ đừng một cái anh bỏ em đi lấy vợ. Em không muốn đâu, Phong, anh nghĩ lại đi.

- Em ra ngoài đi, ở đây người ta thấy không hay đâu.

- Không, em không ra. Anh cưới vợ rồi, em còn cần thế diện làm gì nữa. Anh không đồng ý với em, em không đi đâu.

Phong không nói gì mà mở cửa đi ra ngoài, lúc anh đi ngang qua chỉ liếc tôi một cái chứ không hỏi han hay giải thích điều gì. Lúc sau, Nguyệt cũng chạy ra theo, thấy tôi, cô ta tự nhiên lại giận cá chém thớt, vừa khóc vừa chửi tôi:

- Chị thấy hả hê lắm đúng không? Chị thêm tiền quá nên giờ khổ không chịu được, phải bám lấy nhà giàu để ăn sung mặc sướng phải không? Loại không biết xấu hổ.

- Cô bị sao thế? Cô khóc lóc liên quan gì đến tôi?

- Chị đừng giả vờ giả vịt, ngày đầu tôi thấy chị đã biết chị không vừa rồi. Giờ mới biết đúng là đê tiện thật, lừa cả anh Phong lên giường, đúng là uống công nhà bác Nhân đối xử tốt với chị.

- Tôi có thể thì cũng chẳng liên quan đến cô. Người phải ghét tôi là anh Phong chứ không phải cô, thế nên tôi chẳng việc gì phải hả hê với cô mà cô cũng chẳng có quyền gì để phán xét tôi cả.

Lúc còn chưa cưới, mấy lần tôi thấy Nguyệt đến nhà nhưng cũng không để ý lắm, sau khi chuyện của tôi với Phong xảy ra, Nguyệt tỏ thái độ ghánh ghét với tôi ra mặt. Giờ cô ta chạy vào tận trong WC nam để gạ gẫm chồng tôi, tôi không nói gì thì thôi, cô ta còn chửi tôi.

Cô ta trợn mắt nghiêng răng ken két:

- Có liên quan hay không thì sau sẽ biết thôi. Đừng tưởng cưới rồi là xong, đời còn dài lắm.
- Ủ, cảm ơn đã nhắc nhở nhé.

Nói xong, tôi cũng chẳng để ý đến cô ta nữa mà quay người đi vào WC thay váy, cả một ngày trời hôm ấy tổ chức đám cưới rồi dọn dẹp, tôi mệt như cả người. Đến tối, vừa vào phòng ngủ đã thấy trong đó kê thêm một bộ sofa nữa, còn chưa hiểu tự nhiên kê thêm sofa làm gì thì Phong từ nhà tắm bước ra, bảo tôi:

- Tôi ngủ ở ghế.
- À...

Nửa tháng chuẩn bị cho lễ cưới, chúng tôi vẫn ngủ riêng phòng, bình thường Phong toàn về muộn nên có khi mấy ngày tôi với anh mới đụng mặt một lần. Hôm nay cưới xong, không thể mỗi đứa một nơi được nữa nên chắc anh mua sofa để khỏi phải ngủ chung với tôi.

- Ngồi xuống đi, có mấy việc tôi muốn nói với em.

Tôi gật đầu, đi đến ghế rồi ngồi xuống, Phong ngồi đối diện tôi, tóc anh còn ướt, rũ mấy sợi xuống mắt trông lại càng đẹp trai. Mà mới tắm xong nên người cũng thơm nữa.

- Anh nói đi.
- Tôi không biết em muốn gì nhưng chắc cưới nhau thế này, em cũng hiểu là miễn cưỡng, phải không?
- Ủ. Em biết anh không thích em.
- Bây giờ dù sao cũng cưới rồi, ở cùng một phòng sẽ phải va chạm nhiều. Nhưng tôi thì trước giờ tự do quen rồi, cuộc sống của em tôi không muốn can dự vào, thế nên cuộc sống riêng của tôi em cũng đừng quan tâm đến. Em làm được không?
- Như thế không giống vợ chồng tý nào cả.
- Tôi đã nói ngay từ đầu rồi, đó là do em chọn.

Trước tôi nghĩ, mình cưới được Phong rồi, vợ chồng chung chăn chung gối rồi có thêm đứa con gắn kết nữa, lâu dần anh sẽ có tình cảm với tôi. Lúc đó, tôi sẽ dựa vào anh rồi đòi lại mọi thứ của gia đình nhà mình, tôi biết không phải đơn giản mà Phong được một công ty lớn ở nước ngoài bổ nhiệm làm CEO của chi nhánh bên này, anh có năng lực như thế thì giúp tôi đòi lại được tài sản nhà tôi chắc dễ như trở bàn tay.

Nhưng tôi lúc ấy còn quá non nớt nên đã quên mất một điều rằng: người làm kinh doanh thì hành động rất dứt khoát, thậm chí là vô tình, anh sẵn sàng chịu trách nhiệm nhưng tình cảm thì chắc sẽ không cho tôi. Ngày đầu tiên cưới, Phong đã muốn vạch rõ ranh giới của chúng tôi, tôi càng bám lấy có lẽ anh càng ghét.

Tôi cố tỏ ra bình thản, gật đầu:

- Cũng được ạ. Anh muốn em không can thiệp thì em sẽ không can thiệp thôi. Nhưng em cũng có vài yêu cầu.
- Em nói đi.
- Em không biết ở ngoài anh yêu đương thế nào, nhưng ở nhà và trước mặt em, em không muốn nhìn thấy. Anh giữ thể diện cho em, em cũng giữ thể diện cho anh.

Nghe tôi nói vậy, Phong hơi khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi. lát sau anh mới đáp:

- Còn gì nữa?
- Trước mặt bố mẹ anh, phải tỏ ra như em với anh vẫn bình thường. Cưới là lựa chọn của em, dù anh không thích thì giờ cũng xong rồi, thế nên để em có thể sống yên ổn trong nhà anh, trước mặt người lớn thì anh giả vờ cùng em một tý.
- Em có vẻ thích giả vờ nhỉ?

Tôi cười, không muốn giải thích nên chuyển luôn qua vấn đề khác:

- Điều cuối cùng nữa, hàng tháng đưa em đến chùa một lần vào ngày rằm. Em muốn bố mẹ thấy em vẫn sống hạnh phúc.
- Hết chưa?

- Rồi ạ. Hết rồi.

Phong lấy ra một chiếc thẻ ATM đặt lên bàn rồi đẩy đến trước mặt tôi, anh nói:

- Mật khẩu cái này là từ 1 đến sáu. Trong thẻ lúc nào cũng có tiền, em muốn tiêu gì thì cứ rút ra.

- Không, em không lấy đâu, em vẫn còn tiền.

- Em muốn giả vờ trước mặt bố mẹ tôi còn gì? Tôi không muốn bố tôi nghĩ tôi không nuôi nổi em.

Chồng người ta đưa thẻ cho vợ để chi tiêu trong gia đình, còn chồng tôi thì đưa tiền cho tôi vì không muốn bố nghĩ anh không nuôi nổi tôi. Phong nói thế tôi cũng chẳng từ chối nữa, đành nhận lấy tấm thẻ ATM của anh:

- Thẻ cũng được ạ.

- Xong rồi, ngủ đi.

- Vâng.

Đêm hôm đó, tôi ngủ trên giường còn Phong nằm ở ghế, cả ngày mệt mỏi nhưng không hiểu sao tôi lại không tài nào ngủ được. Tôi nhớ nhà, nhớ bố mẹ, tôi nhớ căn phòng nhỏ có cây đàn piano trên tầng hai của mình, bây giờ mới chỉ qua mấy tháng mà tôi đã không còn nhà để về nữa, cũng không còn bố mẹ đợi chờ tôi trưởng thành, tôi bây giờ đã trở thành vợ người ta rồi, đã lấy một người chồng giỏi giang thành đạt rồi, nhưng sao đêm tân hôn vẫn đơn độc thế này?

Tôi không còn khóc nữa mà lặng lẽ thờ dài, trở mình quay sang nhìn Phong nằm trên ghế. Ghế sofa dài nhưng anh cao nên nằm vẫn thấy không vừa tý nào, cứ phải co người như con tôm. Trong đêm tối, tôi nhìn anh rất lâu, rất lâu, sau đó ngủ quên lúc nào không biết, đến sáng mai tỉnh dậy thấy ghế trống trơn, biết anh đã đi làm rồi.

Nhìn đồng hồ mới chỉ gần bảy giờ, tôi vội vàng đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà, vừa đến cầu thang đã thấy mẹ chồng tôi ngồi sẵn ở phòng khách chờ, vẻ mặt bà sầm sầm sì sì, tôi biết kiểu gì cũng bị mắng nhưng chậm chạp đi lại chào:

- Con chào mẹ ạ. Mẹ ăn sáng chưa để con nấu?

- Chị nhìn xem mặt trời đã lên đến đỉnh đầu chưa mà còn hỏi tôi ăn sáng chưa. Làm dâu nhà này đúng là sướng thật, trèo lên đầu lên cổ nhà chồng mà ngồi. Nhà tôi mà chờ được chị dậy nấu đồ ăn sáng cho chắc là chết đói hết.

- Con xin lỗi mẹ, hôm qua con mệt nên sáng nay ngủ quên. Con xin lỗi, từ mai con sẽ dậy sớm nấu ăn ạ.

- Minh chị mệt chắc, cưới chị nhà tôi lo từ A đến Z, chị chỉ việc mặc mình váy cưới đã kêu mệt, thế chắc những người khác ốm hết.

- Con biết lỗi rồi mẹ ạ, từ mai con sẽ dậy sớm hơn.

- Tôi chẳng biết trước đây chị ra sao nhưng giờ chị lừa được thằng Phong để làm dâu cái nhà này thì chị cũng phải theo phép nhà này. Sáng năm giờ dậy quét nhà rồi làm đồ ăn sáng, tám giờ đi chợ, chín giờ lau nhà, mười giờ nấu cơm. Trưa giặt quần áo, mà quần áo toàn đồ vải mềm nên phải giặt bằng tay. Chiều tưới cây cảnh, nấu rưới nấu cơm. Chị nhớ chưa?

Trước tôi ở nhà chưa phải làm những việc như thế bao giờ, tôi là con út nên bố mẹ cưng như cung trứng. Nhưng giờ thì hết rồi, tôi không còn là công chúa nữa mà biến thành lọ lem rồi, tuy nhiên, tôi nghĩ đi làm dâu thì những việc như thế cũng nên học làm nên cũng thoải mái gặt đầu:

- Vâng, con biết rồi ạ.

- Biết rồi thì đi làm đi, còn đứng đấy à?

- Vâng.

Tôi không biết đi chợ nên hôm đầu tiên ra chợ toàn bị người ta chặt chém, mua đồ gì về mẹ chồng cũng không ưng. Bà lôi từng túi nilon ra rồi bảo tôi:

- Chị mua cái gì thế này? Rau này cho lợn ăn đấy à?

- Cô bán rau bảo con rau có sâu mới là rau ngon, con không biết nên...

- Thế thì chị cũng phải biết phân biệt lá lành lá úa chứ? Chị nghĩ chị là ai đấy, vẫn là con nhà giàu như ngày trước à? Ra chợ đi phát tiền cho người ta à?

- Dạ không phải. Con chưa biết mua, mai con sẽ học ạ. Mẹ dạy con với nhé.

- Dạy? Tôi không thừa hơi đâu mà dạy chị, chị có chồng rồi chứ không phải trẻ con mà cần tôi chỉ với chả dạy.

- Vâng.

Vì tôi làm bất cứ thứ gì mẹ chồng cũng không vừa mắt nên lúc nấu cơm, tôi vừa phải google vừa làm, tôi muốn cố gắng hết mức để mẹ chồng có thể hài lòng, nên dù có bị đứt tay hay bị bỏng, tôi vẫn cắn răng chịu đựng mà không dám kêu một lời. Vậy mà đến bữa ăn, bà và em chồng vẫn nhấn nhá bảo tôi:

- Chị nấu cái gì thế này?
- Thanh không ăn được à? Mặn hay nhạt đề lần sau chị sửa.
- Tôi chả hiểu nó mặn hay nhạt nữa, chị nấu mà không nêm à. Không thể nuốt nổi.

Tôi ném thử một miếng thịt, thấy cũng vừa vặn và thơm chứ không khó ăn tý nào. Lúc ấy tôi vẫn thật thà bảo em chồng:

- Chị ăn thấy được mà, em ăn thử món khác xem thế nào.
- Thôi thôi, nói chị đừng tự ái chứ nấu thế này chắc chỉ cho chó ăn. Nguyệt nó còn nấu ngon hơn gấp mấy lần chị.

Mẹ chồng tôi thấy vậy cũng hùa vào:

- Đến đi chợ còn không biết thì nấu ăn không ra gì là đúng rồi. Thôi, con Thanh dậy pha mì ăn đi. Pha thêm cả cho mẹ một bát.

Thế là hôm đầu tiên làm dâu nhà người ta, chỉ có tôi một mình ngồi ăn bên com đầy ắp, nuốt một miếng cũng cảm thấy nghẹn đắng lại ở cổ họng. Tôi bắt đầu suy nghĩ, có phải con đường tôi chọn là sai không? Đang yên đang lành, nếu như tôi không sắp đặt một cái bẫy cho Phong, liệu gia đình bác Nhân có quay lưng lại với tôi như bây giờ không?

Tôi không biết nữa, nhưng tôi hiểu đến bây giờ tôi đã không còn có thể quay đầu lại, thế nên dù phía trước có là vực thẳm thì tôi vẫn phải đi, chông gai đau đớn thế nào cũng vẫn phải đi. Tôi không thể khoanh tay nhìn bố mẹ tôi chết oan ức như vậy được.

Buổi tối hôm đó Phong về nhà rất muộn, gần hai giờ sáng mới về, tôi thì vẫn còn thức nhưng không muốn nói chuyện nên đành giả vờ như đã ngủ. Phong cũng không để ý đến tôi mà đi thẳng vào nhà tắm, lúc anh vừa vào được vài phút thì điện thoại để trên bàn bỗng nhiên có tin nhắn đến.

Tôi không muốn tò mò nhưng trong phòng rất tối, đèn màn hình điện thoại thì sáng, vô tình mở mắt ra thì được được rõ ràng một dòng chữ: "Ngủ ngon anh nhé. Thương"

Người gửi đến không lưu tên nên tôi chẳng biết đó là ai, nhưng mà đọc xong tin nhắn này tôi lại thấy buồn cười cho chính mình và buồn cười cho cả chồng tôi. Sống với nhau miễn cưỡng như thế nhưng đêm nào cũng phải ở cạnh nhau, vẫn là vợ chồng hợp pháp của nhau, tình nhân của anh ở bên ngoài chắc là thất vọng lắm.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, sau đó quyết định từ giờ về sau mình sẽ không đợi Phong về nữa, anh cứ chơi bời bên ngoài cho đến khi nào anh chán, ngày tháng còn dài, khi tôi đạt được thứ tôi cần rồi, tôi sẽ rời xa anh để trả lại anh tự do thôi.

Ngày hôm sau, tôi biết ý nên hẹn đồng hồ dậy từ lúc năm giờ kém để dọn dẹp rồi nấu đồ ăn sáng cho cả nhà chồng. Nấu xong hết rồi mà Phong cũng không chịu ăn sáng ở nhà, bác Nhân sợ tôi tủi thân nên quát anh:

- Bận gì thì cũng ngồi ăn sáng, Thiên nó nấu rồi thì ăn đi.
- Hôm nay con có họp đồng, ba mươi phút nữa đối tác đến rồi, cả nhà cứ ăn đi.

Anh đã nói thế nên bác Nhân cũng không ép được nữa, đành quay sang dỗ tôi:

- Thôi kệ nó, con cứ ăn đi, ăn nhiều vào rồi cuối năm để lấy thăng cu. Bố mẹ muốn có cháu lắm rồi.
- Vâng ạ. Con biết rồi.
- Ăn đi con.

Có lẽ, khoảng thời gian trong ngày mà tôi cảm thấy thoải mái nhất là lúc bác Nhân ở nhà, khi đó, em chồng và mẹ chồng không còn bắt bẻ tôi từng ly từng tý, mà tôi coi bác Nhân như người thân nên mỗi khi nói chuyện với bố chồng, tôi cảm thấy vui vẻ hơn.

Có một hôm, tôi đang hí hục lau dọn nhà cửa thì Nguyệt đến. Cô ta vừa thấy tôi đã khinh khỉnh đi qua, còn cố tình huyếch vào người tôi một cái, tôi thì không muốn cãi nhau nên im lặng cho yên chuyện. Ai ngờ Nguyệt còn lấy giầy dẫm vào cây lau nhà của tôi, làm bẩn hết sàn nhà tôi vừa lau.

Lúc này tôi không thêm nhịn nữa nên trừng mắt quát:

- Làm cái gì đấy?
- Mày không có mắt à mà không nhìn thấy.
- Thế cô không có não à mà không biết người khác đang lau nhà thì không được dẫm bẩn vào.
- Tao thích thế đấy, mày làm gì được tao. Mày sợ bẩn thì lau tiếp đi, đằng nào ở đây mày chẳng là con ở.

Cô ta vừa nói vừa di giày hết chỗ này đến chỗ khác, sàn nhà chồng tôi thì màu trắng, dính một tý bẩn đã loang lổ hết cả, mà tôi thì lau mãi mới sạch được chừng ấy, điên quá nên tôi túm lấy áo cô ta lôi ra cửa:

- Thích chạy nhảy thì biến ra ngoài. Nhà này chỉ dành cho người ở chứ không dành cho lợn chạy vào.

- Mày...

Cô ta vừa nói đến đó thì mẹ chồng tôi từ trong phòng đi ra, mà thấy bóng mẹ chồng tôi cái, Nguyệt đã bù lu bù loa lên:

- Di ơi, con đến thăm dì mà chị Thiên không cho con vào nhà.

Mẹ chồng tôi chỉ thấy tôi lôi kéo Nguyệt mà cũng chẳng thèm hỏi ra ngô ra khoai gì, đi ra túm lấy tay cô ta rồi bảo tôi:

- Đây là khách của tôi chứ không phải khách của chị mà chị đuổi. Chị mới làm dâu mấy ngày mà cái nhà này đã biến thành của chị rồi đấy phải không? Cháu của tôi đến thăm tôi mà chị tiếp thế đấy phải không? Chị giỏi thật.

- Không phải mẹ ạ, tại Nguyệt cứ dây bẩn ra nhà nên con mới bảo ra ngoài tháo giày.

- Chị không biết thế nào là phép lịch sự à? Khách đến bẩn nhà một tý thì chị lau không được à? Tôi thấy chị muốn đuổi nó chứ chẳng phải tháo giày tháo dép gì cả. Chị đừng viện lý do.

Tôi biết không cãi được mẹ chồng, với cả dù cãi thắng thì bà cũng vẫn ghét tôi nên không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ đi lau lại nhà. Khi tôi vừa dọn nhà xong thì thấy Nguyệt đang ở trong bếp đun nước sôi để pha sữa cho mẹ chồng tôi, tôi cũng chẳng buồn nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta thì cứ thích gây sự với tôi:

- Sao ừ ừ thế? Ngày nào cũng bị ăn chửi một quá rồi à?

Tôi không đáp, Nguyệt lại nói:

- Nếu mà mệt quá thì dọn đồ rồi cuốn xéo đi thôi. Mặt dày ở lại đây làm gì. Con người người ta phải có tự trọng, mình thì chả có tý liêm sỉ nào.

- Cô đang nói ai đấy? Tự nói mình à?

- Nói ai thì tự biết thôi.

- Ủ, tôi tự biết nên mới hỏi cô "tự nói mình à". Mà tôi bảo thật, cô không có liêm sỉ thì cũng đừng oang oang đi kể ra với thiên hạ như thế, nhiều người người ta biết nhưng đã không muốn nói thôi.

Trước tôi đầu gấu cục, học cấp ba đánh nhau mấy bận, nhà trường bắt lực phải mời phụ huynh đến. Sau khi lên Đại học tôi đỡ nghịch hơn nhưng vẫn không có đứa nào dám bắt nạt tôi, tính tôi như đàn ông nên khi bố tôi còn sống vẫn hay đùa, bảo là chị gái tôi mới là con gái còn tôi là bà mẹ nặn nhăm, phải là con trai mới đúng.

Tôi lì lợm, hoạt bát, không chịu nhún nhường trước ai, nhưng mà giờ hoàn cảnh thay đổi nên tôi cũng buộc phải thay đổi để thích nghi rồi. Chỉ là những đứa như Nguyệt thì tôi chịu, không nhẫn nhịn được.

Cô ta bị tôi chửi thâm như thế thì tức lắm, gào mồm lên:

- Mày mất dạy vừa thôi né Thiên. Mày không có liêm sỉ ấy.

- Thế thì dính dáng gì đến cô, ảnh hưởng đến nồi cơm nhà cô à, hay là làm cô mất miếng thịt nào?

- Mày cướp người yêu tao.

- Tốt, có giỏi thì đi mà cướp lại, ở đây ăn vạ tôi làm gì.

Tất nhiên với trình độ như Nguyệt thì chẳng đủ sức để cãi nhau với tôi, cô ta cay cú mà không làm được gì, cuối cùng cầm cả một ấm nước vừa sôi hắt về phía tôi.

Nước nóng còn bốc khói khi ngút từ miệng ấm nhắm thẳng vào mặt tôi để bay đến, tôi không nghĩ cô ta dám làm vậy nên cứ mờ to mắt ra nhìn. Trước lúc cảm giác đau buốt vì bị bỏng lan vào đại não, tôi nghe loáng thoáng Nguyệt nói rằng:

- Mày tưởng mày là ai, dám chửi tao à, bồng chết cha mày đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đúng lúc tôi tưởng cả ấm nước nóng sẽ hắt thẳng vào mặt mình thì may sao tôi giật mình phản ứng kịp lúc, vội vàng xoay người quay lưng về phía Nguyệt.

Nước nóng đập vào lưng tôi, cảm giác bỏng rát và đau buốt lập tức dội đến làm tôi không chịu được, buột miệng hét lên, mẹ chồng tôi ở trên nhà nghe thấy cũng phải vội vàng chạy xuống.

- Chuyện gì thế? Làm sao lại ướt sũng thế kia?

Nguyệt thấy sắc mặt tôi xanh lét vì đau đớn, cô ta cũng thoáng giật mình thần người ra, lúc sau mới lắp ba lắp bắp trả lời:

- Con... con trượt tay... làm đổ nước vào người... chị Thiên.

- Trời ạ, sao con lại trượt tay thế được. Con Thiên đứng dậy đi xả nước lạnh đi, mau lên không bóng nó ngấm vào thịt.

Lúc đó tôi đau quá nhưng vẫn cố cắn răng bò dậy vào nhà tắm đi xả nước lạnh, ở trong nhà tắm nhìn cả băng thịt ở bắp tay và ở lưng ửng đỏ như bị hấp chín, cảm giác rát, xót, nhức như thấm cả vào trong lòng tôi, uất ức nghẹn lại trong tim tôi... nhưng mà dù đau đớn thế nào thì tôi cũng vẫn kiên quyết không khóc.

Ở trong ngôi nhà này, ngoài bác Nhân ra thì không còn một ai quan tâm tôi, vậy thì tại sao tôi phải khóc trước mặt những người không thích tôi đó? Bố mẹ tôi còn nằm lạnh lẽo trong hũ tro cốt ở trên chùa kia kia, nước mắt của tôi để dành cho ngày sau có lẽ còn tốt hơn.

Xả nước gần hai mươi phút, tôi mới mở cửa đi ra, ở ngoài mẹ chồng tôi và Nguyệt có lẽ cũng sợ nên sắc mặt không giấu nổi căng thẳng, vừa thấy tôi, mẹ chồng đã lên tiếng:

- Sao rồi?

- Con không sao đâu mẹ ạ. Xả nước lạnh đỡ rồi.

- Đi lên thay quần áo đi, ướt hết áo rồi đấy. Cầm lấy lọ thuốc mỡ này rồi tỳ nữa bôi vào.

Tự nhiên tôi thấy mẹ chồng quan tâm mình thế cũng hơi nghi ngờ, mà đúng thật là khi tôi vừa cầm lấy lọ thuốc thì bà nói:

- Chuyện này là con Nguyệt nó lỡ tay làm trượt ầm, nó không cố ý làm chị bị bỏng. Nguyệt cũng coi như người nhà, chị đừng để bụng nó. Giờ mà để người khác biết chuyện này, sau nó đến chơi cũng khó ăn khó nói.

Ý là bảo tôi đừng nói với bố chồng và Phong, tôi nghe xong trong lòng đúng là chỉ biết cười nhạt, nhưng cuối cùng vẫn đáp:

- Vâng, con bị bỏng nhẹ thôi, không sao đâu.

- Ủ thôi, lên phòng nghỉ ngơi đi. Hôm nay để tôi nấu cơm cho, chị bị thế thì cứ nghỉ một bữa.

- Con nấu được ạ. Con không sao.

- Tôi bảo tôi nấu thì tôi nấu, chị lên phòng đi.

Tôi mệt, chẳng muốn cãi nữa nên nghe lời lên phòng, vừa đóng cửa lại, tôi lập tức tháo xuống bộ mặt bình thản của mình rồi lao lại giường, nằm úp sấp xuống gối, nghiêng rặng rên lên.

Ai bị bỏng chắc sẽ biết, cảm giác ấy mới đầu thật sự là quá đau, đau đến mức chỉ muốn cắt luôn đi bằng thịt ấy cho đỡ nhức. Tôi biết mẹ chồng sẽ không thương xót mình, kể cả Nguyệt cũng thế, cô ta thấy tôi đau chắc càng hả hê, cho nên trước mặt họ tôi vẫn cố tỏ ra bình tĩnh như không có gì, lúc chỉ còn một mình trên phòng mới dám tỏ ra yếu đuối.

Tôi tự soi gương bôi thuốc rồi tiếp tục nằm sấp xuống giường, nhưng mà có lẽ vì đau quá nên tôi sốt, sốt mê man nên chỉ nhớ được loáng thoáng mấy lần mẹ chồng gọi xuống ăn cơm, sau đó lại thiếp đi luôn nên cũng không biết Phong về lúc nào.

Tôi ngủ hết cả một đêm, ngày mai dậy vết thương bắt đầu lên từng bọng nước nặng trĩu, bưng những giống như mấy quả bóng gắn trên lưng ấy. Nhưng tôi không muốn mẹ chồng nghĩ mình già vờ giả vệt nên vẫn mặc áo che đi rồi làm việc như thường.

Mấy hôm sau, có một đêm tôi nghĩ Phong sẽ về muộn như mọi lần nên cũng không thèm vào phòng tắm mà cứ ngồi trên giường bôi thuốc. Đang bôi dở thì tự nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại thấy anh đứng trong phòng, mắt nhìn không sót một thứ gì trên nửa người trên của tôi.

Tôi giật mình luống cuống vớt cả hộp thuốc mỡ rồi dùng hai tay che ngực, lắp ba lắp bắp:

- Anh... anh... mới... về ạ?

Phong ban đầu cũng hơi ngạc nhiên, nhưng vài giây sau lại hắng giọng tỏ ra như không có gì, nhặt hộp thuốc dưới sàn lên rồi bảo tôi:

- Lưng bị sao thế?

- Bị...bỏng ạ.

- Sao lại bỏng?

- Hôm trước em va vào ấm nước nóng nên bỏng, không sao đâu.

Nghe tôi nói thế anh mới ngẩng đầu lên nhìn, tôi thì xấu hổ nên cứ xoay người về phía anh, vừa vịn anh lại nhìn thấy vết bỏng trên lưng tôi. Tôi cứ nghĩ anh hỏi thế rồi thôi, ai ngờ Phong nói:

- Bỏng sâu thế này bôi thuốc mỡ làm sao có tác dụng? Mặc áo vào đi, tôi đưa em đi bệnh viện.

- Không, em không sao đâu. Bỏng sơ sry da thôi, không cần đi bệnh viện đâu ạ.

- Thịt sắp hoại tử rồi đấy.

Chỗ bỏng của tôi hôm nay đầy vết bọng nước vỡ và huyết tương, lẫn với cả thuốc mỡ mà tôi vừa bôi nữa, nhìn bầy nhầy và bẩn thỉu chứ tôi cũng không biết hoại tử chỗ nào. Phong thấy mặt tôi ngơ ra thế lại kiên nhẫn nhắc lại:

- Mặc áo vào đi, tôi đưa đi viện.

- Cái này bôi thuốc mỡ vào không khỏi hả anh?

- Khỏi.

- Thế thì đi viện làm gì nữa ạ?

- Đi viện đợi cắt thịt đi rồi lấy da chỗ khác đắp vào cho nó nhanh khỏi.

Khỏi phải nói, nghe xong câu đó tôi quên hẳn xấu hổ mà bật dậy như một cái máy đi thay đồ. Từ nhỏ đến lớn tôi được chăm sóc kỹ càng, giờ không còn ai lo cho tôi nữa nên theo cái tính ngồng nghênh của tôi mà nói, tôi sẽ can đảm tự chăm sóc mình. Vấn đề ở đây là nếu tôi chăm sóc tôi mà bị hoại tử thịt, thì thà tôi đi viện cho bác sĩ chăm còn hơn.

Thế nên tôi đi.

Mặc đồ xong xuôi, Phong lái xe đưa tôi đến thẳng luôn bệnh viện Xanh Pôn, bác sĩ vừa nhìn thấy vết bỏng trên lưng tôi thì ngao ngán lắc đầu:

- Bệnh nhân này ở vùng sâu vùng xa đến à? Bỏng ra thế này rồi mới đưa đến bệnh viện. Định chờ thịt nó thối rửa ra rồi mới đến xử lý hay làm sao?

Tôi xấu hổ nhìn Phong, về mặt anh thì lại vẫn bình tĩnh như thường. Phong không thêm liếc tôi mà chỉ trả lời bác sĩ:

- Vợ cháu bị bỏng nhưng không nghĩ nặng thành thế này. Giờ làm sao hả bác sĩ?

- Anh quan tâm vợ anh thật đấy, bị ra thế này rồi còn hỏi làm sao. Làm thủ tục nhập viện đi chứ làm sao nữa, nhanh lên rồi đưa vợ anh vào phòng cấp cứu.

- Vâng.

Tôi được đẩy vào phòng cấp cứu, các bác sĩ tiêm thuốc mê rồi xử lý vết bỏng, đến khi tỉnh dậy thì đã thấy lưng mình được băng trắng lại, Phong thì ngồi bên giường bệnh xem gì đó trên điện thoại, thấy tôi tỉnh, anh ngẩng đầu lên nhìn nhưng không nói gì.

Tôi ngại quá nên đành giả vờ cười:

- Anh chưa về ạ?

- Về đâu?

- Về nhà chứ còn về đâu nữa ạ?

- Chưa, sợ bố.

Chẳng biết nói thật hay nói đùa, nhưng nghe một người đàn ông gần ba mươi tuổi, đẹp trai, giỏi giang lại thành đạt như Phong nói ra câu này, tôi lại buồn cười. Tôi nói:

- Em không sao đâu, anh cứ về đi. Sáng mai bố mẹ ngủ dậy không thấy ai ở nhà lại hỏi.

- Thế nếu bố tôi hỏi em thì tôi nói sao?

- Bác sĩ xử lý vết bỏng rồi, chắc sáng mai em xin về được ấy mà. Sáng mai em về sớm.

- Bác sĩ bảo ở trong viện ít nhất một tuần mới được về.
- Chết dở, thế làm sao được nhờ? Bố mẹ biết nằm viện thế này lại mất công lo.

Với cả nếu bố chồng tôi biết rồi đến thăm, biết tôi liệu dễ thịt hoại tử, kiểu gì ông cũng mắng cho Phong một trận, có khi còn phát hiện ra chúng tôi không ngủ chung với nhau. May sao, tôi từ nhỏ đã nổi tiếng gian manh vì chuyện giả lừa bố mẹ để đi chơi, giờ không mất công suy nghĩ mấy đã tìm ra cách:

- Hay anh bảo với bố mẹ là anh đưa em đi du lịch? Bây giờ vẫn còn sớm, bác sĩ không quản lý em đâu, em về nhà với anh rồi bảo với bố mẹ thế được không?
- Không.
- Tại sao ạ?
- Tôi không thích nói dối.

Tôi nghĩ ông trời đúng là có mắt, ghét cái gì thì trời trao cái đó, Phong ghét nói dối thì gặp ngay một đứa nói dối không thèm chớp mắt như tôi, anh chẳng chặc bao nhiêu thì tôi lại nông nổi bấy nhiêu. Công nhận câu "thế gian được chồng mất vợ" chả sai tí nào.

Anh trả lời thế, tôi cũng không biết nói gì nữa nên im lặng nhìn lên trần nhà, lát sau y tá vào thay bình truyền rồi tiêm thêm thuốc gì đó, tôi nhắm thuốc nên lại thiếp đi rất nhanh. Lúc tỉnh dậy thì đã giữa trưa ngày hôm sau rồi.

Nhìn sang bên cạnh không có ai, tôi đoán Phong đi làm rồi. Chồng tôi đi làm cả tuần không nghỉ là chuyện thường ngày ở huyện, anh cũng chẳng thích tôi nên tôi cũng chẳng hy vọng Phong sẽ ở đây chăm tôi.

Đang loay hoay định ngồi dậy đi kiểm cái gì ăn thì thấy mẹ chồng tôi đến, trên tay bà xách theo một chiếc cặp lồng, có lẽ vẫn áy náy với tôi vì chuyện Nguyệt làm tôi bị bỏng nên bà không móc mĩa tôi nữa mà chỉ nói:

- Đói chưa?
- Mẹ đến đây ă? Sao mẹ biết mà đến?

Khi nhập viện chỉ có tôi với Phong, tôi không nói thì chỉ có chồng tôi nói. Tôi hỏi thế cho có chuyện thôi, nhưng mẹ chồng tôi không thích nhắc đến con trai với tôi nên không trả lời, bà múc thức ăn trong cặp lồng ra rồi đặt lên giường, bảo tôi:

- Đang còn nóng thì ăn đi.
- Vâng, con cảm ơn mẹ ạ. Mẹ ăn luôn với con cho vui.
- Thôi, ở nhà còn con Thanh, tý tôi về ăn cơm với nó, chị ăn đi.
- Vâng, con mời mẹ ạ.

Đang đói nên cũng chẳng nề nang gì, ăn vào một phát hết hai bát cơm, ăn xong còn sung sướng bảo mẹ chồng tôi:

- Mẹ nấu cơm đúng là ngon hơn con nấu mấy lần. Lâu lắm rồi con mới được ăn cơm ngon.

Mẹ chồng không nói gì, tôi lại tiếp tục nịnh:

- Thịt kho tàu mẹ nấu ngon cực ấy, trước mẹ con nấu món này cũng ngon. Nhưng con học mãi không được.
- Muốn ngon thì dễ chứ có gì đâu, nấu kỹ một tý, chờ nó ngấm đều gia vị vào thịt là ngon.
- Thế còn canh bí ă? Con nấu không ngọt được như mẹ. Mẹ nấu ngọt nhưng ngọt vừa phải ấy, toàn vị bí thôi, con thích ăn kiểu này này.
- Canh này ninh nước xương ống như lên, khi nào nước vừa rồi thì mới bỏ bí vào. Bí bỏ vào sớm quá bị nát nên phải đợi đúng lúc hãy bỏ vào, như thế mới vừa ăn mà nước vẫn thơm mùi bí.

Nói xong, hình như bà phát hiện ra mình bắt đầu nói chuyện nhiều với tôi nên tự nhiên chẳng nói thêm gì. Đúng dậy xếp cặp lồng rồi bảo:

- Thôi, chị nghỉ đi. Tôi về còn dọn cơm cho con Thanh.
- Vâng ă, con cảm ơn mẹ. Mấy hôm nữa con khỏi rồi con về.
- Ừ.

Mẹ chồng tôi vừa về, tôi cũng chẳng biết làm gì nên lại nằm xuống giường ngủ, điện thoại không có, người quen đến thăm cũng không nên tôi chỉ thích ngủ thôi. Ngủ suốt cả ngày dài, đến bảy giờ tối thì bố chồng tôi và Phong đến.

Vừa thấy tôi, bác Nhân đã nói:

- Làm sao mà bị bỏng ra thế này? Có đau lắm không con?
- Không ạ, con không sao đâu. Cái ấm nước để trên tủ lạnh nó rơi xuống nên bị bỏng ấy bố ạ.
- Thế bỏng độ mấy? Bao nhiêu phần trăm?

Tôi chẳng biết mình bị bỏng độ mấy nên liếc chồng, Phong cũng hiểu ý nên lên tiếng thay tôi:

- Độ ba, 5% ạ.
- Anh còn nói được à? Vợ anh bị bỏng thế này mà anh vẫn đi làm được, để nó một mình ở đây. Lỡ có chuyện gì thì nó biết gọi ai? Tôi không hiểu anh làm chồng kiểu gì mà để vợ như thế được.

Bác Nhân luôn nghiêm khắc với mọi người, đặc biệt là con trai, nhưng đối với tôi thì lại thương như bố ruột thương con gái. Tôi nghe thấy bác mắng Phong thế, đành lên tiếng giải hòa:

- Bố ơi không phải đâu, hôm nay anh Phong có họp đồng nên đi sớm. Buổi trưa anh ấy qua thăm con rồi mà.
- Lúc nào cũng họp đồng họp đồng. Lắm lý do lý trấu.

Tôi cười cười, đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Bố với anh mang cơm đến cho con đây à?
- Ừ quên mất, con đói chưa? Thằng Phong mức thức ăn ra cho vợ ăn đi, muộn rồi.

Tôi ăn cơm xong, bố chồng còn ở lại thêm một lúc nữa mới về, trước khi về cứ dặn đi dặn lại tôi phải ở bệnh viện điều trị cho khỏe hẳn rồi mới được xuất viện, còn bảo Phong tối nay ngủ thì phải để ý đến tôi.

Tôi vâng vâng dạ dạ thế thôi chứ thực ra cũng muốn đuổi chồng về, hôm qua phòng bệnh còn giường chứ hôm nay thì kín hết cả rồi, buổi chiều bác sĩ còn định ghép thêm người nữa vào giường tôi nhưng may sao người nhà họ lại xin được ngoại trú nên tôi mới tiếp tục được ở một mình một giường.

Bác Nhân vừa về, tôi đã bảo Phong:

- Anh có chỗ nào để ngủ không?
- Để làm gì?
- Để đi ngủ ạ. Ở đây làm gì còn giường. Anh ra khách sạn hay đến công ty ngủ cho khỏe. Về nhà bố thấy lại bị mắng.
- Em cứ ngủ đi, tôi ở đây.
- Anh không cần phải ở đây đâu, em có sao đâu. Em khỏe rồi, không cần phải trông đâu.

Phong cũng chẳng thèm trả lời mà lúi lúi tính báng ra làm việc, ông này cứ im im, tôi không biết đường nào mà lần nên cũng chẳng thèm đôi co nữa, cứ nằm nhìn ra ngoài trời rồi đếm sao.

Đang đếm đến một trăm linh một thì Phong nói:

- À. Điện thoại này.

Tôi quay ngoắt lại ngay lập tức, một ngày một đêm không có Smartphone đúng là giống như lưu lạc lại thời kỳ đồ đá, không biết văn minh loài người đã phát triển đến đâu rồi. Tôi sung sướng giờ tay nhận lấy điện thoại từ tay chồng mình, buột miệng hỏi:

- Sao anh biết mà mang đến thế?
- Thấy vứt lẫn lóc ở trên giường nên tiện tay mang đến. Sạc tôi để ở tủ này nhé?

Lại còn biết đường mang cả sạc, tôi bắt đầu cảm động rót nước mũi rồi đấy. Tôi cười cười:

- Vâng, anh cứ bỏ vào tủ cho em, khi nào hết pin em lấy sạc.

Có điện thoại nên tôi không để ý đến việc đếm sao và cái ông nào đấy đang ngồi làm việc giữa phòng bệnh ồn ào nữa, chăm chú lướt Facebook. Ngủ cả ngày rồi nhưng hình như thuốc của tôi có tác dụng phụ là gây buồn ngủ nữa hay sao ấy, xem tin tức một lúc mà mắt đã riu lại, sau đó cứ ôm điện thoại như thế ngủ luôn. Nửa đêm muốn đi vệ sinh quá nên mới tỉnh dậy.

Đang truyền thì không được đi vệ sinh nhưng mà tôi tức bụng quá không chịu được, may sao cùng lúc đó có một chị y tá vào để thay bình truyền cho bệnh nhân cùng phòng. Tôi ríu rít lên tiếng bảo:

- Chị ơi, em rút truyền đi vệ sinh được không?
- Đang còn nhiều dịch thể không rút truyền được. Chị muốn đi vệ sinh à?
- Vâng, em muốn đi vệ sinh.
- Thế để tôi khóa truyền rồi chị bảo chồng cầm bình truyền theo ra nhà vệ sinh nhé.
- Chồng em ấy ạ?
- Ừ, đánh thức dậy đi. Bảo cầm dốc cao bình truyền lên không nó chảy ngược máu ra.

Nghe xong, tôi quay lại mới thấy Phong ngồi ở ghế sát giường tôi ngủ từ lúc nào, ghế không có lưng nên anh phải dựa vào tường, thế mà vẫn ngủ ngon như chó con say sữa.

Lúc đầu, tôi định không gọi vì nếu gọi Phong dẫn đi thì hai đứa phải chui vào nhà vệ sinh với nhau, chẳng lẽ tôi lại tụt quần đi WC trước mặt anh? Nhưng mà sau đó tức bụng quá không chịu được nên tôi đành vứt sạch xấu hổ, giờ tay không bị truyền giật giật áo chồng mình:

- Anh ơi...

Anh giật mình mở mắt, chắc là mới ngủ được ít nên trông mắt toàn tia máu, thấy tôi gọi, Phong ngẩng ra mắt mấy giây mới háng giọng đáp:

- Sao thế?
- Em... muốn đi... vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nghe tôi nói thế, anh ngẩng lên nhìn bình truyền rồi lại nhìn về mặt dù đã cố cười nhưng vì tức bụng quá nên không giấu được vẻ nhăn nhó của tôi. Phong chần chờ mấy nửa phút, lúc sau mới hỏi tôi:

- Phải cầm theo bình truyền đi vệ sinh à?
- Vâng. Phải cầm theo.
- Ừ.

Nói xong, anh đứng dậy khóa dây truyền rồi nhấc bình truyền lên. Tôi cũng nhanh chóng bò xuống giường rồi đi dép sẵn sàng. Tôi đi một bước, anh cũng đi theo một bước, nhìn bóng anh cao hơn hẳn tôi một cái đầu nhưng lại cứ phải vừa đi vừa luống cuống cúi xuống nhìn vì sợ kéo căng dây thì trật kim trên tay của tôi, tôi thấy buồn cười cực... nhưng mà sợ anh xấu hổ nên không dám cười.

Vào đến khu vệ sinh nữ, tôi bắt đầu đồ mặt rồi nói vào bên trong:

- Có ai ở đây không?
- May thế không có người đáp, tôi quay lại nhìn chồng:
- Anh cầm theo cái này vào được không? Không có ai trong này cả đâu.
- Ừ.
- Anh đứng đợi em tý nhé, nhanh thôi.
- Ừ.

Tôi chọn bừa một phòng rồi đóng cửa lại, tất nhiên là vẫn chưa một khe hở để dây truyền lọt qua, sau đó dùng một tay xử lý quần áo rồi mới ngồi xuống. Mặc dù tôi đã nỗ lực hết sức để không phát ra tiếng rồi nhưng đi vệ sinh làm sao không phát ra âm thanh được, tôi ngồi bên trong lúc đầu cũng nhin nhưng xong thì chịu, cổ cũng không thể được nữa nên buông thả luôn. Âm thanh vọng ra tôi nghe cũng thấy xấu hổ đỏ hết cả mặt, không biết chồng tôi ở bên ngoài

nghe thấy thì thế nào.

Xả lũ xong xuôi, tôi ôm một bụng ngượng ngùng ra bên ngoài, Phong thì mặt mày vẫn lạnh tanh cảm bình truyền. Tôi xấu hổ quá đành cố cười thật tươi để chữa cháy:

- Anh đợi lâu không?

- Không. Xong chưa? Còn làm gì nữa không?

- Không ạ, xong rồi. Về thôi.

Hai chúng tôi lại một trước một sau quay về giường bệnh, Phong không ngủ nữa mà lại lôi ipad ra làm tiếp, tôi thì lăn lóc ngủ. Sáng hôm sau cũng như mọi lần, anh đi làm còn mẹ chồng tôi đến, bà vừa xếp đồ ăn ra vừa hỏi:

- Tối qua thằng Phong ở đây cả đêm à?

- Vâng ạ.

- Chồng chị đi làm vất vả, đêm đến ở đây ồn ào thì sao nó nghỉ ngơi được. Với cả tôi thấy chị sắp khỏe rồi, ngủ một mình cũng có sao đâu?

- Vâng, tại vì tối qua con truyền nên anh Phong mới phải ở lại. Hôm nay con không truyền nữa nên chắc tối nay anh ấy về nhà ngủ đầy mẹ ạ.

- Làm vợ thì phải biết nghĩ cho chồng, nó ra ngoài kiếm đồng tiền cũng phải lăn lộn đổ mồ hôi nước mắt chứ không phải dễ dàng gì đâu. Chị chỉ ở nhà không thì cũng phải nên biết làm thế nào cho đúng. Không giúp được chồng thì thôi, đừng phiền thêm cho nó.

- Vâng, con biết rồi mẹ ạ.

Thật ra trước khi cưới, tôi cũng tập tành bán hàng online, thu nhập không nhiều nhưng cũng đủ chi tiêu hàng ngày cho bản thân. Sau cưới rồi thì mẹ chồng giao việc cho tôi từ sáng đến tối nên tôi ít có thời gian buôn bán hơn, nhưng mà tiền đi chợ hàng ngày tôi vẫn tự kiếm được từ việc bán hàng chứ chứ không xin của ai cả, thẻ của Phong thì tôi không rút một đồng. Thế mà giờ mẹ chồng tôi nói như kiểu tôi đã ăn bám chồng lại còn ăn hại, làm tôi tự ái cực kỳ.

Buổi tối chồng tôi lại đến, chắc là vì bác Nhân bảo anh mang com đến cho tôi nên tôi thấy anh xách theo một cặp lồng. Tôi mở ra ăn một miếng đã hết sạch, xong xuôi lại bảo Phong:

- Tối nay anh về đi, không cần ở lại nữa đâu. Hôm nay bác sĩ bảo lưng em sắp lành thịt rồi, tôi không phải truyền nữa.

- Ngày hôm nay truyền mấy chai?

- Ba ạ.

- Mai tôi đi công tác.

- Vâng.

Nói xong tôi mới thấy cái câu "mai tôi đi công tác" chả liên quan gì đến chuyện của tôi với anh đang nói cả, nhưng mà không khí im lặng rồi nên tôi cũng không hỏi nữa. Phong cũng chẳng nói thêm gì, chỉ lặng lẽ đi rửa cặp lồng rồi quay lại giường lấy ipad ra làm việc.

Đến mười giờ đêm, người nhà bệnh nhân đến thăm đã về hết mà anh vẫn còn cặm cụi làm, tôi sốt ruột quá nên bảo anh:

- Anh ơi mười giờ rồi.

- Ủ. Ngủ đi.

- Anh không về à? Tý nữa muộn là người ta khóa cửa lại không về được đâu.

- Ngủ đi.

Ngày trước bọn tôi còn nhỏ, Phong cũng ít nói sẵn rồi, không phải kiểu lảm lảm lì lì nhưng là dạng người sống nội tâm, lúc lữ con nít như chúng tôi chạy nhảy thì anh chỉ đứng một góc đọc sách hoặc nghiên cứu tay chân của mấy thứ đồ chơi siêu nhân. Sau khi lớn lên, chồng tôi lại càng sống lặng lẽ hơn, người ta bảo con người càng trưởng thành càng kiệm lời quả không sai. Bây giờ là vợ chồng rồi đấy nhưng ngay cả chuyện về hay ở anh cũng chẳng nói.

Tôi không thèm để ý đến anh nữa mà nhắm mắt ngủ thẳng cẳng, con người tôi chẳng được cái gì, chỉ được mỗi nước ngủ thôi, buồn đau hay mệt mỏi thế nào thì cứ đặt lưng xuống giường là gạt sang một bên hết. Đang lơ mơ ngủ được một lúc thì tôi thấy có một cánh tay nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, kéo tay tôi để gọn lại, sau đó hình như bên cạnh giường có người nằm xuống.

Tôi khịt mũi hít hít, ngoài mùi thuốc ra còn ngửi thấy được mùi trên người chồng tôi, chẳng biết có dùng nước hoa không nhưng người Phong có hương rất trong lành, thơm thơm mát mát. Tôi thoáng giật mình, định quay sang hỏi "sao anh lại nằm trên giường", nhưng nghĩ lại ánh mắt anh toàn vẫn mầu hờn qua, tôi lại thôi.

Tôi nghĩ chắc anh về thì ngại bác Nhân, mà ở lại ngồi ngủ cũng mệt nên mới trèo lên giường nằm cạnh tôi, thế nên tôi chẳng để ý nữa, tiếp tục ngủ thẳng căng.

Ngày hôm sau ngủ dậy chồng tôi vẫn biến mất như mọi lần, mấy bác bệnh nhân cùng phòng thấy tôi ngơ ngác nhìn sang chỗ Phong nằm hôm qua lại trêu tôi:

- Gớm, cô này đúng là chồng chăm quá cơ. Sáng sớm còn lấy sẵn nước ấm để đầu giường cho vợ.

Tôi nhìn chiếc bình giữ nhiệt đặt trên đầu giường, biết Phong cẩn thận nên những chuyện thế này cũng chẳng cảm thấy sao cả. Chỉ cười cười:

- Vâng.

- Lấy được ông chồng rõ đẹp trai mà còn chững chạc, thương vợ thế, cháu là sướng nhất đấy. Cái hôm đầu tiên cháu nhập viện, thấy nó chạy đôn chạy đáo mua cái này mua cái kia, con gái bác cứ khen mãi. Đấy, con bác nằm viện mà có thấy mệt thẳng chồng nó đâu.

- À, nhà cháu chỉ có mỗi hai vợ chồng, bố mẹ chồng cũng bận nên chồng cháu phải chăm thôi bác ạ.

- Nhiều nhà cũng thế mà chồng có chăm đâu. Mày là có phúc nhất đấy.

Tôi chẳng biết nói gì nữa nên đành cười cho qua, tôi không nghĩ nhiều, tôi biết ai Phong cũng đối xử thế chứ chẳng phải mình tôi, huống hồ bố anh còn bảo anh phải chăm tôi cẩn thận nữa, thế nên anh thể hiện thế là đúng rồi còn gì.

Mấy ngày tiếp theo Phong không đến, tôi vẫn nhớ anh nói anh đi công tác nên cũng chẳng thắc mắc. Có một hôm mẹ chồng tôi bận, Thanh phải mang com đến cho tôi, mà em chồng tôi lại chơi thân với Nguyệt nên dẫn cả cô ta đến.

Thanh đặt cặp lồng rơm một cái xuống tủ inox, bảo tôi:

- Gớm chị phiền thật đấy, bị bỏng chứ có phải gãy chân gãy tay đâu, tự ra căn tin mà ăn cũng được. Hôm nào cũng bắt người khác mang com đến.

- Chị cũng muốn thế đấy chứ, nhưng mà bố không cho. Thôi chắc mai chị được về rồi, tối chị tự ra ngoài ăn cũng được.

- Chị lúc nào cũng bố, bố. Chả hiểu chị định bố tôi kiểu gì mà giờ bố tôi coi chị như công chúa dầm phải gai mùng toi ấy.

- Đâu...

Nguyệt đứng nhìn tôi nãy giờ, nghe xong còn bĩu môi:

- Chứ còn gì? Định bố thì mới hót được con trai chứ. Giờ làm chị dâu thôi đã thế này, sau chú Nhân mà chết đi, có mà trèo lên đầu lên cổ nhà mày ấy Thanh. Có khi lúc đó mày về nhà còn bị nó đuổi ấy.

- Tôi bị bỏng là do ai thì tự biết nhé. Tốt nhất nên im đi.

Cô ta bị tôi nói thế thì lập tức tru tréo lên, quay sang bảo với em chồng tôi:

- Đấy, mày thấy chưa? Đanh đá chua ngoa như thế chứ chẳng phải hiền lành gì đâu. Ở trước mặt bố mày với anh mày mới giả vờ ngoan ngoãn thế thôi. Khổ thân anh Phong, bị chị dâu mày lừa.

Thanh trước cũng được bác Nhân chiều, nhưng từ khi tôi đến thì toàn bị bố sai làm việc này việc kia cho tôi, nó hậm hực tôi từ lâu rồi, thậm chí có lúc còn khuyên mẹ chồng, bảo mẹ chồng xúi Phong qua lại với Nguyệt sau lưng tôi.

- Ủ, ai cũng biết chỉ có anh tao và bố tao không biết. Bắt tao mang com đến nữa, lộn hết cả mè.

- Có khi bỏng có tý mà chị dâu mày cố tình làm to ra ấy. Hôm trước tắm nước nguội rồi, hơi ẩm ẩm tý thôi. Chị dâu mày vào xả nước lạnh xong ra còn bảo với mẹ mày là không sao, thế mà từ lúc anh mày về cái là đòi đưa vào viện. Nghe gian gian kiểu gì ấy.

Tôi chẳng thêm quan tâm đến hai người bọn họ mà chỉ cầm cúi ăn, ăn xong thì đưa cặp lồng lại cho em chồng rồi bảo:

- Chị thấy bác sĩ bảo bị bỏng cấp độ ba chứ cũng chẳng biết bỏng cấp mấy, diện tích có 5% thôi. Nhưng mà giờ đi giám định thương tật chắc là trên 13% tổn thương vĩnh viễn đấy nhỉ? Nghe nói trên 13% là người gây ra đủ truy tố trách nhiệm hình sự đấy.

Nghe tôi nói xong, vẻ mặt đang khinh khỉnh của Nguyệt lập tức trở nên tái mét, cô ta đứng kiêu có tật giật mình, nhăn nhó quát tôi:

- Không phải dọa.

- Có dọa gì đâu. Thấy cô bảo tôi bị nhẹ nhưng giả vờ nên tôi mới định đi giám định thương tật xem có đúng không ấy mà.

Tôi vừa nói vừa cố ý xoay bằng lưng đang quần đầy băng trắng của mình về phía Nguyệt, cô ta nhìn thấy tức lắm nhưng không làm gì được, cuối cùng đành phải kéo tay em chồng tôi đi về. Nguyệt nói:

- Mẹ, cái con chị dâu mày đúng là loại rạch giời rơi xuống, thôi về. Mồm cái leo leo thế này chắc khô rồi đấy, từ mai mày khỏi phải mang com đến nữa.

- Ủ. Về đi. Điếc cả tai.

Sau khi hai người họ về rồi, tôi mới uể oải nằm xuống giường, không nằm ngửa được nên cả tuần trời chỉ nằm nghiêng và nằm sấp, lưng mỏi rã rời. Tôi lấy điện thoại ra định tìm Zalo của chồng tôi, nhưng lướt danh bạ toét cả mắt xong mới nhớ là tôi với Phong không hề lưu số của nhau, mà ngày mai tôi định xin xuất viện, giờ không biết biên lai thu tiền tạm ứng viện phí anh để đâu để mai trả cho họ nữa.

Nghịch điện thoại một lúc, tự nhiên tôi thấy một mẫu tin tuyển sinh cao đẳng, tò mò quá lại bấm vào. Ngày xưa tôi học Đại học Thương mại, cũng từng là hoa khôi với hotgirl một thời, sau đó từ khi nhà phá sản, bạn bè cùng trường nhìn tôi như kiểu giấy thủy tinh hết phép biến thành giấy rách, cộng thêm áp lực vì không có tiền theo học tiếp nên dù đã học gần xong năm hai rồi tôi vẫn nghỉ ngang. Giờ nhìn thấy người ta tuyển sinh, tự nhiên lại muốn đi học quá.

Nghĩ đến đi học, rồi nghĩ đến chuyện mẹ chồng tôi bảo tôi ăn bám, bỗng dung trong đầu tôi lại có ý nghĩ ôn thi lại Đại học. Bây giờ Phong không có tình cảm với tôi, mà tôi cũng không muốn cứ ngồi một chỗ như vậy để chờ đợi anh giúp tôi, nếu đã chọn sai đường rồi thì tôi nghĩ mình phải phấn đấu ít nhất không phải ăn bám chồng là phương án tốt nhất, biết đâu một ngày nào đó tôi còn có thể tự tay đòi lại những thứ thuộc về gia đình mình.

Nghĩ thế nên ngày hôm sau xuất viện, tôi đã đến nhà sách mua một đồng tài liệu để ôn thi lại Đại học. Không có nhiều tiền nên tôi chỉ chọn những cuốn cần thiết, mua xong lại bắt Taxi về nhà. Mẹ chồng tôi thấy con đâu về, không hỏi han thì thôi lại còn nói mất tôi:

- Bệnh viện cho chị về chưa mà chị đã về rồi? Chị tự ý ra viện thế rồi về bỏ chồng chị biết lại trách tôi.

- Bệnh viện cho con về rồi mẹ ạ. Con khỏe rồi. Mẹ đã ăn cơm chưa?

- Ăn rồi.

- Vâng, con vào nhà cất đồ đây ạ.

Cất đồ xong, tôi xuống bếp định tìm thứ gì ăn cho đỡ đói nhưng chẳng còn thứ gì có thể ăn được cả. Tôi nghĩ mình về không báo trước là lỗi của mình nên tự pha mì ăn. Đang nhồm nhoàm ăn dở thì chồng tôi về.

Mấy hôm không gặp cũng chẳng liên lạc, giờ tự nhiên thấy Phong xuất hiện ở nhà vào giữa trưa thế này, tôi hơi ngạc nhiên nên tròn mắt hỏi anh:

- Anh về rồi đấy ạ?

Vì có nuốt vội miếng mì để nói chuyện nên tôi bị sặc, vừa dứt lời cái là ho sặc sụa, mà mỗi lần ho là động đến vết thương ở trên lưng, đau đến mức mồ hôi vã cả ra. Chồng tôi thấy thế thì im lặng một lúc, sau chặc thấy tôi thảm quá nên đi lại rót cho tôi một cốc nước rồi đặt ở trước mặt, anh nói:

- Bệnh viện đã cho ra viện chưa mà về?

Tôi cầm lấy cốc nước uống như kiểu chết khát lâu năm, uống cạn cả nước mới xuôi xuôi giọng, vừa thở hắt hắt vừa nói:

- Cho về rồi ạ, bác sĩ bảo giờ ở nhà bôi thuốc với uống kháng sinh hàng ngày là khỏi thôi. Anh ăn gì chưa? Ăn mì không?

- Không. Mẹ tôi đi đâu rồi?

- Mẹ vừa đi mua quần áo cho Thanh rồi. Vừa đi được một lúc thôi.

Phong không nói gì nữa mà quay người đi thẳng lên phòng, tính anh lạnh như cục đá từ xưa đến nay rồi nên tôi chẳng thấy lạ, chỉ là vừa cúi xuống ăn thêm hai thìa mì nữa thì chồng tôi lại từ trên tầng đi xuống, tay áo xắn lên đến tận khuỷu, bảo tôi:

- Không ăn mì nữa.

- Nhưng ngon mà, em đang ăn dở, với lại đang đói.

- Không ăn mì nữa.

Nếu đổi lại là bố tôi nói câu đó, tôi sẽ cười hi hi rồi tiếp tục ăn tiếp, nhưng giờ tôi đang "ăn bám chồng" nên tôi nghe, bắt mắt buông đũa xuống. Đang không hiểu tại sao Phong không cho tôi ăn mì thì thấy anh mở tủ lạnh lấy một ít đồ từ trong đó ra để rã đông, rồi chuẩn bị đồ nấu nướng.

Tôi chưa thấy chồng vào bếp bao giờ nên tò mò hỏi:

- Anh định nấu cơm à?

- Ủ.

- Nấu món gì thế? Để em nấu cho.

- Không cần đâu, đồ tồ mì kia đi rồi ngồi ghế đợi.

- Em nấu được mà, anh cứ ra ghế chờ đi, em nấu cho.

Tất nhiên là anh không thèm để ý đến tôi, thế là tôi đành đứng dậy đồ tô mì tôm rồi phụ anh cắm cơm, xong ngồi chẳng biết làm gì nữa nên đành ngồi ở ghế chờ.

Nhìn bóng lưng của anh loay hoay trong bếp, nấu cái này nấu cái kia còn gọn gàng hơn tôi gấp nhiều lần, tự nhiên tôi nghĩ nếu chúng tôi yêu nhau và cưới nhau như những cặp đôi bình thường khác, chắc tôi sẽ là người vợ hạnh phúc nhất thế gian mất.

Không phải nịnh chồng chứ tôi thấy Phong rất được, đẹp trai cao ráo lại chừng chạc điềm đạm, ngày nhỏ tôi thích anh cực nhưng mà thích theo kiểu của con nít, sau trưởng thành rồi thì cũng quên đi rồi thích người khác, nhưng bây giờ gặp lại, tôi vẫn có cảm giác rung động trước anh như ngày xưa.

Không biết anh có người yêu chưa nhỉ? Hay là anh có thích Nguyệt không?

Đang ngâm ra nghĩ vấn vợ thì Phong mang mấy đĩa thức ăn để lên bàn rồi bảo:

- Được rồi, ăn thôi.
- Ồ, xong rồi ạ. Nhanh thế?
- Muộn rồi nên ăn tạm mấy món đơn giản thế này thôi. Chiều nấu nhiều món hơn.
- Vâng, ăn thế này là ngon hơn mì rồi.
- Con gái mà thích ăn những đồ nóng nhỉ? Không sợ bị mọc mụn ả?
- Không, da mặt em dày nên mụn không mọc nổi, không lo.
- Ủ.

Thấy anh "ừ" thế, tôi chừng hững hờ nói:

- Anh thấy da mặt em dày ả?
- Ủ. Ba tấc.

Tôi tức, nghĩ bụng anh chẳng ga lang tý nào cả, ai lại đi chê phụ nữ mặt dày ba tấc bao giờ, thế nhưng nhớ đến lúc trước tôi đúng là mặt dày treo lên giường của anh thật, thế nên tôi đành nhịn, hậm hực cúi đầu ăn cơm.

Đang ăn thì tự nhiên nhớ đến chuyện biên lai nộp tiền viện phí nên tôi bất thành linh ngẩng đầu lên, thấy anh đang cười tùm ta tùm tím. Lần đầu tiên sau mấy tháng cưới nhau tôi thấy Phong cười, bỗng dưng lại ngờ ra:

- Anh cười gì thế?
- Không. Ăn cơm đi.
- Em quên mất, hôm nay em thanh toán viện phí thì bệnh viện bảo đã thanh toán rồi. Mà em không có biên lai tạm ứng nên không biết dư hay thiếu bao nhiêu. Hôm trước anh thanh toán đủ cả rồi ả?
- Ủ, giờ thanh toán qua thẻ. Họ trừ vào thẻ cái là xong.
- À, thế em không biết, cứ tưởng cứ phải cầm biên lai ra trả cơ.
- Mua thuốc chưa?
- Em mua rồi, đủ hết rồi, bôi nửa tháng, xong bôi thuốc sẹo.
- Ủ.

Ăn cơm xong, tôi tranh phần rửa bát, Phong thì dọn dẹp lật vớt. Lúc mẹ chồng tôi về thấy cả con trai với con dâu đang lúi húi ở trong bếp, bà khó chịu lắm nhưng không nói gì, đến chiều khi chỉ có một mình tôi ở nhà, còn chồng thì đến công ty, bà mới bảo tôi:

- Hôm trước tôi bảo chị thế nào chị không nghe ả? Chị có thấy chồng chị đi công tác mấy ngày, mặt phờ phạc ra thế kia không mà chị còn bắt nó hầu chị ăn cơm?
- Con bảo anh ấy để con dọn rồi nhưng tính anh Phong sạch sẽ, chắc thấy con dọn vẫn chưa sạch lắm nên dọn lại mẹ ạ.

Chồng tôi sạch sẽ cực kỳ, với cả giờ mà tôi nhận việc anh nấu cơm cho tôi thì mẹ chồng càng ghét tôi hơn nên tôi mới có ý nói thế. Mẹ chồng tôi nghe xong thế mới có vẻ nguôi nguôi:

- Thế thì chị phải xem lại cách ăn ở của chị đấy. Có mỗi việc dọn cái bếp mà cũng không sạch thì còn làm được cái gì. Sau định để thằng con tôi đi theo hầu

chị mãi chắc?

- Vâng, con biết rồi ạ. Từ giờ con sẽ sửa mẹ ạ.

- Đấy, xem xem nó đi làm đầu tắt mặt tối, đã vất vả kiếm tiền về nuôi vợ, còn chị ở nhà chỉ chơi dài mà cứ để nó phải làm những việc đấy. Nó mà lấy đứa khác có công ăn việc làm từ tẻ có khi lại nhẹ người, đây vừa phải còng lưng đi làm mà về còn không được yên.

Tôi không nói gì, thật ra trong bụng âm ức và tủi nhục lắm nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ bình tĩnh nghe mẹ chồng mắng. Bà thấy tôi im lặng lại càng quá quắt, nói bóng nói gió:

- Người ta cưới vợ thì chọn nhà môn đăng hộ đối, chồng trình độ đại học thì vợ ít nhất cũng phải cao đẳng. Đàng này thằng Phong học ở bên nước ngoài mấy năm liền mà chị thì... Cưới xong rồi chẳng giúp được gì cho chồng, học thức không, tiền bạc không, đến nấu bữa cơm ngon cũng chẳng nên hồn. Đấy, rồi cưới mấy tháng rồi cũng chả thấy động tĩnh gì, chẳng hiểu con tôi thế nào mà số khổ thế nữa.

Hôm ấy, bà nói rất nhiều, rất nhiều, hầu như là bôi mớ chuyện tôi không xứng với Phong ra để nói. Tôi có thể hiểu được một người mẹ luôn kỳ vọng ở con trai mình một cách thái quá như mẹ chồng tôi, khi phải chấp nhận để Phong cưới một đứa ngã ngựa xuống chó như tôi thì khó chịu như thế nào. Nếu đổi lại, ngay cả tôi có lẽ cũng không muốn đồng ý chứ đừng nói đến bà, nhưng mà dù biết thế thì tôi vẫn rất buồn. Vì buồn nên tôi càng quyết tâm thi lại đại học hơn.

Tối đó, dọn dẹp xong là tôi lên phòng bắt đầu mở sách ra để học, ban đầu những kiến thức phổ thông tôi quên hết nên nhìn gì cũng ngỡ ngỡ ngàng ngàng, nhưng sau rồi cứ tự nhủ mình sẽ làm được, sẽ làm được, tôi lại cặm cụi viết đi viết lại cho đến khi nhớ thì thôi.

Đánh vật với mấy quyển sách nên tôi cũng quên phết thời gian, mãi đến khi thấy Phong về tôi mới giật mình nhìn đồng hồ, phát hiện ra đã gần một giờ sáng rồi. Tôi vội vàng gấp sách lại rồi lên tiếng chào anh:

- Anh về rồi à?

- Làm gì mà chưa ngủ?

- À, đang nghịch linh tinh ấy mà. Em đi ngủ giờ đây.

- Bôi thuốc chưa?

Không nhắc thì tôi cũng quên, ở viện có các bệnh nhân cùng phòng bôi đều đặn nên tôi nhớ. Về nhà cái là quên luôn.

- À chưa. Anh cứ tắm trước đi, tý xong thì em vào nhà tắm bôi.

- Thế khi ra viện, các bác sĩ không dặn em phải bôi thuốc đúng giờ à?

- Có.

- Thế sao không bôi?

Tôi cứng họng luôn, không biết trả lời thế nào nữa, cuối cùng phải lí nhí đáp:

- Nãy em quên mất. Với cả sắp khò rồi, bôi muộn một bữa chắc là không sao đâu.

- Em định để bố nói tôi nữa đấy à?

- Không, em không có ý đó. Tại vì nãy quên bôi thôi, không phải muốn bố mắng anh. Giờ em bôi đây, anh đợi em tý rồi hãy tắm. Em vào nhà tắm bôi đã, năm phút là xong luôn.

Mấy hôm bác Nhân đến thăm tôi, hôm nào cũng nhắc đi nhắc lại chuyện Phong phải chăm sóc tôi cẩn thận. Bố chồng tôi nói giờ tôi chỉ có một mình nên Phong phải lo cho tôi gấp hai lần, hôm nào anh bận việc đến muộn một tý là y như rằng bị ăn mắng.

Tôi thấy anh có vẻ cau nên nhanh chân bò dậy rồi định phi vào trong phòng tắm, ai ngờ chưa đi được bước nào thì chồng tôi nói:

- Lọ thuốc em để đâu?

- Trên bàn ạ. Sao thế anh?

- Nằm xuống giường đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tôi ngơ ngác mất một lúc, mãi sau mới hiểu ý anh muốn bôi thuốc cho mình. Tôi biết với ai anh cũng đối xử tốt thế thôi nhưng không hiểu sao cái mặt dày ba tặc của tôi vẫn biết ngượng, tôi lắc đầu từ chối:

- Anh định bôi thuốc cho em à? Em tự bôi được mà.

- Không. Kéo ngăn chìm ở đầu giường ra, có gắn gương đằng sau đấy. Nằm trên giường tự bôi thuốc đi, tôi đi tắm.

Trước tôi cũng có một anh người yêu rồi, chiều tôi phải biết, vừa galang lại vừa ngoan ngoãn nghe lời. Giờ mặc dù hẳn thấy nhà tôi phá sản nên bỏ của chạy lấy người nhưng tôi vẫn cứ mặc định rằng đã là đàn ông thì ít nhiều cũng phải galang. Ai ngờ chồng tôi đã chẳng galang thì thôi còn thẳng thừng tạt cho tôi một gáo nước lạnh như thế, làm tôi xấu hổ chỉ muốn đâm đầu vào gối chết đi cho xong.

Tôi hậm hực cởi áo rồi tự soi gương bôi thuốc, Phong thì vào trong phòng tắm để tắm tiên, tôi bôi xong ngủ được nửa giấc rồi mà anh mới ra. Cả người anh thơm lừng mùi sữa tắm, đứng ở đầu giường nhìn lọ thuốc rồi lại nhìn tôi, sau đó còn tiện tay xếp lại mấy quyển sách tôi đọc xong vứt lung tung dưới đuôi giường, cuối cùng mới nhẹ nhàng tắt điện rồi ra ghế ngủ.

Ngày hôm sau là rằm tháng tư, cũng là ngày mà chúng tôi thống nhất sẽ đến chùa để thắp hương cho bố mẹ tôi. Sáng tôi dậy rất sớm, định xuống nhà làm đồ ăn sáng thì thấy mẹ chồng tôi đã mua sẵn mấy cái bánh bao rồi. Ban đầu bà không nói gì với tôi nhưng trong bữa ăn có cả nhà, bà lại bảo:

- Sáng sớm đi thế dục gặp con Nguyệt, nó mua bánh bao rồi bảo biểu tôi mang về. Đúng là con bé ấy rõ khéo mà biết ý, biết hôm nay rằm nên còn cẩn thận mua bánh bao chay.

Bố chồng tôi có vẻ cũng không quan tâm lắm đến mấy câu nói của mẹ chồng, chỉ ậm ừ:

- Bánh bao chay ở đầu ngõ đấy, sao bà không mua mà lấy của nó làm gì?

- Thì người ta có tâm lòng thì mình nhận có sao đâu. Bánh bao này ông ăn không thấy ngon hơn ở đầu ngõ à? Mà ngon thế này thì Phong ăn nhiều lên con.

Bình thường chồng tôi không ăn bữa nào ở nhà cả, nhưng từ khi chúng tôi cưới, vì anh hứa với tôi rồi nên cứ ngày rằm là sẽ ăn sáng ở nhà để còn chờ tôi đến chùa. Mấy khi mới có dịp ăn cùng con trai, mẹ chồng tôi tất nhiên là phải tranh thủ nói tốt về Nguyệt:

- Thế bình thường sáng đến công ty con ăn gì? Mày cứ ăn uống thất thường là hỏng hết dạ dày đấy. Ăn ít ăn nhiều gì thì cũng phải ăn. Mà hôm trước Nguyệt nó gửi mẹ ít men tiêu hóa cho con, con có mang đi uống không?

- Con không bị đau dạ dày đâu, mẹ ăn đi.

- Quanh năm ngày tháng ăn linh tinh mà bảo không đau dạ dày. Mà không đau thì cũng phải uống. Đi tiếp khách rồi rượu chè suốt, cẩn thận còn hơn không.

- Vâng.

- Với cả hôm nào con được nghỉ thì sang đón con bé Nguyệt về đây ăn cơm. Lâu rồi chẳng có bữa nào ăn cùng nhau, nó hỏi thăm con suốt đấy.

Bố chồng tôi nghe xong, quay sang thấy tôi vẫn cầm cúi ăn chứ không nói gì, ông thương tôi nên bảo:

- Bà buồn cười nhỉ? Nó có vợ rồi cứ đón đón cái gì? Thích ăn bánh bao thì mai ra đầu ngõ mà mua.

- Con bé Nguyệt nó chơi thân với nhà này, với cả thằng Phong từ nhỏ. Nó tốt với nhà mình thì mình mời nó bữa cơm chứ có gì đâu. Chẳng lẽ giờ cưới vợ xong là qua cầu rút ván với nó.

- Bà không thấy sao nhưng còn con Thiên thì sao? Từ giờ nói năng gì thì đề ý đến con dâu bà một tý, nó là con bà chứ không phải Nguyệt đâu.

Tôi thấy mới sáng sớm ông bà đã căng thẳng, dù không đề bụng mấy câu nói của mẹ chồng nhưng vẫn phải lên tiếng giải hòa:

- Không, con không sao đâu ạ. Mời Nguyệt đến nhà ăn cơm được mà bố, đồng người càng vui chứ ạ.

Bố chồng nhìn tôi không nói gì, Phong lúc đầu cũng định lên tiếng nhưng thấy tôi nói thế, anh cũng thôi. Ăn xong, mẹ chồng bảo để bà dọn dẹp, còn tôi với Phong cũng lên xe để đi đến chùa cho kịp lễ sớm.

Trên đường đến đó, vẫn như mọi lần, anh thường rẽ qua Vinmart mua ít hoa quả mà khi còn sống bố mẹ tôi thích ăn. Lúc tôi đặt những thứ đó lên chỗ để đi ảnh của bố mẹ tôi, lần nào anh cũng lặng lẽ đứng bên cạnh mà không nói gì, còn tôi thì vừa chấp tay vừa khấn:

- Bố mẹ, con lại đến thăm bố mẹ rồi đây này. Chồng con cũng đến đấy. Bố mẹ nhớ phù hộ độ trì cho gia đình con khỏe mạnh bình an, tai qua nạn khỏi. Phù hộ cho công việc của chồng con thuận lợi suôn sẻ, công danh sự nghiệp thuận buồn xuôi gió nhé.

Có mặt Phong ở đó nên tôi khấn không nhiều, chỉ đại khái sơ qua, muốn nói với bố mẹ nhiều lắm nhưng chỉ dám xin phù hộ vài câu thế thôi. Hai chúng tôi lặng lẽ đứng bên nhau nghe kinh phạt trong gian thờ đầy hương khói, im lặng cho đến khi hương tàn mới hạ lễ đi đốt tiền vàng. Xong xuôi, bình thường Phong sẽ đưa tôi thẳng về nhà rồi quay lại công ty đi làm, nhưng mà hôm đó trên đường về anh lại bảo tôi:

- Hôm nay có muốn đi đâu không?

- Dạ?

Tôi tròn mắt, ngạc nhiên quá nên cứ ngờ ra:

- Đi đâu là đi đâu ạ?

- Muốn đi đâu, tôi đưa em đi.

- Em không muốn đi đâu cả, giờ về còn đi chợ nấu cơm nữa. Anh không phải đi làm nữa à?

- Không, hôm nay được nghỉ một bữa. Tỳ nữa em muốn ăn nướng BBQ không?

Nói đến nướng BBQ tôi thèm cực, tôi là đứa khoái đồ nướng lắm, từ khi nhà xảy ra chuyện cho đến khi lấy chồng chỉ quanh quẩn ở nhà, bạn bè không còn nữa, với cả để tiết kiệm tiền nên một mình tôi cũng chẳng đi ăn. Giờ nghe Phong nói thế, tôi đồng ý luôn:

- Ăn. Nhưng ăn ở đâu được hả anh?

- King BBQ nhé?

- Vâng. À nhưng mà, mẹ với Thanh ở nhà thì sao? Sáng em đã bảo trưa về rồi.

- Để tôi gọi cho mẹ.

Nói rồi, anh lấy điện thoại ra gọi điện về dặn mẹ chồng tôi trưa cứ ăn trước đi, không cần chờ vợ chồng tôi. Không biết mẹ chồng nói gì mà Phong cũng chỉ ậm ừ thêm mấy câu, cúp máy xong, anh lại quay sang bảo tôi:

- Em hay ăn BBQ ở đâu? Tôi chỉ biết một quán ở Hai Bà Trưng thôi, ở gần đây thì không biết.

- Hay ra Trần Quốc Hoàn nhé, trước em hay ăn ở đấy. Đồ ăn cũng ngon cực, hôm nay ngày thường được khuyến mại coca tươi đấy.

- Ừ. Cũng được.

Đến nhà hàng đồ nướng – lẩu, tôi với anh chọn một bàn rồi gọi Buffet, lúc đồ ăn bê ra tôi định lịch sự nướng cho Phong ăn nhưng anh lại chủ động cầm đũa nướng trước:

- Năm nay muốn thi lại vào đại học gì?

- Ờ? Sao anh lại biết em muốn thi lại đại học?

- Hai một tuổi đi mua sách giáo khoa cấp ba về, chắc là không phải đọc để giải trí rồi.

- À...

Hóa ra là mấy hôm trước thấy tôi đọc sách nên Phong mới đoán được tôi muốn ôn thi lại Đại học. Anh thì thông minh có thừa rồi, chắc nhìn cái là biết ngay, nhưng mà anh nói tôi hai một tuổi... Quên mất, hình như hôm nay là sinh nhật tôi.

Nghĩ đến sinh nhật mình, tự nhiên tôi thấy xúc động vô cùng, vô thức ngẩng đầu lên nhìn anh. Phong thì vẫn tỏ ra như chẳng có gì, anh lặng lẽ gấp mấy miếng thịt mới vừa nướng xong vào bát tôi:

- Ăn đi, ăn nhiều mới có sức ôn thi.

- Em mới tỉnh thể thôi chứ chưa quyết định thi lại nên mới chưa nói với anh. Em muốn thi vào Đại học Kinh tế quốc dân.

- Cũng được nhưng hơi xa nhà, bình thường đi từ nhà sang đó mất gần một tiếng đấy.

- Vâng.

- Sao em không đăng ký lại vào Đại học ngoại thương? Tôi thấy muốn học về quản trị kinh doanh thì trường Ngoại thương cũng được.

- Không ạ.

Tôi lắc đầu, nghĩ đến một thời quá khứ huy hoàng của mình lại thấy trong lòng buồn buồn. Những thứ tốt đẹp đã qua tốt nhất không nên quay đầu lại, bởi vì trước mặt đã là vụn dậm trời mây, không thể nào vẫn hồi được nữa:

- Em thích Kinh tế Quốc dân hơn. Đi xa tỳ cũng không sao mà, hôm sau em đi xe bus. À mà còn chưa biết có đậu được không ấy chứ, em quên hết kiến thức rồi. Giờ đọc sách chẳng hiểu gì cả.

- Học bằng cái này dễ hiểu hơn sách. Em thử xem.

Anh vừa nói vừa lấy ra một chiếc ipad còn mới tinh đưa cho tôi, tôi thì ngạc nhiên nên cứ ngẩn ra nhìn anh. Phong thấy tôi ngạc nhiên thế đành nói tiếp:

- Cho em mượn đây, lúc tôi mới về nước được công ty phát cho một cái nhưng toàn dùng máy tính nên ipad để không. Không đụng đến lâu thì sợ hỏng.

- Thế nếu em làm hỏng thì có phải đền không ạ?

Lần này anh không nhìn được mà khẽ cười, anh có răng khểnh nên khi cười rất duyên, còn duyên hơn cả mấy anh diễn viên Hàn Quốc gặp mấy lần, đẹp trai kinh khủng.

Mà tôi thấy trai đẹp thì bệnh mê trai lại tái phát trầm trọng, không thấy xấu hổ tí nào mà ngược lại, cứ nhìn chăm chăm anh.

Phong đặt ipad ở trước mặt tôi:

- Làm hỏng thì phải đền, thế nên em giữ gìn cẩn thận vào. Phần mềm hỏng thì tôi còn sửa được cho em, còn phần cứng thì tôi chịu, không sửa được.

- Anh giỏi thế, còn biết sửa cả mấy cái này nữa à? Thế có sửa được phần mềm điện thoại không ạ?

- Điện thoại em bị làm sao?

Tôi rút điện thoại ra để đặt đưa cho anh, mấy hôm trước không hiểu tôi bấm vào cái gì mà danh bạ mất hết, mạng cũng không vào được nữa, mà tôi cũng chẳng biết mạng đi đâu để sửa nên cứ kệ nó, vứt một xó như cục gạch.

Phong nhận lấy điện thoại rồi đưa đĩa nướng cho tôi, anh bảo:

- Em lật thịt đi, để tôi xem.

- Vâng.

Thế là tôi ngồi lật lật nướng nướng còn anh ở đối diện thì cầm điện thoại kỳ cạch sửa. Phong sửa rất nhanh, một loáng cái đã xong rồi đưa lại cho tôi:

- Được rồi đây, từ giờ đừng bấm vào chỗ khôi phục cài đặt gốc nữa.

- Vâng, em biết rồi.

- Ipad tôi cũng cài sẵn mấy phần mềm ôn thi đại học, em muốn học đến môn nào thì chỉ cần click vào rồi chọn môn là được. Có gì không hiểu thì hỏi tôi.

- Vâng. Em định cảm ơn nhưng tự nhiên thấy cảm ơn xuống thì khách sáo quá. Hay là hôm nay em mời ăn bữa nướng này được không?

- Khi nào có tiền thì mời tôi sau. Hôm nay sinh nhật em, tôi mời.

Lúc này tôi đoán được anh nhớ sinh nhật tôi rồi, nhưng mà bây giờ nghe từ miệng anh nói ra, tự nhiên tôi thấy vui vui làm sao ấy. Kiểu như mình lạc lõng giữa cả thế gian rộng lớn, bây giờ bỗng nhiên tìm thấy một người đồng hành cùng, bây giờ đã không còn ai nhớ sinh nhật tôi, chỉ còn anh thôi!!!

Cảm giác của tôi khi ấy vừa vui vừa ngượng, tôi cười:

- Anh nhớ sinh nhật em à?

- Ừ. Hôm trước đi đăng ký thấy ghi trên chứng nhận kết hôn.

- À...

Hai chúng tôi vừa nói đến đó thì có bóng người đi vào nhà hàng, ban đầu tôi không để ý nhưng khi nhìn kỹ nhận ra người quen, tự nhiên theo bản năng người tôi như sắp bốc hỏa.

Mà anh rẽ nhìn thấy tôi ban đầu cũng hơi khựng lại, sau đó vẫn mặt dày đi lại gần, cười đều giả:

- Thiên đây à? Lâu lắm không gặp, khỏe không em?

Tôi không trả lời, anh ta càng không buông tha. Có lẽ vì lâu nay tôi biến mất nên Hùng vẫn chưa làm được gì tôi, giờ hiếm lắm mới có cơ hội đụng mặt, anh ta không bỏ qua được là đúng rồi:

- Sao lâu ngày không gặp anh rẽ mà cũng không thèm chào anh thế? Người một nhà mà cứ như người dưng thế là sao? Giờ em đang ở đâu? Anh với chị tìm em mãi.

Tôi trừng mắt, có mặt Phong ở đó nên tôi cố nhịn, chỉ nói đúng một chữ:

- Cút.

- Ô, sao nhìn thấy anh mà lại ăn nói kiêu căng. Thế anh này là ai đây, người yêu của em à? Có người yêu mà chẳng dẫn đến giới thiệu gì với anh chị cả, giờ bố mẹ mất rồi, anh chị cũng như bố mẹ của em, có gì phải nói với anh chị chứ. Không còn nhõ nữa đâu, đừng có đưng týt là nổi khùng lên.

- Mày có cút không, đừng để tao điên lên.

Đúng lúc đó bỗng dưng có thêm một người phụ nữ nữa xuất hiện, cô ta đi sau nên lúc đến chỗ bọn tôi, nghe nói thế không hiểu gì, ngờ ngác ôm lấy cánh tay anh rồi hỏi:

- Sao thế anh? Có chuyện gì à?

- À, không có gì đâu. Con điên ấy mà.

Bố mẹ mất, nhà bị siết nợ, tất cả tan vỡ, gia đình tôi thảm như thế mà tên khốn kia vẫn ngày ngày ăn sung mặc sướng, còn thản nhiên cặp bồ cặp bịch như thế, tôi ức không thể chịu nổi.

Bao nhiêu tủi hờn cay đắng dồn nén, giờ còn bị khiêu khích, tôi điên quá đứng phắt dậy, chỉ tay thẳng vào mặt anh ta, nghiến răng chửi:

- Mày nói gì thế thằng kia? Mày nói ai điên? Tao điên cũng không đến lượt mày nhận xét nhé. Mày dám nhắc đến bố mẹ tao à, mày không nhìn xem loại chó má như mày tư cách gì mà nhắc đến bố mẹ tao? Mày là cái quái gì mà dám đòi làm bố mẹ tao.

- Mày cứ điên điên khùng khùng thế này, bố mẹ mày chết cũng không yên lòng được đâu Thiên ạ. Mày nên học con chị mày ấy, cảm mồm và biết điều thì tao cho sống yên ổn. Còn thích bắt tao ấy, sau mày đừng mong ngóc đầu lên được nhé.

- Tao thách mày đấy, mày làm gì thì làm luôn đi. Bố mẹ tao chết là do ai thì mày tự biết nhé. Chỉ có những đứa lương tâm bị chó tha quạ mổ như mày thì đêm mới nằm ngủ ngon trên xác người được thôi.

- Con ôn con, mày chửi ai đấy? Tao và vợ mồm mày ra giờ.

- Bố mày chửi mày đấy. Cái loại con rở mà lừa lọc bố mẹ vợ để cướp hết tài sản như mày, ra đường kiêu gì cũng bị sét đánh. Loại mày sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, có hóa kiếp cũng làm súc sinh. À không, tư cách mày không bằng nổi con chó, mày không bằng súc sinh.

Trước lúc bố mẹ tôi còn sống, tôi đã không ưa Hùng vì anh ta sống nghệ thuật quá, lúc nào cũng quạ cáp rồi nịnh nọt bố mẹ tôi. Chị gái tôi thì say anh ta như điên điên nên cái gì cũng nói tốt cho chồng. Sau này đến khi anh ta từng bước từng bước chiếm hết tài sản nhà tôi rồi, anh ta mới lật mặt trở về đúng bản chất con người thật của mình. Gian xảo, đê tiện, khốn nạn và thô lỗ.

Bây giờ có gái đứng bên cạnh nên Hùng càng sĩ, anh ta bị chửi thế thì nổi điên vung tay lên định tát tôi. Tôi cũng xác định hôm nay sẽ ăn thua đủ với anh ta rồi nhưng mà trước khi tay Hùng chạm đến được mặt tôi thì bỗng nhiên có thêm một bàn tay nữa giữ tay anh ta lại.

Phong từ đầu đến giờ không nói không rằng câu gì mà chỉ ngồi yên một chỗ, bỗng dưng lúc quan trọng thì lại xuất hiện kịp thời. Anh nói:

- Muốn đánh thì cũng phải nhìn xem người đó là vợ ai.

Lời tác giả: Đoạn này các chị em kết anh Phong chưa ạ? Nếu kết rồi thì like và cmt một cái cho tác giả vui nào.

Ngày mai là cuối tuần tớ nghỉ mọi người nhé, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hùng bị tôi chọc điên sẵn, giờ thấy Phong giữ tay mình thế lại càng tức. Anh ta trừng mắt nhìn chồng tôi rồi nghiến răng nghiến lợi gằn lên:

- Thằng ranh con vất mũi chưa sạch này, vợ mày á? Tao sợ chúng mày quá cơ, bỏ tay ra.

- Đàn ông đứng ở giữa chỗ đông người đánh phụ nữ thì là cái giống gì?

- Mày...

Tay của Phong không thô to mà nhìn thon và rất đẹp, thế mà không hiểu sao anh rể tôi nhìn đồ con như thế mà không thể văng ra được, Hùng giằng mấy lần mà vẫn không xi nhê gì nên chỉ biết chửi:

- Mấy đứa sinh viên chúng mày biết tao là ai không? Buông ra không thì đừng trách.
- Không buông thì sao?
- Đến lúc bị nhà trường đuổi học thì đừng bảo sao lại chộc không đúng người nhé thằng ranh. Bỏ ra.

Cô gái đứng cạnh Hùng thấy thế cũng to mồm dọa:

- Có bỏ ra không hay để phải gọi bảo vệ. Thích vào đồn ngồi bóc lịch không?

Chắc là bọn họ thấy Phong còn trẻ, với cả đi với tôi nên tưởng anh là sinh viên. Chồng tôi không những không buồn giải thích mà mặt mày cũng chẳng tỏ ra thái độ gì, chỉ tăng thêm lực vịn cổ tay của Hùng, làm anh ta đau mặt xanh như đất nhái.

- Thằng chó kia... mày thích chết à?

- Ừ.

- Mày chán sống rồi phải không? Mẹ nhà mày nữa, bỏ bỏ mày ra xem nào. Đánh tay đôi với bố mày xem nào.

Tôi thấy hai người như sắp đánh nhau đến nơi, mà thật sự tôi cũng không muốn kéo Phong vào những chuyện rắc rối của mình nên quay sang giữ lấy tay anh, tôi nói:

- Bỏ ra đi anh, đừng vào nó bản tay.

- ...

Phong gườm gườm nhìn Hùng một lúc, xong lại nhìn tôi, cuối cùng cũng hất tay ra làm Hùng lão đảo lùi về sau mấy bước. Anh phui phui tay giống như kiểu mình vừa đụng vào cái gì đó bẩn lắm, bảo anh rể tôi:

- Tôi khuyên anh một câu. Tránh xa ra, nếu không muốn gãy xương thì tốt nhất đừng đụng đến người học đến Đại đen Taekwoondo.

Lúc Phong nói câu này, thái độ rất bình thản, mà tôi đứng bên cạnh thì lại tròn xoe mắt nhìn anh như kiểu vừa nghe được cái gì khó tin lắm. Từ nhỏ đến lớn quen nhau, tôi đã thấy anh đánh người bao giờ đâu, với cả nhìn bề ngoài anh nhẹ nhàng điềm đạm thế, ai mà nghĩ anh lên được đến đại đen Teakwoondo rồi.

Hùng nghe xong có lẽ cũng tự biết mình không đánh nổi Phong nên bực tức nhỏ toẹt một ngụm nước bọt, gườm gườm nhìn hai người bọn tôi rồi bảo:

- Thằng ôn, mày chờ đấy, tao không để yên cho hai đứa chúng mày đâu. Còn mày nữa Thiên, mày đợi đấy.
- Tao đợi mày đấy. Tao không như chị tao đâu, rồi có ngày tao cũng bắt mày trả đủ hết, trả bằng hết.
- Giỏi thì đụng vào bố mày thử xem. Hai đứa chó nhà chúng mày, đợi đấy.

Nói xong, Hùng hậm hực kéo tay cô gái kia đi thẳng ra khỏi nhà hàng. Tôi thì cũng đứng nhìn cho đến khi anh ta đi khuất thì thôi. Lát sau, khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, tôi mới bảo với Phong:

- Xin lỗi anh, tự nhiên lại kéo anh vào mấy chuyện đầu đầu của em.

- Anh rể em có vẻ không thích em à?

- Vâng, ngày trước lúc bố mẹ chưa mất, lão ấy đã không ưa em rồi. Nhưng mà lúc đó còn giả vờ để lấy lòng bố mẹ em nên không dám tỏ thái độ ra mặt. Giờ thì khác rồi, nhìn thấy đã muốn đánh nhau.

- Sao lại không ưa em?

- Anh cũng biết tính em còn gì, em thẳng tính với cả sắn máu điên nữa, có gì là nói thẳng mặt luôn. Ngày trước chị em đẻ con Sóc, lão ấy đi nhậu nhẹt với bạn bè còn không thèm đến bệnh viện xem vợ đẻ thế nào, đẻ từ sáng mà tận chiều mới đến, xong còn bảo với bố em là bận tiếp khách ở công ty. Em nghe xong mới bảo là: em gặp anh đi uống rượu với bạn ngoài via hè chứ khách đâu mà khách. Thế là lão không ưa em từ đợt đấy. Sau rồi càng ngày càng ghét.

- Ừ.

Anh không hỏi tôi về chuyện bố mẹ, thật ra chuyện này bác Nhân cũng không biết tường tận mà chỉ nghe mang máng thôi, thế nên có lẽ anh cũng càng không biết. Tôi thì cũng không muốn nhắc đến những chuyện buồn của mình nên đành giả vờ như không có gì, chuyển sang chủ đề khác:

- Ngại quá, nãy anh có bị làm sao không? Anh rể em tính thô lỗ từ xưa rồi, người ta bảo sao nhỉ? Miệng chó không mọc nổi ngà voi à? Đúng rồi, miệng chó không mọc nổi ngà voi, anh đừng để bụng mấy lời của lão đấy.

- Em thì sao? Đi ra mà ngoài chửi người ta như thế, không cần biết em đúng hay em sai, người ta đánh thật thì em định sao?

- Em đánh lại.

- Có đánh được không?

Tôi biết sức mình không đánh lại được nên lắc đầu:

- Không ạ.

- Sau này có điên thì về nhà điên với tôi là được, ra ngoài đừng có tự ý nổi điên lên chửi người khác như thế. Đàn bà con gái, đánh nhau với người khác chỉ có thiệt thân thôi, hiểu không?

Tính tôi trước giờ ương như ổi, ai nói gì cũng để ngoài tai hết. Nhưng mà bây giờ không còn là ngày xưa nữa, cũng chẳng còn ai dạy bảo tôi thành người, thế nên giờ nghe những lời này của Phong, tự nhiên tôi thấy tủi thân kinh khủng. Giống như là cảm kích, mà cũng như là biết ơn. Biết ơn anh vì ngày sinh nhật tôi đã nhớ đến và làm nhiều điều cho tôi.

Tôi cúi mặt, lí nhí đáp:

- Vâng, em biết rồi.

- Sinh nhật hai một tuổi rồi đấy. Lớn rồi. Tuổi mới phải cứng chặc hơn. Tôi không chấp mấy câu anh rêu em nói, em cũng không cần phải chấp người như lão đấy làm gì. Muốn người khác bề mặt thì chỉ cần phần đầu hơn người đó là được, biết chưa?

- Em biết rồi, em sẽ cố gắng, cảm ơn anh.

- Ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi.

Suốt cả bữa ăn hôm ấy, Phong ngồi nướng thịt cho tôi, còn tôi thì ngồi một góc vừa nhâm nhi vừa tìm đủ chuyện trên trời để nói.

Tôi nói về lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, nói về ngày nhỏ có lần tôi ăn trộm quyển truyện Conan của anh, nói về tết một năm nào đó bố tôi lì xì cho anh nhiều hơn lì xì cho tôi. Tóm lại, tôi nói rất nhiều còn Phong thì chỉ nghe, mãi đến khi tôi nhắc đến chuyện anh đi sang Úc du học mất tích suốt mấy năm, anh mới nói:

- Ở bên đó tôi đi làm thêm. Về thì tốn tiền vé máy bay nên ít khi về.

- Lúc bố em còn sống nhắc anh suốt, bố em bảo sau em lấy chồng phải lấy người như anh ấy, ngoan ngoãn hiền lành mà từ nhỏ đến lớn chỉ biết học. Anh biết lúc đó em bảo sao không?

- Không.

- Em bảo anh Phong mà đồng ý lấy con có mà mặt trời mọc đằng tây.

Tôi vừa nói vừa cố tỏ ra tươi cười, nhớ đến những ngày tháng vui vẻ ngày bố tôi còn sống mà sống mãi cứ thế cay cay. Phong gấp một miếng thịt mới nướng xong bỏ vào bát tôi, anh bảo:

- Thế nên giờ em mới muốn chứng minh là mặt trời mọc được đằng tây à?

- Vâng. À không, còn một lý do nữa, sau này anh sẽ biết thôi.

- Ừ.

Sau khi ăn xong, Phong đưa tôi về nhà, lẽ ra chiều hôm ấy anh cũng sẽ được nghỉ nhưng vì công ty có chuyện đột xuất nên lại phải đến xử lý. Mẹ chồng thấy một mình tôi đi vào nhà thì nói bóng nói gió:

- Sáng sớm chị thấy tôi bảo mời con bé Nguyệt sang ăn cơm nên chị mới cố tình bảo chồng chị đưa ra ngoài ăn phải không?

- Không ạ. Hôm nay lúc về gặp vụ tai nạn tắc đường mãi không đi được, mà anh Phong đói nữa nên con với anh ấy mới ăn ở ngoài mẹ ạ.

- Đấy, nói đến việc đói. Hàng tháng chị một mình đến chùa là được rồi, nó thì bận việc mà chị cứ phải kéo nó đi làm gì. Chồng bị đau dạ dày còn không biết, đến con Nguyệt nó còn lo cho thằng Phong hơn chị.

- Vâng, con biết rồi mẹ ạ. Để chiều con ra hiệu thuốc mua ít thuốc dạ dày cho anh Phong, con mua cho cả mẹ luôn mẹ nhé.

- Thôi, không dám, chị cứ lo cho nhà chị đi đã.

- Vâng ạ. Con lên phòng cất đồ mẹ nhé.

Đạo này tôi đã học được kiểu thờ ơ với tất cả những gì mẹ chồng xia xối mà chỉ vâng dạ cho bà đỡ phải bắt bẻ gì. Mẹ chồng tôi thấy con dâu nghe lời đột xuất như thế thì cũng chẳng biết phải nói gì với tôi nữa, thế là chỉ im lặng uống nước chè.

Lên đến phòng, tôi vừa thay quần áo rửa mặt cái là lao ngay lại giường, định nhắm mắt ngủ nhưng mãi không ngủ được, cuối cùng lại lôi điện thoại ra nghịch linh tinh.

Tôi lướt lướt một lúc, sau rồi vô tình bấm vào Zalo, mở ra thì tự nhiên thấy tin nhắn báo: "Bạn và P đã trở thành bạn bè".

Tôi ngờ ngác chẳng hiểu P này là P nào vì tôi có thói quen lưu mỗi một chữ cái đầu, toàn lưu hẳn cả tên, giờ thấy tên lạ nên tò mò bấm vào trang cá nhân, mãi sau mới nhận ra đó là nick Zalo của chồng tôi.

Zalo của anh không để ảnh đại diện anh mà chỉ để mấy cái hình công nghệ trừu tượng bỏ xừ, tôi nhìn chẳng hiểu gì hết, nhưng mà lúc lướt xuống dòng thời gian thì thấy có một bức ảnh chụp từ truyện Conan trong phòng ngủ của chúng tôi. Từ truyện này để ngay sau bàn làm việc của anh, giờ lớn rồi mà chồng tôi chẳng nhớ bỏ đi mà cứ xếp im lìm trong tủ kính, nhiều khi tôi không có việc gì làm định lôi ra đọc nhưng thấy anh giữ cẩn thận quá nên cũng chẳng dám thò tay vào. Giờ nhìn Zalo có hình này cái là tôi nhận ra anh ngay.

Nhưng mà tôi với anh kết bạn lúc nào nhỉ? Hay là lúc anh sửa điện thoại cho tôi rồi tiện tay lưu luôn?

Nghĩ thế, tôi lại vội vàng mở danh bạ điện thoại ra, tìm chữ P cái là ra ngay số của anh, sim ngũ quý lại toàn 8. Kiểu số thế này thì đầu óc ngu ngu của tôi cũng chẳng tốn mấy công mà nhìn một lần cái là nhớ, số đẹp kiểu này bây giờ là số hiếm, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Chẳng bù cho số tôi, toàn 4 với 7 đọc đã thấy một bầu trời đen tối rồi.

Tôi giờ tay sờ sờ mấy con số 8 trên màn hình, sau đó lại nghĩ ngợi đến bữa ăn trưa nay, nghĩ đến sinh nhật lần thứ hai một và những gì Phong làm cho tôi, tự nhiên trong lòng lại thấy vui vui thế nào ấy, cứ nằm cười mãi một mình như dờ hơi.

Tôi ôm điện thoại nham nhở lần đi lần lại trên giường một lúc rồi ngủ quên đi lúc nào không biết, khi tỉnh dậy tự nhiên thấy có người đang cúi húi tìm gì trong phòng. Đang còn lơ mơ không nhìn ra ai nên tôi giật mình ngồi bật dậy, kêu toáng lên:

- Làm gì đấy?

Em chồng tôi mặt mày cau cau có có, quay lại gắt tôi:

- Kêu gì mà kêu. Tôi đang tìm đồ. Chị có thấy cái dây chuyền mặt chữ T của tôi đâu không?

- Không, chị không biết. Em để ở đâu?

- Để trong ngăn kéo ở phòng ấy, giờ đi sinh nhật định đeo mà không tìm thấy nữa. Chị thử tìm xem có cầm nhầm của tôi không.

- Không mà, chị có sang phòng em bao giờ đâu. Với cả thấy đồ lạ thì chị phải hỏi em ngay chứ. Hay là em để quên ở đâu mà không nhớ.

Thanh lục hết bàn trang điểm của tôi rồi lại tìm cả valy quần áo của tôi, mà không phải lôi ra rồi để vào chỗ cũ mà vứt bừa bãi xuống sàn nhà. Tôi không thích như thế nhưng nghĩ đến chuyện từ khi mình về đây ở, bác Nhân chiều tôi quá nên em chồng chịu ảm ức cũng nhiều, cuối cùng mặc kệ nó. Ai ngờ nó lục xong một lúc lại nhìn thấy cái ipad mới tinh tôi để trên bàn, tự nhiên lao đến cầm lên sờ sờ:

- Chị mới mua ipad à, tiền đâu mà mua?

- Không, anh Phong mới đưa cho chị. Đồ công ty anh ấy phát, anh Phong không dùng nên cho chị mượn.

- Chị đừng có nói dối, công ty anh tôi làm gì có chuyện phát ipad miễn phí. Công ty anh tôi phát hẳn nhà mà anh tôi còn không thêm ở, làm gì cho chuyện thưởng mỗi cái ipad còn con này mà anh Phong nhận. Chị nói đi, chị lấy trộm dây chuyền của tôi bán mua ipad đúng không?

Tôi lắc đầu:

- Không, chị có biết đồ của em là đồ gì đâu. Em nói cũng phải có bằng chứng chứ. Không thì em gọi điện hỏi xem anh Phong xem đúng không. Đừng tự ý kết tội chị như thế.

- Tôi còn lạ chị à. Trước nhà chị giàu nên quen thói rồi, giờ nghèo không chịu được nên đi trộm cắp của nhà tôi đúng không? Anh Phong ghét chị nên không cho chị tiền, thế nên chị mới ăn cắp đồ của tôi bán để lấy tiền mua ipad đúng không?

Cả đời tôi, có lẽ lần mất liêm sỉ duy nhất chính là lần lừa Phong lên giường, còn lại dù tôi có nghèo thế nào, đói đến chết cũng nhất quyết không ăn trộm. Thế mà em chồng tôi không biết mất sợi dây bao nhiêu tiền, cũng không nhìn thấy tôi lấy của nó, đã quy cho tôi cái tội danh xấu xa kia.

Tôi tức lắm, không nhịn được nữa nên nói với em chồng:

- Chị bảo này, em ghét chị hay anh Phong ghét chị không quan trọng. Bây giờ quan trọng là chị là chị dâu của em, là con của nhà mình, em nói gì thì em phải suy nghĩ. Chị không biết dây chuyền của em là loại gì, bán được bao nhiêu tiền, chị cũng không có thói quen nhắm nhe đến thứ không phải là của mình. Chị nhắc lại một lần nữa, chị không ăn trộm dây chuyền của em, ipad này là anh Phong mua.

- Chị không có thói quen đến thứ không phải là của mình á, nói mà không biết ngượng à, thế anh tôi trước đây là của chị chắc? Không phải chị lừa anh

Phong lên giường à?

- Nếu thế thì người nên kháng nghị là anh ấy, đâu phải là em. Em đâu sống thay phần anh Phong được đúng không?

- Đúng, tôi không sống thay phần của anh Phong được nhưng tôi ghét chị. Từ ngày nhỏ tôi đã ghét chị, bây giờ vẫn ghét. Chị có là chị dâu tôi hay con của nhà này thì tôi vẫn ghét chị, ok?

- Chị không phản nản việc em ghét chị, chị chỉ nói là chị không ăn trộm dây chuyền của em thôi.

- Chị có dám thề không?

Tôi đã trẻ con rồi mà em chồng còn trẻ con hơn tôi, tôi không muốn đôi co dài dòng để càng ghét nhau nên gặt đầu:

- Ủ rồi, thề.

- Chị thề tôi vẫn không tin được, tôi phải lục hết đồ của chị, không thấy có dây chuyền thì tôi mới tin.

- Em cứ lục thoải mái. Nhưng phép lịch sự tối thiểu khi đụng vào đồ người khác là phải xếp gọn gàng lại.

Thanh không nói gì mà chỉ "hừ" một tiếng rồi đi qua tôi, đến mấy ngăn tủ ở đầu giường rồi lôi từng thứ một ra kiểm tra. Tôi không cản nó vì tôi biết Thanh không phải loại người thủ đoạn như Nguyệt, nó chẳng qua không thích tôi vì ngày trước thần tượng của nó thích tôi thôi, sau này khi tôi lấy Phong thì Nguyệt ở bên hay khích bác nó nữa, thế nên nó mới hay khó chịu với tôi.

Nói chung, em chồng tôi năm nay mới mười chín tuổi nên còn trẻ con lắm, tôi muốn sau này chung sống hòa bình với nhau chứ không muốn gây thêm mâu thuẫn nên mới mặc kệ nó. Nhưng mà đến khi nghe tiếng đồ vỡ ở cạnh giường, tôi mới biết có những chuyện trẻ con, dù mình tỏ ra cao thượng đến mấy cũng khó có thể tha thứ được.

Tôi giật mình cuống cuống chạy lại, nhìn thấy chiếc hộp đựng cát màu mà lúc bố mẹ tôi còn sống, ba người nhà tôi đã cùng nhau làm, giờ rơi xuống sàn nhà vỡ tan vỡ nát, cát và mảnh thủy tinh văng ra mỗi thứ một nơi.

Tôi xót ruột, gào lên:

- Em làm cái gì thế?

Hình như Thanh cũng biết đó là kỷ vật duy nhất của tôi khi gia đình còn hoàn chỉnh nên vội vàng lùi ra sau mấy bước, Thanh ngược mặt nhìn tôi, luống cuống trả lời:

- Vừa lôi trong tủ ra... không may đụng phải...

- Tránh ra.

Tôi lao đến nhặt từng thứ, từng thứ, nhưng mà cát văng ra thì làm sao bốc lại được, lọ thủy tinh đã vỡ rồi thì càng không gần nổi, mà tôi lúc ấy cũng chẳng hơi đâu mà để ý được đến những việc đó, cứ dùng tay vơ vào, cuối cùng mảnh vỡ cửa đứt hết cả hai lòng bàn tay.

Máu trên tay tôi chảy ròng ròng, thấm cả vào màu cát xanh dưới nền gạch, tôi không khóc nhưng thực sự tôi đau lòng kinh khủng, giống như có một con dao đâm vào tim tôi, không rút ra mà cứ găm mãi trong đó.

Ngày nhỏ, tôi làm việc gì cũng không hề nghe lời bố mẹ, lên lớp thì đánh nhau quậy phá, ở nhà thì toàn trèo tường trốn đi chơi. Bố mẹ tôi thì chiều con gái nên khi tôi nghịch quá lắm mới đánh, có một lần tôi bị mẹ đánh một trận như từ xong, lì nên khóc mãi không nín, bố phải mua bình cát này về để dỗ tôi.

Lúc đó bố bảo cứ đổ cát vào rồi lấy cái kim chọc xuống, tạo thành hình Doremon hay hình hoa hòe gì tôi thích, nhưng bố tay thô nên làm mãi không được, tôi thì cũng chẳng phải đứa khéo tay gì nên càng không làm nổi, cuối cùng mẹ phải làm cho bố con tôi. Bình cát hình Doremon này là món quà duy nhất mà khi bố mẹ tôi còn sống, tôi và bố mẹ đã làm chung, sau này khi có điện thoại và máy tính rồi, tôi không còn sờ đến những thứ đó nữa. Khi bố mẹ mất, nhà tôi bị siết nợ, tôi ra đi chỉ mang mỗi mấy tấm ảnh chụp chung của cả gia đình và bình cát này thôi.

Giờ bố mẹ mất rồi, bình cát cũng vỡ rồi.

Thanh đứng đực ra một chỗ nhìn thấy tay tôi máu me như thế mà tôi vẫn cố nhặt, cuối cùng nó không chịu được, bảo tôi:

- Vỡ rồi chị nhặt làm gì, đứng lên đi.

- ...

- Đừng nhặt nữa, đứt tay rồi.

- ...

- Tôi bảo chị không nghe à, chị đứng dậy ngay đi. Vỡ rồi mai tôi mua cho bình khác.

Lúc này, tôi mới ngược đôi mắt ráo hoảnh và vô cảm lên nhìn nó, tôi nói:

- Em đã bao giờ làm chung cái gì với bố mẹ chưa? Có cái gì kỷ niệm của em với bố mẹ không?

- Tôi...

- Em đã bao giờ trải qua cảm giác trong một đêm mất cả bố lẫn mẹ chưa? Có biết lúc em từ voi mà bước xuống thành chó, trong người không có nổi một đồng, không có người thân nào ngó ngang đến em, em sẽ thế nào không?

Em chồng tôi cứng ngắt miệng, nó mở to mắt chớp chớp nhìn tôi, không nói gì mà chỉ cúi đầu im lặng.

Tôi cười:

- Em bảo em ghét chị đúng không? Chị cũng ghét chị lắm, chị đang sống sung sướng mà giờ chị nghèo thế này, phải bám lấy anh em để mà sống, chị cũng không vui về gì đâu. Nhưng mà có khổ có nhục thế nào chị cũng không bao giờ ngửa tay xin ai một đồng, cũng không bao giờ tắt mắt trộm cắp gì của ai. Em đừng thấy chị nghèo mà đổ tội cho chị ăn trộm đồ của em, những việc đó chị không làm.

Nghe tôi nói một tràng, Thanh có vẻ biết mình sai nên không nói gì, nó cắn môi suy nghĩ một lúc, mãi sau mới lí nhí trả lời:

- Tôi... không cố ý.

Vừa nói xong thì bỗng nhiên Phong không biết từ đâu đi vào trong phòng, anh chẳng nói chẳng rằng câu nào đã ngồi xuống rịt chặt lấy vết thương trên tay tôi:

- Chảy máu thế này mà không biết đường bịt chỗ đứt lại à? Em làm sao đấy?

- Ơ.

Tôi chẳng biết anh về từ lúc nào nên ngơ ngác ngác, mà em chồng tôi thấy Phong về cũng lại càng sợ. Tôi vốn không định nói gì đến chuyện Thanh làm vỡ đồ, nhưng nó thì lại lên tiếng trước:

- Anh về rồi à? Em... vừa làm vỡ đồ của chị Thiên.

- Làm vỡ đồ của chị rồi mà còn đứng đấy à? Xin lỗi chưa?

Bình thường Phong ít nói nhưng không hiểu sao, ở nhà em chồng tôi lại sợ nhất chồng tôi. Tôi nghĩ vỡ thì cũng vỡ rồi nên không muốn nói đến nữa, lắc đầu bảo nó:

- Không sao đâu, vỡ rồi thì thôi. Không cần xin lỗi đâu. Thanh xuống nhà đi, chị với em xuống nấu cơm.

Em chồng tôi nín môi không nói gì, tôi đoán nó ghét mình nên sẽ không bao giờ xin lỗi, thế mà lúc sau, nó nói rất đồng dạng mấy từ:

- Em xin lỗi chị.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Nghe Thanh nói thế, tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn nó, nhìn đi nhìn lại cũng vẫn không tin một đứa em chồng ghét tôi như hắt nước đổ đi từ những ngày đầu tôi làm dâu trong nhà, cho đến tận bây giờ lại có thể xin lỗi tôi.

- Ơ... em có làm gì đâu mà xin lỗi. Không sao đâu.

- Em đi xuống nhà nấu cơm đây.

Chắc nó xin lỗi xong cũng ngại nên quay người đi xuống nhà luôn, tôi thì cứ ngồi đực ra cho đến khi bóng Thanh đi khuất, mãi sau thấy Phong mở miệng nói chuyện mới giật mình quay đầu lại:

- Em định ngồi thế này đấy à?

- À... à... Để em đi lấy urgo.

- Ra ghế ngồi đi.

Anh ít khi nói chuyện nhưng mà đã nói thì ai cũng phải nghe, thế nên tôi đành ngoan ngoãn đi ra ghế ngồi. Phong thì mở tủ thuốc trong phòng lấy cồn với ít bông băng, sau đó rửa vết thương cho tôi.

Tôi chẳng hiểu do mình không hợp vía nhà hay là do tôi chẳng được tích sự gì mà từ khi cưới đến giờ, bị bỏng lưng còn chưa lành mà giờ đã thêm mấy vết đứt tay. Anh đổ cồn vào xốt điên lên được nhưng tôi không dám kêu, cứ cắn răng nhin. Phong thấy thế còn mắng:

- Cũng biết đau à?

- Đau chứ, đứt tay thì phải đau mà. Nhưng mà anh để em làm cho, em biết cách rửa cồn không đau đấy.

- Cách gì?

- Vừa đổ vừa thổi, trước em bị ngã rách đầu gối suốt, cứ đổ một ít một, sau rồi vừa đổ vừa thổi là đỡ đau.

- Hai tay bị đứt cả thế này thì tự đổ kiểu gì?

Ừ nhì, tay tôi đứt hết mà máu te tùm lùm nên Phong mới buộc phải tự tay rửa vết thương cho tôi. Mà bình thường tôi với anh không đụng vào nhau, giờ tự nhiên anh cầm tay thế này tôi cứ thấy ngứa ngứa ấy, kiểu khó chịu không biết diễn tả thế nào, ngày xưa tôi có người yêu, hắn ta cầm tay tôi suốt mà tôi cũng có cảm giác như thế này đâu.

Tôi không dám cãi nữa mà chỉ ngồi im ngoan ngoãn để anh đổ cồn vào, Phong cũng không nói thêm gì, thế mà lúc sau tự nhiên anh cúi xuống, vừa đổ vừa thổi vào tay tôi.

Anh thổi rất nhẹ, lúc cúi xuống tóc lại thoang thoang mùi dầu gội đầu X-Men tôi thích nữa nên tự nhiên làm tôi đập thình thịch, mặt dày ba tấc cũng bắt đầu nóng ran lên.

Tôi rất sợ cảm giác bứt rứt kiểu này nên luống cuống định rút tay lại, thế nhưng chưa kịp rút về thì Phong đã nói trước:

- Đỡ đau chưa?

- À... em đỡ rồi. Xong rồi hả anh?

- Ừ, đợi tý băng lại đã.

Anh lấy gạc băng lại cả hai bàn tay tôi, không biết anh có hay làm những việc này không nhưng tôi thấy Phong băng rất gọn gàng thành thạo, chỉ chưa đầy một phút đã xong.

- Được rồi đấy, băng rồi thì đừng đụng vào nước nữa không lâu lành.

- Vâng, em biết rồi. Sao hôm nay anh về sớm thế, ở công ty xong việc rồi à?

- Ừ. Xong rồi nên về.

- Vâng. Anh tắm đi, em đi dọn phòng đã.

- Để đấy tôi dọn, em xuống nhà đi.

- Nhưng mà...

- Đi xuống đi.

Tôi đành nghe lời, đi xuống nhà định nấu cơm nhưng lúc xuống thì bố chồng tôi về rồi, nhìn thấy tay tôi thế ông nhất quyết không cho tôi nấu cơm, còn cổ hủ hỏi tôi mãi sao lại phải băng tay. Tôi phải nói dối là hôm nay lên chùa, đông quá, bị người ta xô ngã sấp mặt, tay chà hết xuống nền bê tông nên mới bị như thế, bố chồng tôi mới thôi.

Ngày hôm sau, mẹ chồng tôi đi du lịch từ sớm nên tôi tự cho mình một ngày được ngủ đến bảy giờ sáng. Đang say sưa ngủ nướng thì tự nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi giật mình tưởng mẹ chồng hoãn lịch không đi nữa nên vội vàng phi ra mở cửa. Ai ngờ đứng bên ngoài lại là em chồng tôi.

Tôi ngơ ngác mắt mắt giãy mới nói:

- O, sao thế em? Hôm nay không đi học à?

- Không, hôm nay là thứ bảy.

- À nhò, thứ bảy nên mẹ mới đi du lịch chứ. Chị quên mất.

- Ừ.

- Có chuyện gì thế em?

Thanh im im một lúc, sau mới dè dặt đưa tay từ sau lưng ra, cầm một hộp thuốc đưa cho tôi:

- Bạn em bảo cái này bôi nhanh lành, chị bôi thử xem.

Nói xong, nó dúi vào tay tôi rồi đi về phòng luôn, tôi thì cứ đứng ngẩn ra ở cửa, mãi sau nhìn hộp thuốc trong tay, tự nhiên lại bật cười.

Tôi không hiểu về Thanh lắm, hồi tôi còn nhỏ có đúng hai lần nó đến nhà, một lần bị tôi bắt sâu dọa cho sợ xanh mặt, một lần thì con chó Chi hua hua của tôi lừa nó chạy mất tăm mất dạng, sau này không dám bén mảng đến nhà tôi nữa. Sau này lớn rồi, ai cũng có cuộc sống và thế giới thú vị riêng, thỉnh thoảng tết tôi mới gặp lại Thanh và Phong, lúc đó thường chỉ chào nhau qua loa vài câu. Ai mà ngờ bây giờ lại về chung một nhà như thế.

Em chồng thường ngày ghét tôi mà giờ bỗng nhiên quan tâm tôi thế, tôi cảm thấy vui cực. Vì vui nên tôi không ngủ được nữa mà dậy luôn, ra chợ mua đồ rồi về nấu cơm cho Thanh. Buổi trưa, nhà thì rộng mà chỉ có hai chị em, tôi đắn đo mãi mới dám gấp cho nó một con tôm, bảo nó:

- Đây, bạn mà bảo lọ thuốc kia bôi nhanh lành là người yêu em à?

- Không. Bạn bình thường thôi.

- Nhưng là con trai chứ gì?

- Sao chị biết?

- Chuyện, chị ngày xưa hơi bị sát trai đấy, nghe nhạc cái là đoán được chương trình luôn.

Bị tôi nói trúng tim đen, Thanh lập tức dừng ăn rồi ngẩng đầu hỏi tôi:

- Thật á? Chị biết con trai nghĩ gì á?

- Ủ, nhưng không phải 100%, 99% là biết còn 1% là thuộc về anh em rồi. Với anh em thì chị chịu thôi, chẳng biết được anh em nghĩ gì cả.

- Thế bây giờ ví dụ ngày bình thường thì rất quan tâm mình nhé, mua đồ ăn sáng rồi sửa các kiểu, nhưng mà đến ngày tết thì biến mất tăm. Thế có phải là thích mình không?

- Ngày nào biến mất tăm cơ?

- Ví dụ như 8/3, hay 20/10 này.

- Cũng phải xem lại đấy, có hai lý do, một là chưa dám tỏ tình, hai là có người yêu rồi, em chỉ là phương án dự phòng.

- Em nghĩ phương án thứ hai khả thi hơn.

- Thế nó học cùng trường em à? Cùng lớp luôn à?

- Ủ, học cùng lớp.

- Đẹp trai lắm đúng không?

- Cũng tầm tầm thôi, nói chung là chỉ trắng chứ cũng không phải là đẹp trai.

- Có Facebook không, chị xem nào.

Em chồng chần chừ suy nghĩ một lúc, mãi sau mới mở Facebook của người nó thích cho tôi xem, tôi cũng đã từng trải qua một thời thế này nên kinh nghiệm có thừa rồi, thế là ngồi cả buổi để giảng giải tư vấn cho nó. Thanh nghe xong thì gật đầu như bở cùi, còn bảo nếu tôi giúp nó tán được bạn này, nó sẽ mời tôi đi ăn Kichi Kichi.

Gì chứ nói đến ăn là tôi đồng ý luôn, con người tôi dễ ăn dễ ngủ nên cũng dễ bị mua chuộc, không cần tiền mà chỉ cần một bữa ăn tôi thích là tôi sẵn sàng dốc sức giúp rồi.

Tôi nham nham nhử nhử gật đầu, xong còn ra thêm một điều kiện:

- Ăn Kichi Kichi cũng được, nhưng em phải giúp chị thêm một việc nữa, được không?

- Việc gì cơ? Hợp lý thì em mới giúp, không thì thôi.

- Việc này dễ thôi, kiểu gì em cũng biết.

- Chị nói đi đã.

- Anh em thích gì? Ví dụ như thích ăn gì hay thích cái gì?

Tôi muốn thông qua Thanh để hiểu thêm về chồng mình hơn, dù gì cũng lấy nhau gần bốn tháng rồi mà tôi vẫn không biết một tý gì về anh cả, sở thích không cái gì ghét không, đến cả việc anh thích ăn món gì tôi cũng không biết. Càng kéo dài thế này thì tôi càng lâu thực hiện được kế hoạch của mình, mà tôi thì đã bắt đầu sốt ruột rồi.

Thanh nhìn tôi một cách đầy nghi hoặc, nó hỏi:

- Cái đó chị là vợ, chị phải biết chứ, sao lại hỏi em?

- Bình thường anh Phong thương em nhất, chỉ có em mới biết anh ấy thích gì nên chị mới hỏi em đấy.

- Em không biết. Chẳng thấy anh ấy thích gì cả.

Tôi biết trong lòng em chồng vẫn còn thích Nguyệt hơn tôi, chắc đến giờ nó vẫn muốn bạn nó lấy Phong nên trả lời thế tôi cũng không ngạc nhiên lắm. Tôi chỉ nói:

- Ủ, thế thôi. Để chị tự tìm hiểu.

- Thế bình thường anh ấy không hay nói chuyện với chị à?

- Anh ấy đi làm về muộn mà. Với cả chị thì hay ngủ sớm nữa. Thỉnh thoảng muốn hỏi nhưng mà thấy anh Phong mệt nên lại thôi, để cho anh ấy nghỉ.

Tôi cười cười:

- Đấy, sau em lấy chồng thì chọn người bạn vừa vừa thôi, lấy người bạn quá như anh em, cả ngày chẳng thấy mặt nhau.

- Ủ. Công nhận. Lấy kiểu như anh Phong đúng là chán chết.

- Ủ, ăn cơm thôi, thức ăn nguội hết rồi.

Từ sau hôm ấy, tôi với Thanh bắt đầu nói chuyện với nhau, tuy không nhiều, cũng không thân nhưng so với những ngày đầu mới về làm dâu, mối quan hệ của tôi với em chồng đã cải thiện hơn rất nhiều. Thanh không còn xía xói hay bắt bẻ chuyện tôi nấu cơm không ngon nữa mà thỉnh thoảng cũng hay kể về chuyện bạn trai nó, tôi thì chỉ bảo tặn tìn, thế là hai chị em cuối cùng cũng tìm được điểm chung để mà nói với nhau.

Sau đó vài bữa, có một hôm Phong về rất sớm, bình thường ít nhất là mười giờ đêm anh mới có mặt ở nhà mà hôm đó mới tám giờ tối đã thấy anh về rồi. Tôi thì đang học bài trên giường, thấy anh mở cửa vào thì giật mình, ngờ ngờ ngác ngác hỏi:

- Ô, anh về rồi à?

- Ủ.

- Sao hôm nay anh về sớm thế? Anh đã ăn gì chưa?

- Ăn rồi, hôm nay xong việc sớm nên về sớm. Em đang làm gì đấy?

- Em đang làm đề toán, mò mãi mà không xong.

- Đâu, bài nào, đưa đây tôi xem.

Tôi giống như gặp được vị cứu tinh, nghĩ nát đầu từ chiều đến giờ mà không ra được đáp án, giờ thấy anh chủ động bảo thế thì sung sướng cầm sách vở chạy lại, đưa cho anh xem.

Phong nhíu mày một lúc, mãi sau mới bảo tôi:

- Em đã thử các phương pháp gì để tính ra mặt cầu rồi?

- Em... chưa nghĩ ra cái gì.

- Thử tính theo cách tập hợp các tiếp tuyến chưa?

- Chưa ạ.

- Góc mở nón thì sao?

- Chưa ạ.

- Có tính tâm cầu chưa?

- Chưa ạ.

Bài thế này mà tôi cái gì cũng không làm được, anh thì bắt lực trước kiểu "dù hỏi trăm câu thì vẫn một câu trả lời Chưa biết của tôi", cuối cùng đành ngồi xuống bàn làm việc, ngán ngẩm thờ dài:

- Em lấy giấy lại đây, tôi giải cho em.

- Vâng.

Tôi xấu hổ chạy đi lấy giấy đưa cho anh, sau đó tỏ ra cực kỳ biết điều, đứng ngay bên cạnh nghiêm túc nghe anh giảng bài.

Ngón tay anh cầm bút cũng đẹp, viết chữ cũng đẹp, đúng là kiểu điển hình của người học giỏi, anh nói:

- Cầu (S) có tâm $I(0,0,1)$; $R = \sqrt{5}$. Tập hợp các tiếp tuyến qua A tạo thành hình nón đỉnh A. Để tồn tại hai tt vuông góc thì góc mở nón $2\alpha > 90^\circ > 2R < AI < \sqrt{2}R$.

- Vâng.

- Gọi $A(a,b,0)$ thì suy ra $4 < a^2 + b^2 < 9$.

- Vâng.

- Vậy có $a = \pm d/2$, $b=0$, $qa=0$, $b=\pm 2$; $a = 3d/2$, $b=\pm 1$; $qa=1d$, $b=\pm d/2$; $a=3d/3$, $b=0$, $qa=0$, $b=\pm 3$

- Vâng.

- Suy ra có $4+8+4=16$ điểm A. Đáp án A.

Thật ra tôi chẳng hiểu gì, trình độ cao siêu thế này chắc chỉ nói cho người thông minh nghe hiểu chứ đũa ốc đậu phụ như tôi thì chịu thôi, tôi không hiểu được. Nhưng mà tôi sợ anh mắng nên giả vờ gật gù:

- Vâng ạ. Em biết rồi.

- Làm lại cho tôi xem.

- Dạ?

Quả nhiên nói dối sẽ bị sét đánh, tôi thần người ngệt mặt ra nhìn anh một lúc, mãi sau khi anh kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa, tôi mới gật mình:

- Làm lại đi.

- Ồ, vâng. Em làm đây.

Anh cầm tờ giấy mình vừa giải kia, đứng dậy nhường chỗ cho tôi, tôi thì nãy giờ ngắm trai đẹp chứ có tập trung vào lời anh giảng đâu, thế là cứ ngồi cắn bút mãi. Mãi gần nửa tiếng sau mà tôi không thể viết nổi ra ba dòng, anh bắt đầu cau mày rồi, tôi ngại quá nên lí nhí bảo anh:

- Anh ơi... em... quên hết rồi.

- Tốt. Quên hết rồi thì cái này không phải cho em nữa. Để vứt đi.

- Ồ, cái gì cơ ạ? Anh định cho em cái gì cơ?

Anh lấy ra từ trong túi áo vest một chiếc bình thủy tinh nhỏ tí, giống hệt cái của tôi mà Thanh đã làm vỡ nhưng kích thước nhỏ hơn rất nhiều. Phong không trả lời tôi mà cầm chiếc bình ấy đi đến góc phòng, chỗ để thùng rác. Tôi sợ anh vứt đi thật nên cuống lên chạy lại, túm lấy tay anh:

- Anh đừng vứt, tự nhiên em nhớ ra rồi. Năm phút nữa là xong ngay, anh đừng vứt vội.

- Năm phút có xong không?

- Có có, xong mà.

- Thế cho em năm phút.

Nghe thế, tôi ba chân bốn cẳng chạy lại bàn rồi cầm đầu cắm cổ ghi chép. Con người tôi buồn cười cực, khi bình thường thì không chịu nổi lực nhưng lúc bị dồn vào đường cùng thì sẽ vươn lên như một cây xương rồng, hiên ngang giữa sa mạc lạnh lẽo. Bỏ tôi biết tính tôi thế nên năm tôi thi đại học đã ra điều kiện là: nếu tôi đậu đại học bố mới chịu mỗ sởi thật, còn không thì ông quyết chịu đau như thế. Tôi sợ bố phải chịu đau nên mới quyết tâm thi đỗ, chỉ tiếc là giờ tôi có cố gắng thế nào cũng không thể mang bố tôi quay trở lại được nữa mà thôi.

Tôi cố gắng lắc não để nhớ lại mấy lời lúc nãy Phong nói, ghi ra giấy, chưa hết năm phút đã đưa lại cho anh xem, sợ sai nên phải bồi thêm một câu:

- Em không biết làm thế đúng chưa, nhưng mà nãy anh nói là xong trong năm phút chứ không nói là năm phút phải làm đúng đấy nhé, anh đừng vớt đi.

Thấy tôi còn có gan ra điều kiện, anh đang nghiêm túc xem bài cũng phải bật cười. Phong nói:

- Cho em năm phút để làm đúng chứ không phải làm sai.

- Nhưng em học không giỏi bằng anh mà, năm phút mà làm xong được là vượt sức em rồi đấy. Nhưng mà chắc trong này cũng đúng được một ít đấy, anh xem đi.

Anh không nói gì nữa, chỉ tùm tùm cười rồi cúi đầu xem bài của tôi làm. Tôi viết ngoáy ngoáy nên chữ với số xấu cực, thế mà anh vẫn kiên nhẫn dịch được rồi lấy bút chỉ ra chỗ sai của tôi. Tôi làm sai không nhiều nhưng chung quy lại vẫn có chỗ sai, nếu thi đại học mà như này thì đáp án cuối cùng sẽ không 100% chọn đúng được.

Phong bảo:

- Làm thêm ba đề dạng như thế này nữa, xong thì cho em cái bình đó.

- Sao nhiều thế ạ? Hai bài thôi được không? Gần mười giờ rồi ấy, giờ làm xong chắc phải gần sáng mất.

- Thế thì để tôi vớt đi.

Cái ipad là anh cho mượn nên không tính, bình thủy tinh đó coi như là món quà anh tặng tôi, tôi không muốn mất đi nên vội vội vàng vàng nói:

- Ấy đừng, để em làm, em làm.

- Ừ.

Anh giao bài cho tôi xong mới đi vào phòng tắm, bình thường anh tắm rất lâu nên khi vừa nghe tiếng nước chảy trong đó vọng ra, tôi đã uể oải gục xuống bàn, định tranh thủ nhắm mắt tầm mười lăm phút rồi tị nữa dậy học cho tỉnh táo, thế mà chẳng hiểu sao tôi ngủ một mạch luôn cho đến tận khi trời sáng.

Lúc tôi giật mình mở mắt dậy thấy mình đã nằm trên giường, quay sang thì thấy anh đang ngủ ở ghế, lúc ấy mới là bốn giờ thôi nên Phong vẫn chưa đi làm, mà đây là lần đầu tiên tôi ngủ dậy trước anh, thành ra cứ ngơ ra nhìn anh mãi không thôi.

Tôi thích trai đẹp lắm, thích cực, ngày trước thích mấy anh oppa Hàn Quốc nhưng sau lớn rồi thấy mấy anh ấy xa vời quá, chuyển qua ngắm trai đẹp ở trường. Nhưng mà bây giờ tôi tổng hợp lại tất cả những trai đẹp tôi gặp qua, công nhận là chưa thấy một ai làm cho tôi rung động như Phong. Anh cao, da trắng khỏe khoắn, lông mày rậm, môi đỏ, nhìn bề ngoài thì lạnh lùng nhưng cũng có nét rất hiền. Đàn ông như thế mới đích thực là thu hút và hấp dẫn.

Nhưng mà người như thế, chắc hẳn sẽ có rất nhiều con gái thích nhỉ?

Tôi cứ nằm ngắm anh rất lâu, rất lâu, lâu đến khi bầu trời bên ngoài đã bắt đầu sáng rõ, tôi vừa định xuống nhà nấu cơm thì bỗng nhiên thấy điện thoại kêu âm lên.

Tiếng điện thoại làm Phong giật mình tỉnh dậy, tôi cũng cuống lên nhìn màn hình thì thấy người gọi đến là bác họ dưới quê của tôi. Mới năm giờ sáng đã gọi chắc hẳn là có chuyện, tôi sợ nên vội vàng bấm nút nghe máy.

Vừa nói "Alo" một cái thì bác tôi đã khóc:

- Thiên ơi, về quê đi con. Đất hương hỏa của bố mẹ con, thằng Hùng nó thuê máy xúc đến xúc nát hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nghe bác nói câu này, tôi như người bị sét đánh ngang tai, cảm giác trong lòng cứ cuộn cuộn lên như có ai châm lửa đốt trong đó:

- Bác nói gì cơ? Xúc hết là sao ạ? Sao lại xúc?

- Nó thuê máy xúc từ chiều qua cơ nhưng bác không để ý. Sáng nay đi chợ qua thấy máy xúc đang bắt đầu phá tường hết rồi, mày về nhanh đi con ơi. Bố mẹ mày giờ chỉ còn ít đất này để thờ phụng thôi.

- Vâng vâng, con về ngay đây. Bác gọi ra gọi công an xã đến đi.

- Ủ, về nhanh lên con.

Cúp máy xong, tôi vội vàng phi xuống giường rồi cuống lên tìm quần áo, có lẽ vì run quá nên tôi lục tung hết lên cũng không tìm được cái nào có thể mặc được, mãi đến khi Phong lên tiếng, tôi mới biết hóa ra này giờ mình đang khóc:

- Có việc gì thế em? Việc gì mà lại khóc?

Tôi đưa tay sờ lên mặt thấy trên đó ướt đầm từ lúc nào, vội vàng lấy tay áo lau đi rồi hắng giọng, cố tỏ ra bình thường nói với anh:

- Anh rề em về quê... định phá nhà thờ họ dưới quê... Đất đó là đất hương hỏa, bố mẹ em giờ không còn gì nữa, chỉ còn miếng đất... đó thôi. Em phải về quê xem thế nào đây, tý anh dậy nói với bố mẹ họ em nhé.

Phong nhìn chăm chăm tôi, rõ ràng tôi đã cố nín khóc lắm rồi nhưng mà không hiểu sao nước mắt cứ chảy ra, lau kiểu gì cũng không kịp. Anh chần chừ mấy giây, sau đó đi lại gần rồi chọn một bộ quần áo trong đồng đồ mà tôi vừa lục tung ra, anh bảo:

- Mặc bộ này đi, tôi đưa em về quê.

Lúc ấy, tôi thật sự rất muốn ôm lấy anh rồi khóc một trận thật to, nói cho anh biết bây giờ bố mẹ tôi đã mất rồi, mảnh đất hương hỏa ấy ngày trước bố mẹ tôi xây để thờ gia tiên tiền tổ, bố tôi còn nói "sau này bố mẹ già rồi chết đi, con với chị Nhiên cũng mang bố mẹ về dưới đây nhé, chết rồi chỉ muốn về quê cha đất tổ thôi".

Giờ bố mẹ tôi không còn nữa, tôi vẫn nhớ lời nói ấy của bố nhưng không nhớ xa bố mẹ nên mới gửi tro cốt của bố mẹ ở chùa, tôi định sau khi tôi đòi lại được tất cả rồi, tôi sẽ xin Chùa để mang bố mẹ về quê, chôn bố mẹ ở mảnh đất đấy. Thế mà giờ tên khốn nạn anh rề kia đào cả mảnh đất đó lên, gầy xéo tất cả những gì còn sót lại của gia đình tôi. Sao tôi không căm phẫn được?

Nhưng mà tôi không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, nhất là chồng tôi, thế nên tôi chỉ giờ tay nhận lấy bộ quần áo mà anh đưa rồi đáp:

- Em tự về được, anh còn phải đi làm, không cần chờ em đâu. Tý em ra bắt xe bus cho tiện thôi ạ.

- Mặc vào đi, nhanh lên, tôi đưa em về.

Nói rồi, anh vào trong phòng tắm đi đánh răng rửa mặt, tôi thì ở ngoài thay đồ, xong xuôi Phong còn xuống gara lái xe ra đường đợi tôi sẵn, lúc tôi xuống đến nơi thì chỉ việc đi luôn.

Giờ đó vẫn còn sớm nên anh lái xe rất nhanh, chỉ hai mươi phút là ra được khỏi nội thành. Tôi ngồi trên xe không còn khóc nữa nhưng vẫn không nói gì, anh ở bên biết tôi đang buồn cũng im lặng, mãi sau khi thấy một hàng bán bánh mì ven đường, Phong mới dừng xuống mua hai cái rồi bảo tôi:

- Ăn tạm đi, tý nữa còn nhiều việc, đừng nhịn đói.

Anh đã giúp tôi, lái xe đưa tôi về quê, giờ còn mua bánh mì cho tôi thế này, tôi ngại và biết ơn anh quá mà không biết phải làm sao, cuối cùng đành ngậm ngừng nhận lấy:

- Anh lái xe thì có ăn được không? Hay là dừng ăn một lúc rồi lái tiếp. Đàng nào cũng muộn rồi, về sớm thêm năm mười phút cũng không làm được gì.

- Em cứ ăn đi, tý nữa đến nơi tôi ăn.

- Vâng.

- Ở cốp trước mặt em có nước đấy, lấy ra đi.

- Vâng, em biết rồi.

Tôi nhai bánh mì, có batê bên trong không hiểu sao vẫn thấy cổ họng đắng ngắt. Trong lòng nặng trĩu mà có một người ở bên cạnh, tôi thật sự muốn trút hết ra cho nhẹ lòng. Tôi không biết Phong có quan tâm đến chuyện riêng của tôi không, nhưng để không khí bớt phần im ắng, tôi mới mở miệng nói chuyện:

- Em định mấy năm nữa mới mang bố mẹ về dưới đó. Ở quê bây giờ chỉ còn mỗi bác gái hôm lên đám cưới mình ấy, thỉnh thoảng bác vẫn qua thấp hương với quét dọn cho ấm nhà cửa. Nhưng bây giờ anh rề thuê máy xúc đến định phá hết luôn rồi.

- Đất đó nhà em xây nhà thờ họ à?

- Vâng. Nhà em ít anh em, bên nội chỉ còn mỗi bố em thôi, bên ngoại thì có mẹ với bác gái. Nhà thờ họ là của bên nội nhưng vì không còn ai nên bác gái bên ngoại mới phải qua quét dọn.

- Đất đứng tên ai?

- Tên bố mẹ em.

- Ủ.

Nửa tiếng sau tôi về đến quê, lúc đó máy xúc đã xúc hết cả một dãy tường rào dài, chuẩn bị phá đến nhà thờ họ. Lúc ấy, nhìn quang cảnh đổ nát ở mảnh đất nhà mình, tôi tức phát điên, mở cửa xe lao xuống rồi chạy đến chắn trước mặt máy xúc, gào lên:

- Dừng lại ngay. Dừng lại.

Một người đàn ông mặc áo ba lỗ ngồi trên máy xúc thò đầu ra, chửi tôi ầm lên:

- Con điên kia, có tránh ra cho tao làm việc không? Chỗ mày phát điên đấy à?

- Đây là đất nhà tôi, các ông dám phá nhà tôi, tôi báo công an bây giờ.

- Đất nhà mày á? Đưa sổ đỏ ra đây rồi tao tin đấy là đất nhà mày. Còn không thì cút ra cho bố mày làm việc.

Tất nhiên là tôi không có sổ đỏ, lúc bố mẹ tôi mất, tang gia bối rối, cũng chẳng biết sổ đỏ biến đi đâu rồi. Nhưng mà ở quê này, ai cũng biết đây là đất nhà tôi, đất của bố mẹ tôi, thế nên tôi vẫn to mồm nói:

- Ông đi hỏi cả làng này xem đây là đất nhà ai. Ông mà không dùng là tôi báo công an ông phá hoại tài sản nhà người khác đấy. Lúc đó vào trong tù ngồi thì đừng trách người khác không nói trước.

- Tao sợ mày quá cơ. Giờ tao xúc cả mày thì mày cũng đừng trách tao không nói trước nhé.

Nói xong, lão kia nâng cần máy xúc định xúc cả tôi thật, tôi không sợ nên vẫn cứ đứng nguyên một chỗ, nhưng mà chưa li được bao lâu thì Phong đã kéo tôi ra chỗ khác, anh bảo với lão lái máy xúc:

- Thế ông có sổ đỏ không?

Lão đó vênh mặt đáp:

- Tao không có sổ đỏ nhưng người thuê tao có sổ đỏ. Người làm công ăn lương, ai thuê thì làm thôi.

- Thuê một ngày bao tiền?

- Một tiếng bảy trăm.

- Bảy trăm một tiếng mà chịu ngồi tù mấy năm thay người thuê. Ở nhà chưa có vợ con gì cần nuôi à?

- Mày nói gì đấy?

Vừa nói đến đó thì bác gái tôi dẫn theo cả mấy người công an nữa đi đến, mà đi cùng bọn họ còn có cả Hùng nữa. Bác gái vừa nhìn thấy tôi đã chạy lại bảo:

- Con ơi thằng Hùng nó có sổ đỏ đất này rồi, giờ không cần được nó nữa đâu Thiên ơi.

- Sao nó lại có sổ đỏ, bố mẹ con mất rồi, ai sang tên cho nó mà nó có sổ đỏ?

- Nãy bác lên công an gặp nó cũng ở trên đó, nó giờ sổ đỏ ra cho mọi người xem mà. Bác nhìn rồi, đúng là tên nó đấy Thiên ơi.

Lúc này, tôi cũng bắt đầu thấy hoang mang rồi, tôi cứ đinh ninh là anh rể có thể cướp hết tài sản của nhà tôi nhưng riêng mảnh đất này ở quê, anh ta sẽ không bao giờ cướp được. Đó là đất thờ phụng hương hỏa, bố tôi chắc chắn không bao giờ sang tên cho anh ta, sao giờ anh ta lại có sổ đỏ được?

Trong lúc tôi đang mải suy nghĩ thì Hùng lên tiếng:

- Mày lại định giờ trò gì đấy Thiên? Dẫn theo thằng oắt con kia đến định phá tao đấy à? Mở to mắt nhìn xem sổ đỏ này là tên ai nhé, không phải đất của mày, mày đến đây gào mồm lên gì đấy?

- Cũng không phải đất của mày.

- Ô hay, không phải đất của tao mà sổ đỏ tên tao à? Cả cái dòng họ nhà mày, hôm nay tao phá hết, cho chúng mày không còn chỗ mà về ăn rằm nhé. Mày thích to mồm dọa tao à? Sao giờ không to mồm nữa đi, hôm trước bảo chờ tao cơ mà, giờ tao làm thật rồi này.

- Mày dám à?

- Có gì mà tao không dám? Hay là mày quý xuống xin tao, tao suy nghĩ lại. Quý xuống mà liếm chân tao này.

- Mày... thằng chó này...

Tôi điên lắm, định cầm cục gạch lao lại đập đầu cho nó chết, tôi đi tù cũng được, nhưng mà mấy ông công an xã cùng phe nó hay sao ấy, vừa thấy tôi cúi xuống cầm gạch đã lao lại ôm ghì lấy tôi. Tôi vắng không được nên gào lên:

- Bỏ ra, bỏ ra để tôi giết chết thằng chó đó. Bỏ ra.

- Bắt nó về công an xã đi. Định gây rối trật tự công cộng à? Con gái con lừa mà hùng hổ như con trai thế hả?

- Các ông có bỏ ra không hay để tôi đập chết luôn các ông, bỏ ra.

Hai mắt tôi long lên sòng sọc, người tôi có máu chó, mỗi lần điên lên thì sẽ như chó điên, có thể cắn hết tất cả mọi thứ. Nhưng mà đúng lúc đó, chỉ cần một giọng nói bình thản như trời sụp xuống cũng chẳng liên quan gì đến người ấy, bỗng dưng tôi lại có thể bình tâm:

- Thiên, bình tĩnh đi.

Anh đi đến, giữa một vòng vây của đám công an xã, Phong cầm lấy cục gạch trên tay tôi rồi vứt xuống đất, anh bảo:

- Đi lại đây với tôi.

Đột nhiên bao nhiêu phần nộ trong lòng tôi dịu xuống, tôi thôi vùng vằng phản kháng mà cứ mở to mắt nhìn anh. Ánh mắt Phong rất sâu, sâu không thấy đáy nhưng không hiểu sao lúc ấy tôi lại có cảm giác như anh sẽ có cách giúp tôi, anh kiểu gì cũng sẽ giúp được tôi đòi lại mảnh đất này.

Vì có lòng tin nên tôi không chống cự nữa mà chỉ xô mấy người công an ra rồi chạy về phía anh. Lần đầu tiên trong đời, Phong dang tay ôm tôi vào lòng, anh nói với Hùng:

- Mảnh đất này trước là của chú Lịch với cô Tú đúng không?

- Ờ, thì sao?

- Cô chú ấy đột tử không để lại di chúc, theo Luật thì quyền thừa kế thuộc về ngôi thứ nhất, nghĩa là đất này Thiên với vợ anh được thừa kế. Tất nhiên, nếu cô chú ấy có để lại di chúc mảnh đất này cho anh thì nó là của anh.

Tôi không hiểu rõ về Luật lắm, nhưng nghe Phong nói vậy, tôi mới nhớ ra là bố mẹ tôi mất đột ngột như thế thì lấy đâu ra di chúc. Không có di chúc thì sao anh rề tôi lại được thừa hưởng mảnh đất này được?

Tất cả mọi người nghe xong không ai nói năng câu gì, Hùng cũng không trả lời, Phong lại nói tiếp:

- Anh có di chúc không? Đưa ra đây xem nào?

- Sao tao phải đưa cho mày?

- Để chứng minh sổ đỏ này là sổ thật đấy.

Nghe thế, sắc mặt Hùng lập tức thay đổi, anh ta trừng mắt bảo chồng tôi:

- Thế ý mày nói sổ đỏ của tao là giả à? Mày hỏi công an xem đây có phải sổ giả không nào? Mày thích vu oan cho bố mày không?

- Sợ bị vu oan thì đưa di chúc ra đây. Còn không thì đất này một nửa là của Thiên, một nửa là của vợ anh. Chẳng có tý nào liên quan đến anh cả.

- Tao có sổ đỏ thì là của tao, mày không biết gì thì câm đi. Tương hiểu tỷ luật là to mồm được với tao à? Ở đây ai có tiền thì người ấy có quyền nhé, mấy đứa ranh con chúng mày cút.

- Thế thì để đưa lên tòa xem có tiền thì có quyền không nhé. Hình như làm giả di chúc được liệt vào tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản ấy. Những người đồng lõa hoặc có liên quan thì tội cũng không nhẹ đâu.

Mấy ông công an xã đứng là có tật giật mình, nghe xong thì mặt ai cũng tái đi. Hùng nghe xong chắc cũng biết không dây vào được Phong, thế nên anh ta mới hỏi:

- Mày tên gì?

- Hỏi làm gì?

- Để tao xem mày là thằng nào mà từ hôm trước đến giờ to mồm thế nào. Mày tên gì?

Phong không nói không rằng câu nào mà rút trong túi danh thiếp ra, đưa cho Hùng. Tôi không biết ý anh muốn gì nhưng tôi sợ khi Hùng biết được thông tin của Phong rồi sẽ kiếm chuyện gây sự với anh. Nhưng mà tôi thật sự không thể ngờ được rằng, khi anh rề tôi đọc xong danh thiếp đó, tự nhiên thái độ hung hăng của anh ta lập tức thay đổi.

Hùng ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn chồng tôi, giọng nói mang đầy vẻ kính ngạc:

- Mày...

- Mới tham gia đấu thầu xây chung cư ở Hà Đông phải không?

Chương 9

- Mà làm ở công ty Venus á?

- Ừ.

Tôi thấy Hùng bắt đầu thấy sợ rồi nhưng vì có đồng người ở đó, anh ta sĩ diện sợ xấu mặt nên vẫn mạnh mẽ nói:

- Tưởng lời cái danh thiếp này ra dọa mà tao sợ à? Nhìn mặt mày như thế mà làm được giám đốc chi nhánh Venus, thế thì tao làm tổng giám đốc Venus này.

- Khi nào làm được rồi nói. Bây giờ cứ lo lên tòa giải trình như thế nào đi đã.

- Tao không làm giả thì tao đếch phải sợ nhé, mày không phải dọa.

- Tốt thôi, thế thì lên tòa nói chuyện.

Mặt Hùng lập tức sầm xuống, tôi đoán anh ta tức lắm nhưng không làm được gì, với cả mấy ông công an xã lúc này còn đứng đó bênh anh ta, giờ thấy Phong nói thế nên mỗi ông nhanh chân chuồn mỗi ngả rồi. Bây giờ chỉ còn mỗi mình anh rể tôi với một lão lái máy xúc ở đây, biết không đòi co thêm được nữa nên anh ta hậm hực bóp nát danh thiếp rồi vứt toẹt xuống đất:

- Chúng mày giỏi, hôm nay ngày xấu nên tao tha cho chúng mày một lần đấy. Lần sau không có chuyện thế nữa đâu.

- Ừ, lần sau không có chuyện thế nữa đâu.

- Mẹ lũ chó.

Nói xong, Hùng quát lão lái máy xúc bảo đi về, sau anh ta cũng lên xe ô tô rồi lái đi mất. Khi bọn họ đi rồi tôi mới nhớ ra này giờ mình đang chui trong lòng Phong, mà một tay anh này giờ vẫn đang nắm chặt tay tôi, tôi ngượng quá nên vội vàng rút ra rồi bảo:

- Ô... em xin lỗi.

Phong không nói gì mà chỉ quay sang bảo với bác gái tôi đang đứng gần đó, anh nói:

- Bác có sao không ạ?

- Không, bác không sao. May mà có cháu với Thiên về chứ mình bác không biết xoay sở sao cả. Lên gọi công an thì thấy thằng Hùng đang ở trên đó rồi, mà mấy ông kia bênh nó chăm chặt, bác nói gì cũng gạt đi.

- Thôi giờ không sao là tốt rồi ạ. Cũng may là chưa phá nhà thờ.

- Ừ đấy, nãy cứ sợ nó phá mất nhà thờ. May mới phá tường thôi. Mà đoạn tường này giờ để thế này sao được nhỉ? Phải xây lại chứ?

- Vâng ạ. Bác về nghỉ đi, để cháu với Thiên tìm người đến dọn chỗ này rồi xây lại, chiều cháu qua thăm bác với anh chị.

- Thợ ở làng, chúng mày biết đâu mà thuê. Để bác đi tìm thuê cho, mấy ông gần nhà bác cũng toàn thợ xây mà. Hai đứa ở đây để bác đi gọi.

Chúng tôi ở trên Hà Nội quanh năm ngày tháng, đúng thật không biết tìm ai mà thuê, giờ bác gái nói thế thì cũng đành phải nghe theo. Trong lúc bác gái đi tìm người thì Phong lấy điện thoại ra gọi điện cho ai đó để dặn mang vật liệu đến chỗ chúng tôi. Tôi chờ anh cúp máy xong mới dám hỏi:

- Anh lấy vật liệu ở đâu thế?

- Tôi bảo đại lý vật liệu xây dựng chuyển xi măng với gạch đến. Sao thế?

- Sao anh lại có số thế? Đây là lần đầu tiên anh về quê em mà.

Phong khẽ cười, anh bảo tôi:

- Lấy nhau mấy tháng rồi mà không biết tôi làm ngành gì à?

Tôi biết anh làm nhiều mảng lắm, bất động sản, xây dựng, nói chung là những gì liên quan đến đất đai nhà cửa thì là ngành của anh. Chỉ là tôi không biết mỗi

quan hệ của anh rộng thế, ở quê tôi cũng có cả đại lý.

- Biết, nhưng mà không nghĩ anh quen cả đại lý ở chỗ em.

- Quen sơ sơ thôi.

Mãi sau khi đại lý của anh đem vật liệu xây dựng vào, ông chủ đại lý đó vừa thấy Phong đã niềm niềm nở nở bắt tay như gặp rồng đến nhà tôi, tôi mới biết hóa ra anh là cấp tổng chứ không phải quen sơ sơ gì cả.

Anh giỏi giang, khiêm tốn, còn tôi thì công ăn việc làm chẳng có, học thức cũng không, tự nhiên tôi lại cảm thấy tự ti kinh khủng.

Cả ngày hôm ấy tôi với Phong ở quê để trông thợ xây lại tường nhà, đến bữa cơm thì sang nhà bác gái ăn. Bình thường xây tường phải mất mấy ngày mới xong, mà chỗ nhà tôi thì vừa phải dọn đồng tường đồ cũ, vừa phải xây tường mới nên đến tận chiều tối vẫn còn chưa xây được bao nhiêu. Tôi thấy muộn rồi, mà hôm nay Phong lại phải nghỉ cả ngày vì lo chuyện của tôi, tôi không muốn anh tốn thêm thời gian nữa nên nói:

- Anh ơi, em ở đây chờ đến khi thợ xây xong được không?

- Ừ, cũng được.

- Thế tý nữa anh về sớm đi không tắc đường nhé. Với cả anh nói với bố mẹ luôn hộ em được không, bảo em ở dưới đây đến khi xây xong rồi em về. Chắc nhanh thôi, sớm thì chiều mai là xong anh nhỉ?

- Ừ, nếu sáng mai xây thô xong, chiều trát được tường thì mai xong.

- Vâng. Năm giờ rồi đấy, anh về đi.

- Em biết trông thợ không?

- Biết ạ.

- Biết tường gạch xây như nào không?

Tôi lắc đầu:

- Không ạ

- Biết trát như nào không?

- Không ạ

- Thế thì tôi ở đây với em.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không nghĩ là anh có thể nghi việc thêm để ở đây với tôi. Bình thường anh không có khái niệm chủ nhật chứ đừng nói đến chuyện nghỉ hơn một ngày, thế mà giờ tự nhiên nói thế tôi thấy khó tin làm sao ấy.

Phong thấy thái độ nghi hoặc của tôi thế thì nói tiếp:

- Bố vừa gọi cho tôi.

- À...

Hóa ra là bác Nhân biết chuyện nên mới bảo anh ở lại với tôi, tôi nghe thế thì không đuổi anh về nữa mà chỉ nói:

- Nhưng mà không mang quần áo thì làm sao được anh nhờ?

- Trong cốp xe ấy, em ra lấy đi.

Ngoài việc khiêm tốn, tôi lại chăm cho anh thêm 10 điểm nữa vì độ chu đáo, chắc là sáng nay biết chuyện, đoán không thể về được trong ngày nên anh mới lấy cả quần áo của anh và tôi rồi bỏ vào cốp xe.

Tôi cười cười, vòng ra cốp lấy quần áo rồi ra giếng đi tắm. Ngày trước bố mẹ tôi còn sống, thỉnh thoảng vẫn về đây nên cũng xây một nhà tắm nho nhỏ, nước thì mức từng gàu ở dưới giếng lên, lâu ngày không có ai dùng nhưng vẫn trong lành và mát kinh khủng.

Tôi lom khom mức nước lên rửa mặt, nhưng mà không biết dùng gàu nên loay hoay mãi vẫn không lấy được ít nước nào. Phong thấy tôi thế đành phải lấy gàu mức hộ tôi. Tôi thì chỉ biết cười hi hi:

- Anh biết mức bằng gàu à?

- Ừ.

- Sao lại biết thế?
- Trước chưa dùng nước máy, nhà tôi cũng dùng nước giếng.
- Ngày đó đã dùng máy bơm rồi. Em nhớ mà.
- Trước khi có máy bơm thì múc bằng gàu. Em chẳng nhớ gì cả.
- Có mà anh không nhớ ấy, lúc em năm tuổi thì đã có máy bơm rồi.
- Lúc em ba tuổi vẫn còn dùng gàu.

Tôi lẩm nhẩm nhớ lại, lúc tôi ba tuổi thì anh chín tuổi, Phong hơn tôi sáu tuổi nên lúc đó anh biết múc gàu là đúng rồi. Tôi chu môi bảo anh:

- Tại lúc đó em còn nhỏ nên em mới không nhớ. Không tính.
- Ủ.
- Anh rửa mặt không? Nước mát cực, ở trên Hà Nội không có nước giếng mát như này đâu. Rửa mặt thử đi.
- Không cần, tỳ tôi rửa, em cứ lấy nước tắm đi.
- Sao lúc nào anh cũng cứng nhắc như thế nhỉ? Rửa thử đi này.

Tôi vừa nói vừa vốc một ít nước lên đưa cho anh, Phong thì cứ nghiêng đầu né né. Thấy anh thế tôi càng thích đùa nên cố tình giơ tay cao hơn, nham nham nhử nhử cười:

- Mấy khi mới có nước giếng kiểu này, lại đây em rửa mặt cho.
- Muốn rửa mặt à?
- Vâng, em rửa mặt cho.

Phong khẽ cười, lần đầu tiên tôi thấy anh không từ chối mấy trò trẻ con của tôi mà còn hòa theo, cầm gàu nước đầy áp trên tay giơ về phía tôi:

- Muốn ướt hết thì lại đây.
- Em sợ anh à? Đẳng nào cũng phải tắm mà, anh thích tắm chung không, lại đây em với anh tắm chung.

Ngày còn nhỏ tôi trêu anh suốt, lúc đó anh hay đỏ mặt mà lại gặp đúng đứa nghịch ngợm như tôi nên lần nào cũng bị tôi trêu. Lâu dần lớn lên tôi đã quên mất trò ấy, sau rồi hoàn cảnh thay đổi nên tôi lại càng không dám trêu anh nữa. Tự nhiên bây giờ nhắc đến chuyện cũ tôi mới nhớ, to gan cầm vốc nước lừa theo anh.

Tôi biết Phong không dám bắt nước vào người tôi nên mới dám thế, ai ngờ đang chạy thì bước vào đám rêu, trượt chân ngã ngửa một cái, mông đập xuống nền bê tông, đau gần chết.

- Á, trời ơi.

Tôi ôm mông nhăn nhó nhó, Phong thấy thế không đỡ tôi dậy mà còn đứng ôm bụng cười:

- Rửa mặt nữa không?
- Anh còn cười à? Em ngã đập xương chậu rồi đây này. Tại anh đấy.
- Tưởng em muốn rửa mặt cho tôi.
- Em có lòng tốt rửa mặt cho anh mà anh còn cười.

Thật ra tôi cũng muốn cười lắm mà xấu hổ không dám cười, ngã đập mông trước mặt Phong như thế ngượng chết đi được, đau lắm nhưng vẫn phải cố vịn thành giếng đứng dậy:

- Tại anh đấy, mai em mà không đi được thì em mách bố.
- Ủ rồi, tỳ nữa gọi điện về rồi mách. Giờ em đi tắm đi.

Tôi rên hừ hừ rồi hậm hực đi vào trong phòng tắm, Phong thì ở bên ngoài múc đầy mấy chậu nước để sẵn cho tôi. Không biết anh có cười tôi không nhưng mà tôi tắm xong vẫn chưa hết ngượng, lúc sang nhà bác gái ăn cơm cũng không nói năng với anh câu gì, đến tận buổi tối quay lại nhà thờ, vì chỉ có mỗi một chiếc giường để ngủ thôi nên tôi mới phải mở miệng ra bảo anh:

- Anh ngủ trên giường đi, em ngủ dưới đất cho.

- Thôi, em ngủ trên giường đi.

- Thế anh ngủ ở đâu?

- Tôi ra xe ngủ.

Tôi nghĩ anh đã mất công nghỉ việc về đây lo chuyện gia đình cho tôi, tiền vật liệu rồi thuê thợ cũng là anh bỏ ra, tôi không cảm ơn anh thì thôi lại còn để Phong ngủ ở ngoài xe, như thế không phải phép tý nào. Tôi nói:

- Thôi, anh cứ ngủ trên giường đi. Máy khi anh mới về đây, để anh ra xe ngủ em áy náy không ngủ được mất.

- Tôi có bao giờ thấy em áy náy mà không ngủ được đâu? Tối nào em cũng ngủ trên giường còn tôi ngủ ở ghế, em vẫn ngủ ngon lành mà.

- Ô. Sao anh không nói sớm, thế từ giờ đổi, em ngủ ở ghế còn anh ngủ trên giường nhé.

- Đổi thế tôi sợ hắt xì cả đêm. Thôi cứ để tôi ngủ ghế.

Ý là bảo tôi rửa anh làm anh hắt xì cả đêm, cái ông này nói chuyện thâm dã man, thâm kinh khủng, tôi không nói lại được, thế là hậm hực bảo:

- Thế bây giờ như này nhé, em với anh cùng ngủ trên giường. Em thì không làm gì anh đâu. Như thế anh đỡ phải hắt xì mà em cũng không sợ áy náy không ngủ được.

Phong tròn mắt nhìn tôi, tôi thì sợ anh nghĩ tôi lợi dụng để làm gì mình nên đành xua tay giải thích:

- Em không làm gì đâu, thật đấy. Lúc chiều mới ngã bại lưng rồi, giờ chịu thôi, không làm gì được.

Nghe tôi nói thế, anh không nhin được, quay đi chỗ khác cười. Anh cười rất đẹp trai, ngay cả đuôi mắt cũng cong lên, lông mi dài còn đẹp hơn cả con gái. Đã rất lâu rồi tôi với anh mới có thể nói chuyện thoải mái như thế này, không phải cố tỏ ra ghét nhau cũng coi như đã tiến một bước rất dài trong mối quan hệ vợ chồng của chúng tôi.

Phong im lặng một lúc, rất lâu sau mới nói:

- Lên giường ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đoạn 10

Hôm ấy là lần thứ ba chúng tôi ngủ chung với nhau, cũng là lần đầu tiên nằm cạnh anh mà tôi mất ngủ.

Tôi ngại nên nằm nép sát vào tường, Phong thì nằm ở tít tận đầu giường bên kia, ở giữa chúng tôi còn trống hẳn một khoảng lớn đủ để một người nữa nằm vào. Tôi đoán anh lạ giường không ngủ được vì thấy anh trở mình mấy lần, mà nghĩ cả ngày hôm nay anh đưa tôi về đây, lo cho tôi bao nhiêu việc như thế, giờ khó ngủ nên tự nhiên tôi thấy thương thương thế nào ấy.

Tôi đắn đo rất lâu, lâu đến mức hai mắt đã bắt đầu riu cả lại mới dám mở miệng hỏi anh:

- Anh ơi, ngủ chưa?

- Ủ, sao thế?

- Cảm ơn anh nhé.

Anh không trả lời, tôi thì cứ chờ mãi, chờ mãi, chờ đến khi buồn ngủ quá nên đầu óc lơ mơ rồi, mồm bắt đầu lẩm bảm nói linh tinh:

- Cảm ơn vì hôm nay anh giúp em ấy.

- ...

- Không có anh ở đây, em không biết phải làm sao nữa. Ngày trước em không nghĩ mình thành ra như bây giờ đâu. Giờ gặp nhiều chuyện quá mới biết mình còn may thật, may mà có anh ở đây.

- ...

- Nhưng mà em nói thật với anh cái này, anh đừng nể em nhé. Em không muốn thi đại học nữa đâu.

- Sao lại không muốn?

- Em muốn được quay lại học năm hai như trước ấy. Hai năm nữa là được ra trường, lúc ấy mới kiếm tiền nhanh được. Bây giờ học thêm bốn năm nữa, không biết bao giờ mới xong.

- Em muốn kiếm tiền làm gì?

- Để mua lại được nhà cũ của em.

Khi tôi nói xong câu này, thật sự là buồn ngủ lắm rồi nên không nghe được gì nữa, chỉ nhẩn rã ra cười hi hi với anh rồi nhắm mắt ngủ luôn. Tôi nhớ mang máng trước khi thiếp đi, hình như anh có nói vài câu gì đó nhưng sáng mai tỉnh dậy thì chịu, tôi không thể nhớ được, sau rồi cũng quên luôn.

Ngày hôm sau, chúng tôi vẫn ở quê để lo xây nốt đoạn tường rào bị máy xúc phá hỏng, ban đầu cứ tưởng mấy ngày nữa mới xong nhưng may sao đến chiều tôi hôm ấy thì cũng hoàn thành được gần như gọn cả rồi. Tôi định ở lại cho đến khi xong hẳn nhưng nghĩ nếu để mình Phong về Hà Nội, kiểu gì bác Nhân cũng nể anh, mà anh ở lại cùng tôi thì lại phải nghĩ việc thêm vài ngày nữa, thế là cuối cùng đành nhờ bác gái trông nom hộ rồi để lên xe về.

Trước khi chúng tôi về Hà Nội, anh còn đưa cho bác gái một xấp tiền đây, Phong bảo tiền này là chi phí xây tường rào, gửi bác gái để trả cho thợ giúp cho vợ chồng tôi.

Bác gái tôi quyết không nhận, cứ dúi lại vào tay anh:

- Hai đứa về quê lo được nhiều việc thế là tốt rồi. Tiền này cháu cầm đi, tiền công thợ cháu trả hết rồi còn gì. Bây giờ nhà bác chỉ còn lại mỗi con bé Thiên thôi, mày không phải cho bác, sau cứ đối xử thật tốt với nó là được. Nó hạnh phúc thì bố mẹ nó nhắm mắt mới yên lòng.

- Vâng, bác cứ yên tâm. Thịnh thoảng vợ chồng cháu sẽ về thăm bác, còn tiền này là của vợ cháu biếu bác, bác nhận đi cho vợ cháu vui. Giờ Thiên coi như còn mỗi bác là ruột thịt thôi, bác cứ để vợ cháu lo cho bác, như thế thì Thiên mới thoải mái được.

- Cái con bé này...

Anh nói thế nên bác gái không từ chối được, cuối cùng đành phải cầm tiền của anh. Trước lúc lên xe bác gái cứ nắm tay tôi mãi, bảo số tôi khổ vì mồ côi sớm nhưng may sao ông trời bù lại, cho tôi một người chồng tốt như Phong. Bác còn dặn tôi về nhà chồng phải nghe lời chồng và gia đình chồng, bảo gặp được người như Phong là phúc phận của tôi, tôi phải cố mà giữ lấy.

Ngồi trên xe về Hà Nội, suốt cả chặng đường dài tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về lời của bác gái nói. Tôi quay đầu nhìn anh, phát hiện ra anh so với những năm trước đây chúng tôi quen nhau không khác nhiều lắm, vẫn điềm đạm và tốt bụng với tất cả mọi người, chỉ là một người đàn ông hoàn hảo như thế, chấp nhận lấy tôi có phải là thiệt thòi quá không?

Tôi không biết nữa, nhưng tôi hiểu rất rõ một điều: người có thể giúp tôi đòi lại tất cả những gì đã mất, chỉ là anh thôi.

- Anh ơi, em mời anh đi ăn lẩu riêu cua được không?

Phong đang im lặng lái xe, tự nhiên nghe tôi nói thế mới quay đầu lại, hỏi tôi:

- Sao tự nhiên lại mời ăn lẩu riêu cua?

- Tự nhiên em thèm.

- Em thèm thì liên quan gì đến việc mời tôi?

- Thì là một công đôi việc đấy, em muốn cảm ơn anh mà tiện lại thèm luôn lẩu riêu cua, thế nên mời anh đi ăn luôn. Anh có đi không? Em biết một chỗ có lẩu riêu cua ngon cực, ngay đường mình về thôi.

- Ở đâu?

- Hà Đông ấy. Anh cứ đi đi, tỳ em chỉ cho.

- Ừ.

Tôi cứ đinh ninh là anh đã đồng ý rồi thì kiểu gì mình cũng được ăn no bụng món lẩu mà tôi thích, nhưng mà lúc còn chưa kịp đến Hà Đông thì tự nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại của công ty, hình như có việc gấp gì đó nên bữa ăn hôm ấy phải hủy bỏ.

Mẹ chồng thấy tôi về nhà một mình thì có vẻ không vui, bà nhìn chăm chăm tôi từ đầu đến chân mấy lượt rồi mới nói:

- Thế thằng Phong đâu, nó đi đâu mà không về cùng với chị?
- Anh ấy vừa đến công ty có ít việc mẹ ạ. Chắc giải quyết xong thì anh ấy về ạ.
- Chắc mấy ngày hôm nay ở dưới quê không đi làm nên việc chất đống lại, giờ phải thức đêm để giải quyết chứ sao.

Có bố chồng ở nhà nên mẹ chồng tôi không day nghiêng tôi nhiều, chỉ nói đến thế. Bác Nhân nghe xong cũng đứng dậy hỏi tôi:

- Thế việc ở dưới quê sao rồi con? Xây lại xong hết chưa?
- Gần xong hết rồi bố ạ. Tường xây lâu rồi, mục hết nên đổ. Phải xây lại mới bố ạ.
- Ủ, giờ thằng Phong là chồng con, những việc ấy cứ để nó lo.

Mẹ chồng tôi nghe thế lại nói:

- Ông hay nhĩ? Nó còn công việc ở trên này nữa, hôm nào cũng đi sớm về khuya thế không thương con thì thôi, việc xây tường thì cứ thuê thợ về là được rồi, bắt nó lo hết làm gì.
- Việc nhà ngoại nó phải lo, giờ con Thiên chỉ còn một mình, không lo cho vợ thì lo cho ai?
- Việc gì cũng đổ hết lên vai thằng Phong, giờ nó con cái chưa có, phải để cho nó giữ sức khỏe để còn có con nữa. Vợ chồng nó lấy nhau hơn bốn tháng rồi đấy, ông không sốt ruột có cháu bé à?

Nhắc đến chuyện con cái, hình như bác Nhân cũng muốn có cháu bé lắm rồi nên cũng không nói gì nữa, chỉ quay sang bảo tôi:

- Lo xong việc ở quê rồi thì được rồi con ạ. Đi rửa mặt mũi chân tay rồi xuống ăn cơm, mẹ vẫn để phần cơm con trong bếp đấy.
- Vâng ạ.

Tôi cứ nghĩ mẹ chồng chỉ nói thế rồi thôi, ai ngờ mấy ngày sau khi cả nhà đi vắng hết, bà mới gọi tôi ra phòng khách nói chuyện. Tôi chưa kịp hỏi có việc gì thì mẹ chồng đã lên tiếng trước:

- Thế bây giờ chuyện vợ chồng chị sao, chị nói tôi nghe xem nào?
- Không, vợ chồng con có sao đâu mẹ, con với anh Phong vẫn bình thường ạ.
- Bình thường sao mãi chẳng thấy chưa đẻ gì? Hay là có việc gì khó nói?
- Không ạ.
- Tôi thấy người ta cưới tháng trước, tháng sau có bầu luôn. Thế mà chị xem, chị với con trai tôi lấy nhau cũng mấy tháng rồi chứ ít gì. Không thấy động tĩnh gì là sao, hay là vợ chồng chị đang kế hoạch?

Tôi không dám nói với mẹ chồng chuyện đến giờ tôi với Phong vẫn chưa quan hệ với nhau, sợ bà biết được thì chắc chắn sẽ làm um lên, nhưng mà cứ kéo dài thế này mãi cũng không được. Thế là tôi đành vâng vâng dạ dạ:

- Không ạ, vợ chồng con không kế hoạch gì cả mẹ ạ. Chắc là tại... sinh hoạt chưa điều độ ấy ạ.
- Đấy, như người ta thì tầm bở cho chồng, thấy cái gì tốt là nấu cho chồng ăn. Đêm chồng về muộn thì phải biết đường nấu đồ ăn cho nó lót dạ, chị thì hôm nào cũng chỉ biết lăn ra ngủ, chồng về lúc nào cũng không biết.
- Vâng.
- Chị xem làm thế nào thì làm, hai tháng nữa mà không chưa đẻ gì thì chị đừng có trách tôi. Nhà tôi chỉ có mình thằng Phong là con trai, chị đừng để nhà tôi phải tuyệt tự.
- Vâng con biết rồi mẹ ạ.

Tôi với mẹ chồng vừa nói đến đó thì Thanh mở cửa bước vào nhà, thấy mẹ chồng đang “day dỗ” tôi, em chồng hôm ấy tự nhiên tốt bụng lại nói đỡ cho mấy câu:

- Gớm, gì mà chưa đến cửa đã thấy mẹ nói chuyện tuyệt tự rồi thế. Anh chị ấy đang còn trẻ thì từ từ rồi đẻ chứ gì đâu mà mẹ cứ giục.
- Không giục thì sao, tao già rồi nên tao sốt ruột muốn có cháu bé. Còn mày nữa, học hành mà không đăng hoàng rồi ra trường có chó nó lấy.
- Xùy, con không lấy chồng đâu, mẹ không phải dọa mất công.

Nói xong, Thanh quay sang bảo tôi:

- Chị Thiên đi lên phòng em nhờ tý. Mấy môn triết học đau đầu đã lắm, lên dạy em tý.

Tôi đang chưa hiểu mô tê triết học gì thì đã thấy Thanh kéo tay tôi đi lên phòng, vừa đóng cửa lại nó đã nói:

- Gồm suốt ngày nghe mẹ căn nhắc điếc cả tai, chị đúng là tài thật, hôm nào cũng nghe được.

- Sau em đi làm dâu mà xem, bị mẹ mắng vẫn phải nhăn răng ra cười ấy.

- Thôi nhìn thấy viễn cảnh làm dâu của chị em sợ rồi. Thà ở thế còn hơn, gặp phải bà mẹ chồng như mẹ mình chắc chết.

- Chết gì mà chết, chị vẫn còn sống nhăn răng đây này. Tại mẹ thương anh Phong quá nên mới thế.

- Ôi giỏi, còn phải nói. Từ nhỏ đến lớn, gặp ai cũng khoe “thằng Phong nhà tôi, thằng Phong nhà tôi”, trong mắt mẹ anh Phong là số 1, con cái trên đời này không ai giỏi bằng con trai mẹ đâu. Thế nên mẹ mới khắt khe với chị đấy.

- Ủ, chị biết mà. Thế môn triết học đâu, đưa đây chị xem. Mà nói trước là ngày trước chị đi học, môn này là ngu nhất đấy. Xin giấy lười thầy mới cho qua đấy.

- Nói thế mà cũng tin. Ai thèm hỏi chị môn triết làm gì.

- Thế có việc gì mà kéo chị lên đây?

- Định nhờ tư vấn tình cảm đây. Bạn kia tỏ tình với em rồi.

- Hà? Tỏ tình rồi á?

- Ủ, giờ có nên nhận lời không? Em bảo để em suy nghĩ đã nên chưa nói gì cả, bạn ấy cũng bảo bạn ấy đợi.

- Nhận chứ, tội gì không nhận? Trai đưa đến miệng là phải nhận, nhưng mà từ từ, để kiều tỷ đã, nhận lời sớm quá nó lại nghĩ mình dễ dãi.

- Công nhận. Thế bao lâu nữa em nhận lời thì được?

- Một tuần nữa.

- Thế em đợi một tuần nữa.

Từ khi em chồng hay nhờ tôi tư vấn chuyện tình cảm của nó với bạn kia, quan hệ của tôi với Thanh cải thiện đáng kể. Bây giờ Thanh có vẻ tin tưởng tôi hơn một chút, nó im lặng một lúc, lát sau tự nhiên lại bảo tôi:

- Anh em không có sở thích gì cả. Em chỉ biết anh Phong thích ăn canh cá khoai nấu chua thôi.

- Hà? Sao tự nhiên lại nói mấy việc đấy với chị?

- Hôm trước chị chẳng bảo muốn biết sở thích của anh em còn gì. Anh ấy từ nhỏ đến lớn không thích gì đâu, chỉ biết mỗi học thôi.

- À... thế ngày trước anh Phong đã có người yêu lần nào chưa?

Thanh tròn mắt nhìn tôi:

- Tự nhiên chị hỏi người yêu anh ấy làm gì, đằng nào giờ cũng lấy chị rồi mà.

- Để biết tình địch chứ làm gì nữa. Em chưa nghe câu người yêu cũ luôn là mối đe dọa lớn nhất của hôn nhân à?

- Ủ. Cũng đúng. Hình như anh Phong cũng có người yêu một lần rồi, nhưng em không biết đó là ai. Chỉ thấy anh Phong để ảnh bà ấy trong máy tính thôi, có lần mới nhìn lướt qua cái, ông ấy gặp máy tính luôn. Chẳng biết mặt mũi thế nào.

- Ủ, biết thế là được rồi. Đi làm hình Doremon không?

- Làm ở đâu cơ?

- Hôm trước anh Phong mua cho chị một bình cát mới, một mình chị loay hoay mãi không biết làm, em biết làm không?

- Để em thử xem.

Thế là, cả buổi chiều hôm đó tôi với em chồng ở lì trên phòng để làm lại bình cát hình Doremon giống chiếc bình cũ của bố mẹ tôi. Hai chị em làm mãi không được, cuối cùng phải đợi đến tối Phong về, anh làm đoạn râu với mắt khó nhất nữa thì mới xong.

Thanh cười toe toét cầm bình cát đưa cho tôi, nó nói:

- Đấy, đền lại cho chị nhé. Giống hệt cái cũ luôn.

- Ủ, đẹp hơn. Doremon này không béo núc ních như con cũ.

- Nghe bảo cát này là cát may mắn đấy, tôi chị ngủ nhớ bỏ đầu giường ấy, sau biết đâu lại may mắn đậu đại học.

Phong ngồi bên cạnh, nghe thế thì cau mày:

- Đậu đại học không phải vì may mắn, toàn nói vớ vẩn.

- Anh cứ làm như ai cũng giỏi như anh ấy, trước em thi đại học còn phải tung đồng xu để chọn trắc nghiệm đấy. Mà đi thi may mắn tý cũng được chứ sao, chị Thiên thấy đúng không?

Tôi gật gù gật gù:

- Công nhận, trước chị đi thi cũng lấy cục tẩy viết A, B, C, D xong tung. Mặt nào lăn lên trước thì chọn mặt đó.

Chồng tôi trước thi đại học còn được gần điểm tuyệt đối luôn, hình như thang điểm 30 mà anh được 29,5 thì phải, nhưng mà vì anh học giỏi quá nên chưa nhập trường đã được một trường khác bên Úc gửi thư mời đi du học. Giờ thấy tôi với Thanh nói chuyện thi đại học toàn kiểu may rủi như này, Phong chỉ biết bất lực nhìn hai chị em chúng tôi.

Thật ra, tôi nói là nói thế thôi chứ bản thân tôi cũng không tin vào vận may của mình lắm. Tôi vẫn quyết tâm ôn luyện từng ngày, trong lòng chỉ mong mình có thể đậu được đại học lại, nhưng mà đúng vào ngày tôi đi thi thì lại xảy ra chuyện.

Hôm đó, tôi dậy rất sớm để chuẩn bị đồ đạc đi thi, cả nhà không một ai biết tôi thi lại đại học nên chỉ nghĩ tôi với Phong có việc phải ra ngoài. Anh chờ tôi đến địa điểm thi từ sớm vì sợ tắc đường, còn dặn dò tôi cứ thoải mái làm bài, đậu hay trượt không quan trọng.

Tôi gật đầu chắc nịch với anh rồi mới quay lưng đi vào trường. Thế mà còn chưa kịp tắt điện thoại để vào phòng thi thì có số lạ gọi đến.

Tôi tắt đi mấy lần những người kia cứ gọi mãi, cuối cùng phải bấm nghe máy. Không ngờ, vừa alo một cái thì đầu dây bên kia đã hốt hoảng nói:

- Bạn ơi, người nhà bạn đang nằm trong viện cấp cứu, mình lấy số điện thoại của bạn ở máy của chị ấy. Bạn đến bệnh viện 108 nhanh lên nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Lúc ấy, tôi không nghĩ ngợi gì mà chạy như điên ra đường, bắt một chiếc Taxi đến thẳng bệnh viện. Khi đến nơi mới biết chị tôi uống thuốc ngủ tự tử, giờ đã được các bác sĩ rửa ruột rồi nhưng mà vẫn đang còn hôn mê chưa tỉnh, không biết rồi sống chết như thế nào.

Tôi ngồi bên cạnh giường nhìn từng giọt, từng giọt kim truyền chảy vào tay chị, nhìn gương mặt mới mấy tháng không gặp mà đã hốc hác và già đi hẳn mấy tuổi của chị lúc đó, tự nhiên bao nhiêu thù hận giận hờn bỗng trong lòng nghẹn lại ở cổ họng, không muốn hận thêm gì nữa.

Tôi từng hận chị vì dung túng bao che cho chồng mình, để anh ta cướp hết tất cả của gia đình tôi. Hận chị vì đến lúc bố mẹ tôi chết rồi, chị vẫn không dám vạch trần anh ta mà vẫn mắt nhắm mắt mở chung sống với Hùng như không có gì xảy ra, hận chị vì đến cả đám tang bố mẹ cũng không dám vác mặt đến, để bố mẹ tôi tận lúc hỏa táng cũng chỉ có tôi bên cạnh.

Nhưng bây giờ nhìn chị nằm đó, tôi mới phát hiện ra rằng, trên đời này người cùng dòng máu duy nhất với tôi chỉ còn là chị thôi, dù hận thù lớn đến mấy thì cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, bỏ mặc chị tôi chết được.

Tôi thờ dài một tiếng, vừa định đứng dậy đáp chần cao lên cho chị thì thấy anh rẽ tôi đến, anh ta không thèm hỏi vợ thế nào mà chỉ liếc tôi một cái:

- Mày đến đây làm gì?

- Bệnh viện này là của nhà mày à? Chị tao ốm thì tao đến, liên quan gì đến mày.

- Liên quan gì đến tao á? Tao là chồng nó, tao cấm mày đến đây thăm nó đấy. Cút đi đâu thì cút đi, đừng làm ngứa mắt tao.

- Nếu tao nhớ không nhầm thì cách đây hơn một tháng, mày còn nghênh ngang cặp bồ trước mặt tao cơ mà, giờ mày xưng chồng mày không biết ngại à?

Chị tao nằm đó mà không hỏi thăm sống chết được một câu, mà đuổi gì tao thế? Mà cút đi thì có, cút đi cho chị tao yên.

- Con ranh này...

Nghe thấy tiếng cãi nhau ầm ỹ, mấy bác sĩ ở ngoài hành lang thò đầu vào quát:

- Hai anh chị kia, đây không phải là chỗ cãi nhau nhé. Muốn cãi nhau thì đi ra ngoài cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

- Dạ cháu xin lỗi bác sĩ.

Hùng gườm gườm nhìn tôi, xong cũng không chửi nữa mà đi lại gần giường, thấy chị tôi vẫn đang còn thở, anh ta nhếch môi cười mỉa như kiểu khinh thường lắm, lúc sau quay sang bảo tôi:

- Chết thì chết luôn đi cho đỡ chật đất, cứ quật quẹo thế này chỉ tốn tiền chữa thôi. Khi nào chị mày tỉnh thì bảo chị mày thế nhé. Chị em chúng mày còn sống ngày nào là tao ngửa mặt ngày ấy.

Tôi nghe thế thì điên lắm, lúc ấy nghĩ nếu có con dao ở đây thì tôi xiên cho nó một xiên rồi ra sao thì ra, nhưng mà đang ở bệnh viện nên tôi nhin, tôi nghĩ rằng bảo Hùng:

- Đừng tưởng mình mày ngứa mắt, tao thấy mày cũng như thấy đồng phân ấy. Chị tao mà chết thì mày cũng không sống yên với tao đâu, tao thế đấy.

- Tao chờ cả nhà mày đấy.

Nói xong, Hùng khinh khinh lườm tôi rồi xoay người bỏ đi, tôi không thèm chấp anh ta nữa, coi như chó sủa bên tai thế thôi, chồng tôi bảo rồi, không cần phải để ý lời nói của những người không đáng. Loại như anh rề tôi thì lại càng không xứng để tôi phải nặng lòng.

Tôi ở bệnh viện, chờ mãi, chờ mãi mà đến tận chiều chị tôi mới tỉnh. Vừa mở mắt ra thấy tôi, chị tôi đã òa khóc nức nở:

- Sao em lại ở đây? Sao em biết mà đến?

- Mới tỉnh thì khóc ít thôi.

- Thiên ơi, chị xin lỗi em, chị có tội với bố em, chị có tội với bố mẹ. Em cứ để chị chết đi.

- Giờ chị chết, xuống dưới đó có nhìn nổi mặt bố mẹ không?

Nghe tôi nói thế, chị tôi càng khóc to, khóc đến mức mấy người cùng phòng cũng phải quay sang nhìn:

- Chị xin lỗi, chị xin lỗi.

- Không cần phải xin lỗi tôi. Việc của chị bây giờ là làm sao chuộc lại được tội của chị ấy. Như thế đến lúc chị chết thì chị mới nhìn được mặt bố mẹ. Còn giờ chị chưa làm được gì đâu, chết thì sớm quá.

- Chị phải làm sao bây giờ? Em nói đi, nói cho chị biết với.

- Trước mặt còn Sóc với Thỏ, hai đứa nó còn nhỏ, chị định để chị mở cõi mẹ rồi, con chị cũng mở cõi mẹ nữa à? Đã không có gia đình hoàn chỉnh thì ít ra phải để cho nó lớn lên có mẹ.

Sóc với Thỏ là cháu tôi, con của chị gái tôi với Hùng, chúng nó còn nhỏ, dù bố mẹ gây ra lỗi lầm gì thì cũng không liên quan đến bọn nó. Chị tôi nghe đến tên hai đứa con mới thôi đòi sống đòi chết, lúc bình tĩnh rồi, chị mới nói với tôi:

- Chị nghe nói em lấy Phong nhà bác Nhân rồi phải không?

- Ừ. Cưới lâu rồi.

- Thế... thế... thế Phong có tốt với em không?

- Bình thường.

- Sao tự nhiên em lại quyết định nhanh thế? Sao vội vàng thế hả em?

- Chị nghĩ xem, không cưới chồng thì tôi làm gì được bây giờ?

Năm đó tôi đã nghĩ đến hai phương án, một là cặp bồ để kiếm tiền, nhưng mà cặp bồ đâu phải dễ, tìm được người có thể cho mình một đồng tiền thì đơn giản, nhưng tìm được người giúp mình trả thù được thì cực kỳ khó. Thế nên cuối cùng tôi chọn phương án thứ hai, lấy Phong, vì người giỏi giang như anh mới đủ khả năng đòi lại được tất cả cho tôi. Chi là quãng đường mà tôi chinh phục được anh, để anh tự nguyện giúp tôi, có lẽ còn rất dài.

Nhưng thà dài còn hơn vô vọng...

Cuộc sống không phải một cuốn ngôn tình, trả được thù giết cha giết mẹ không dễ dàng như trong truyện đâu...

- Nhưng bố mẹ vừa mất, em vội vàng thế, chị sợ sau này em lại phải hối hận. Chị không lo được gì cho em, giờ em đi lấy chồng, chị chỉ sợ em khổ thôi.

- Yên tâm, trên đời này còn gì khổ hơn trong một đêm mà thành tay trắng nữa đâu. Chồng tôi bình thường, không đối xử với tôi như chồng chị đối xử với chị đâu. Chị uống thuốc ngủ tự tử thế này, chắc cũng là do nó phải không?

Chị tôi giờ tay lau nước mắt, nhưng càng lau thì lại càng chảy ra, chị nói:

- Chị thấy nó làm cho nhà mình ra như thế, chị thù nó lắm. Đến cả ngày bố mẹ mất, nó cũng khóa cửa nhốt chị ở trong nhà, không cho chị đến. mấy tháng nay chị ăn hận không ngủ được, chị muốn chết cùng với bố mẹ từ lâu rồi nhưng nghĩ đến hai đứa, chị lại không nỡ. Hôm qua nó về bắt chị ký vào đơn ly hôn, nó đòi mang Sóc Thỏ đi, chị uất quá nên mới tự tử.

- Nó cặp bồ từ lâu rồi, chị thừa biết.

- Chị biết, nhưng mà thương hai đứa...

Tôi lác đầu ngán ngẫm, đúng thật phụ nữ Việt Nam lúc nào cũng cam chịu như thế, chồng đánh đập, chồng ngoại tình, chồng khinh thường mình nhưng cũng không dám ly hôn, tất cả chỉ vì hai chữ "thương con". Có lẽ vì tôi chưa có con nên chưa hiểu...

Tôi đang định trả lời thì tự nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, mở ra thì thấy Phong gọi đến. Tôi nhìn chị, ra hiệu im lặng, xong mới bấm nút nghe máy:

- Alo.

- Thi thế nào rồi? Có làm được bài không?

- À... em có ít việc. Tối về em nói với anh sau nhé.

- Có việc gì à?

- Vâng, tối về em nói sau. Giờ em đang bận tí đã. Em cúp máy nhé.

- Ừ.

Ngắt điện thoại xong, tôi ngẩng lên nhìn chị mình, tôi nói:

- Ly hôn đi. Sống như thế thì sống làm gì?

- Nhưng còn hai đứa... chị không bỏ được.

- Lúc ra tòa thì tranh lấy một đứa. Còn không thì chị giữ lấy bằng chứng nó ngoại tình, lên tòa đưa ra để tranh nuôi cả hai.

- Ừ. Chị biết rồi. Phong vừa gọi em à?

- Ừ, giờ tôi phải về đây. Ở nhà chồng, chiều đến phải nấu cơm. Tý nữa tôi dặn điều dưỡng mua cơm cho chị, chị cần gì thì cứ nói với điều dưỡng ấy. Mai tôi đến.

- Chị biết rồi.

- Bác sĩ bảo chị rửa ruột kịp thời nên không sao, nhưng còn tác dụng phụ nên sẽ ngủ nhiều. Mà tôi thấy thế cũng tốt, ngủ nhiều cho nhanh khỏe lại. Thời cơ khỏe lại đi rồi tính sau.

- Ừ, chị không về nhà đó nữa đâu. Chị khỏe lại nhanh thôi.

- Ừ, về đây.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, tôi còn thuê điều dưỡng dịch vụ để chăm cho chị tôi rồi mới yên tâm đi về.

Tối hôm đó, tôi ngồi ở trên phòng đợi Phong về mà suy nghĩ mãi, cảm thấy mình đã phụ lòng anh rất nhiều, anh đã cho tôi mượn ipad để học, giải giúp những bài tôi không hiểu, còn động viên tôi cố gắng làm bài tốt, thế mà hôm nay tôi lại bỏ thi.

Đang ngồi đắn ra thì thấy Phong về, anh vừa bước vào tôi đã nhanh mồm chào trước:

- Anh về rồi à?

- Ừ.

- Anh có đói không? Hay em trần trướng cho anh ăn nhé.

- Có mì không? Tự nhiên thèm ăn mì.

- Có có, để em pha rồi bê lên. Anh tắm đi, đợi em tý.

Từ hồi cười nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên anh chủ động bảo tôi làm đồ cho mình ăn. Tôi nhanh chân phóng xuống dưới tầng, pha một tô mì thật ngon, còn đập vào thêm hai quả trứng rồi bê lên cho anh.

Lúc mang lên đến nơi thì Phong cũng vừa từ phòng tắm đi ra, tôi cười cười đặt tô mì xuống bàn:

- Xong rồi đây, anh ăn đi.

- Em ăn không?

- Không, tối em ăn cơm rồi, giờ vẫn đang còn no. Anh ăn đi.

Anh ngồi xuống bàn, cầm đũa lên nhìn thấy hai quả trứng trong đó thì ngẩng đầu lên bảo tôi:

- Thế hôm nay phạm lỗi gì, nói tôi nghe xem nào.

- À... nhưng mà tý nữa được không? Anh cứ ăn đi, trước khi ăn mà em nói, ăn mất ngon ấy.

- Nhìn thấy mặt em sốt ruột thế kia, tôi ăn cũng không ngon. Nói đi.

- À thì...

Tôi gãi gãi đầu, ngập ngừng mãi mới dám nói:

- Hôm nay em bỏ thi, có việc gấp nên em không vào làm bài được. Với cả lúc này em vừa xem đề trên mạng rồi, đề khó thế nếu em làm chắc cũng không đậu được đâu.

- Ủ.

- Anh giận à? Em xin lỗi, em không cố ý đâu. Em cũng muốn đậu để đi học, nhưng mà...

- Em muốn đậu đại học để làm gì, nói tôi xem.

- Để được đi học ạ, sau có bằng rồi ra trường mới xin được việc. Với cả... em muốn cũng có trình độ đại học để... xứng với anh.

Khi tôi nói câu này, ánh mắt Phong đột nhiên trở nên rất sâu, sâu đến nỗi tôi không thể đoán được ra anh đang nghĩ gì. Phong im lặng một lúc, lát sau mới đặt đũa xuống bàn rồi bảo tôi:

- Thời buổi bây giờ không cần bằng đại học vẫn xin được việc. Tôi nghĩ học đại học cũng được, mà không học thì cũng không sao cả.

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh, cảm thấy một người từ nhỏ đến lớn đã nổi tiếng học giỏi mà nói ra câu ấy, tôi cứ thấy khó tin kinh khủng. Phong thì không mấy để ý đến thái độ của tôi, anh nói:

- Giờ thế này đi, em không thi đại học thì thôi. Mai làm hồ sơ đi, nộp vào công ty tôi.

Lời tác giả: Cá nhân tôi thấy đoạn này anh Phong rất tình tế, tình tế cực kỳ. Thích anh Phong quá đi thôi...

Nhưng mà dù thích thế thì mai cũng vẫn là thứ 7 rồi nhì, bạn Hồ lại nghỉ để sạc năng lượng thôi. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Ngày hôm sau, trên đường đến bệnh viện thăm chị, tôi rẽ qua hiệu sách mua một bộ hồ sơ xin việc. Lúc chị thấy tôi cầm theo đồ ăn với hồ sơ đến, tưởng tôi có việc gì nên hỏi:

- Sao thế em, hồ sơ gì kia?

- Xin việc đấy, ở nhà ăn bám chồng mãi sao được, phải đi làm kiếm tiền thôi.

- Nhưng mà... chưa học xong đại học, xin việc gì được?

- Xin làm ở công ty Phong, không có bằng cấp chắc anh ấy sắp xếp cho làm lễ tân ấy mà. Nhưng mà làm lễ tân cũng được, một tháng kiếm ra vài triệu cũng đỡ bị coi là ăn bám.

- Ủ, thế cũng được. Phong tốt với em thế, lo cho cả việc làm cho em nữa... Không như chồng chị.

Chị tôi ngày trước cũng chẳng có bằng cấp gì, mới hơn hai mươi tuổi đã đi lấy chồng. Sau đó chỉ ở nhà chờ Hùng kiếm tiền về nuôi nên dần dần anh ta coi thường chị tôi là đứa ăn bám, không bao giờ cho ra ngoài gặp gỡ ai, cũng không cho tiếp xúc với ai.

Tôi nghĩ, sai lầm lớn nhất đời phụ nữ đó là chỉ ở nhà ôm con, tiêu một đồng cũng ngửa tay xin tiền chồng. Nhìn tấm gương chị thế, tôi càng quyết tâm đi làm hơn, lương ít lương nhiều gì cũng nhất định phải đi làm. Tôi nói:

- Thế giờ chị định thế nào? Quay về nhà chờ chồng nuôi tiếp hay thế nào?

- Không, chị không quay về đó nữa đâu. Chị ra ngoài thuê nhà ở thôi.

- Thế định làm gì? Thuê thì cũng phải có tiền chứ?

- Chị chưa biết nữa, nhưng chị định bán ít vàng ngày trước cưới đi, lấy tiền mở cửa hàng gì đó kinh doanh. Không biết có được không?

- Kinh doanh gì cơ?

- Bán hoa được không? Chị thích cắm hoa.

- Thế cũng được, nhưng đợi chị xuất viện đã. Để tỳ em ra hỏi bác sĩ xem hôm nào được ra viện.

- Ủ.

Chị tôi được rửa ruột kịp thời nên chỉ phải nằm thêm hai hôm là ra viện, đưa chị về nhà xong xuôi, tôi mới mang hồ sơ đến công ty của Phong để xin việc.

Hôm tôi đến, một chị ở phòng tiếp nhận hồ sơ đọc lý lịch của tôi, thấy trình độ mới chỉ tốt nghiệp xong trung học phổ thông, chị ấy không nói không rằng câu nào đã trả hồ sơ lại.

Tôi ngơ ngơ ngác ngác hỏi:

- Chị ơi, hồ sơ của em không được hả chị?

- Trình độ mới tốt nghiệp cấp ba mà cũng đòi đi xin việc ở công ty nước ngoài à? Học vấn thế này không thích hợp với công ty chúng tôi đâu, thôi chị đi về đi.

- Chị ơi nhưng mà...

- Nhưng cái gì mà nhưng, mang bộ hồ sơ đến công ty lớn xin việc không thấy xấu hổ à? Hồ sơ này mang đi xin phục vụ nhà hàng còn được. Đi về ngay, đừng làm mất thời gian của tôi. Một ngày trăm bộ hồ sơ, gấp mười người như cô cũng đủ mệt.

Tôi đến không gọi trước cho Phong vì tôi nghĩ xin làm lễ tân, mình tự đến rồi xin như bình thường là được. Với cả tôi không muốn mình mới đến mà giám đốc đã phải ra mặt nói đỡ nên mới làm thế, ai ngờ bị đuổi luôn.

Tôi xấu hổ cầm hồ sơ định đi về, ai ngờ vừa mới đứng dậy thì tự nhiên đụng phải một người, hồ sơ trên tay văng tứ tung xuống đất.

- Ấy chết, xin lỗi bạn. Có làm sao không?

- Không sao ạ.

Anh kia lịch sự cúi xuống nhặt bộ hồ sơ cho tôi, lúc sau nhìn thấy tên tôi trong tờ lý lịch, anh ấy tròn mắt ngẩng đầu lên hỏi:

- Bạn là Phạm Việt Thiên à?

- Vâng.

- Đến nộp hồ sơ xin việc có phải không?

- Vâng ạ.

- Sao lại định đi về thế? Phong vẫn xong chưa? Lại đây đã.

Lúc này, chị tiếp nhận hồ sơ của tôi lúc này mới bảo:

- Trình độ mới tốt nghiệp cấp ba thôi anh Minh ơi, em xem hồ sơ rồi, không đủ điều kiện đâu ạ.
- Trình độ quan trọng gì, quan trọng là người ta có năng lực hay không chứ? Em chưa tìm hiểu năng lực của người ta đã trả hồ sơ về là sao. Thôi ra ngoài đi, để anh phỏng vấn cho.

Chị kia nghe thế đành hậm hực đi ra ngoài, lúc chị ấy đi rồi, anh tên Minh kia mới kéo ghế cho tôi ngồi, cười cười với tôi:

- Người quen của anh Phong phải không? Sao đến mà không gọi trước. Hôm trước anh Phong dặn anh rồi, anh tường em đến từ mấy hôm trước nên hôm nào cũng cứ chờ. Hôm nay mới ra ngoài tý thì em đến.
- À vâng ạ... em tường xin vào lễ tân không cần bằng cấp nên mới không gọi trước ạ.
- Lễ tân gì mà lễ tân. Làm văn phòng chứ lễ tân gì. Người quen của giám đốc, sao bọn anh dám sắp xếp cho làm lễ tân được. Em đưa hồ sơ đây anh xem nào.

Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên, nghĩ với trình độ của mình mà được làm lễ tân ở công ty nước ngoài thì đã quá là ưu ái rồi ấy chứ, sao lại sắp xếp cho tôi làm văn phòng. Nhưng mà thấy anh Minh chia tay ra hỏi hồ sơ, tôi cũng vẫn phải dè dặt đưa đến. Đọc xong, anh Minh nói:

- Trước em có học đại học gì không?
- Trước em học ngoại thương, nhưng học gần hết năm hai thì nhà có việc nên nghỉ ạ.
- Đâu vào ngoại thương là cũng giỏi rồi đấy chứ. Em là người quen kiểu gì với sếp anh?

Nhớ lại hôm đám cưới, Phong không mời bất kỳ đồng nghiệp hay bạn bè gì của anh. Tôi nghĩ anh không thích công khai việc tôi là vợ anh, với cả sợ anh phải xấu hổ vì có người vợ như tôi, thế nên tôi trả lời:

- À, em là em họ ở quê của anh Phong ạ.
- Nhìn ít tuổi thế này chắc chưa có gia đình đúng không? Trong lý lịch của em anh không thấy ghi.
- À... vâng.

Anh Minh hỏi han thêm mấy câu nữa, xong xin số điện thoại của tôi rồi bảo ba hôm nữa tôi đến nhận việc. Nghĩ đến việc mình sắp có việc làm, sắp được đi ra ngoài gặp gỡ mọi người, tôi vui cực, về đến nhà nấu cơm mà cứ cười tủm tỉm một mình như dờ hơi.

Mãi cười mà đến lúc quên cả nôi cá kho trên bếp, mẹ chồng tôi ngồi thấy mùi chạy xuống quát cho một trận, tôi mới ngậm được miệng.

- Chị làm gì mà để cả nôi cá khét lẹt thế kia, ôi giờ ơi, khói mù khói mịt cả bếp lên rồi.
- Ôi con xin lỗi, tại con đang mãi thái rau không để ý. Để con kho lại nôi khác ạ.
- Chị ko để ý thì chị cũng phải ngồi thấy mùi chứ. Làm cái gì cũng như người mất hồn thế, chẳng được tích sự gì.
- Tại con đang vui quá đấy mẹ ạ. Mẹ ơi, hôm nay con phỏng vấn xin được việc rồi ạ.
- Gì cơ? Chị đi phỏng vấn á? Phỏng vấn ở đâu? Chẳng trách mấy hôm nay chị cứ đi ra ngoài suốt, chị đi phỏng vấn xin việc mà không nói trước với tôi là sao?
- Tại con sợ không được nhận nên không dám nói trước mẹ ạ. Con xin vào công ty anh Phong, được nhận rồi ạ.
- Nó bảo chị xin vào công ty nó à?
- Vâng.

Mẹ chồng định nói gì đó, nhưng nghe thấy tôi bảo Phong cho tôi vào làm ở công ty anh, bà lại thôi. Bà im lặng suy nghĩ một lúc rồi bảo tôi:

- Thế chị tính sao? Đi làm có biết gì không mà làm? Chồng chị là giám đốc công ty đấy, chị học hành chưa đâu đến đâu, đến lúc làm mất mặt nó thì chị tính sao?
- Con sẽ cố gắng mẹ ạ. Với lại con không nói với ai con là vợ anh Phong. Con cũng sợ làm xấu mặt anh ấy.
- Đấy, chị cũng nên thế. Mình trình độ mới chỉ tốt nghiệp xong cấp ba, giờ được chồng ưu ái nhận vào làm thì cũng đừng làm xấu mặt chồng. Tôi thì tôi không cấm chị đi làm, nhưng việc nhà chị vẫn phải làm đầy đủ. Với cả sắp hết hai tháng rồi đấy, chị dè dặt đi chứ chần chừ mãi thế?
- Vâng ạ. Con cũng đang bảo anh Phong cố để sang năm để cho hợp tuổi.

- Chồng chị gần ba mươi rồi chứ không ít gì đâu, đừng để sau cha già con mọn.

- Vâng ạ.

Tối hôm đó, tôi ngồi chờ đến tận mười giờ đêm thì chồng tôi mới về. Anh vừa bước vào phòng, tôi đã cười toe cười toét:

- Anh về rồi à?

- Ừ, hôm nay có việc gì mà vui thế, đến giờ còn chưa ngủ.

- Hôm nay em đến công ty anh xin việc đấy. Công ty anh to đã lắm, em đi lạc mấy vòng liền.

Phong treo áo lên móc rồi quay sang nhìn tôi:

- Đến sao không gọi tôi? Nộp hồ sơ cho ai rồi?

- Em nộp cho anh Minh. Anh Minh bảo ba hôm nữa đến nhận việc. Không biết anh ấy sắp xếp cho em làm bộ phận gì nhỉ? Em chưa đi làm bao giờ, hồi hộp đã lắm.

- Em muốn làm bộ phận gì?

- Kiến thức về xây dựng em không có tí nào cả. Nhưng mà từ giờ em phải chăm chỉ học mới được. Em lăm mồm thế này thì làm marketing có hợp không anh?

- Hợp. Sau khách hàng không mua nhà thì đừng đánh họ là được.

- Em không đánh đâu, anh yên tâm. Cùng lắm là chửi nhau một trận rồi về thôi.

Anh khẽ cười, nụ cười lan từ khuôn miệng đến tận đuôi mắt, đẹp trai và hiền lành một cách đã lắm, làm tôi chỉ biết ngồi ngáy ra nhìn:

- Ừ, nhân viên marketing tính thưởng theo doanh số, doanh số ít thì tiền thưởng ít. Không bán được nhà mà còn chửi khách hàng, trừ lương.

- Chưa đi làm mà sếp đã dọa trừ lương. Ở công ty nhân viên sợ anh lắm đúng không?

- Ừ, em cũng cẩn thận đấy.

- Em cẩn thận từ giờ đi là vừa anh nhở?

- Ừ. Em định đi làm bằng gì?

- Xe bus ạ. Hôm nay em nói với anh Minh em là em họ ở quê của anh, mọi người ở công ty chắc là cũng không biết đâu anh nhỉ?

Tôi nói xong câu này, tự nhiên ánh mắt của anh chợt tối lại, Phong đang định lấy gì đó trong ngăn kéo ra nhưng bỗng dừng lại thôi. Anh đáp:

- Ừ, thế cũng được.

- Anh yên tâm, em lăm mồm nhưng em không hay nói linh tinh đâu, em vẫn nhớ giao kèo hôm mình cưới mà. Anh có đói không, có muốn ăn gì không em nấu?

- Không cần đâu, tôi đi tắm rồi ngủ luôn đây, em cũng ngủ sớm đi.

Mấy ngày hôm sau tôi đến công ty nhận việc, anh Minh sắp xếp cho tôi một chỗ ở phòng Marketing, còn dặn dò tôi có gì không biết thì cứ hỏi mọi người trong phòng hoặc là hỏi anh ấy. Tôi nghe xong chỉ biết vâng vâng dạ dạ.

Mới vào nên cái gì cũng thấy ngỡ ngàng, nhất là các chị trong phòng toàn kiểu ma cũ bắt nạt ma mới, thấy tôi là người mới nên sai tôi tí ti việc từ trên trời xuống đất, từ pha cà phê, lấy đồ ăn, photo tài liệu, đến cả giờ nghỉ trưa muốn uống trà sữa cũng sai tôi đi mua.

Tôi nghĩ mình trình độ kém cỏi nhất phòng, cần phải học hỏi nhiều thì mới mong bắt kịp được mọi người nên không bao giờ than vãn nữa lời. Nhưng mà có hôm bị xoay như chong chóng, mệt quá nên ngồi gục ở dưới chân mấy photo thờ hồn hèn, một bạn cùng phòng thấy thương quá mới hỏi tôi:

- Cậu sao thế? Mệt lắm à?

- À không. Đang đợi máy photo nên tở ngồi nghỉ tý thôi, cậu đi đâu thế?

- Tở đi lấy cốc nước ấy mà. Cậu mới đến nên các chị ấy hay sai việc đấy, trước mình mới vào cũng thế.

- À vâng ạ.

- Thế Thiên bao nhiêu tuổi, mấy hôm định hỏi nhưng quên mất.

- Tớ 21, chắc ít tuổi hơn cậu nhì?
- Tớ 25, hơn Thiên 4 tuổi.
- Vâng, thế em gọi chị là chị nhé, em ít tuổi nhất phòng.
- 21 tuổi là đã học xong đại học chưa nhì? Còn ít tuổi thế chắc là có người quen giới thiệu vào công ty phải không?
- Không ạ, em không quen ai ở đây cả.
- Thế lạ nhì, công ty mình khắt khe đầu vào lắm, hầu như toàn nhận người có kinh nghiệm từ hai năm trở lên thôi, em còn ít tuổi thế mà được nhận vào là hiếm lắm đấy.
- Thật hả chị?
- Ừ.

Cũng nhờ cuộc nói chuyện hôm ấy mà tôi dần dần thân với chị Hiền, chị ấy vào làm trước tôi hơn một năm, có kinh nghiệm hơn tôi nên những gì tôi không hiểu, chị ấy tốt bụng chỉ bảo tận tình.

Tôi vào làm việc được hơn một tuần thì phòng tổ chức liên hoan cho một chị được bổ nhiệm lên trưởng phòng. Mọi người kéo nhau đi, tôi là nhân viên mới nên cũng phải đi. Hôm đó tôi không định uống nhiều nhưng các anh chị trong phòng cứ bảo tôi mới đến nên phải uống với mỗi người một chén, tôi từ chối không được, cuối cùng bị mọi người chuốc đến say mềm.

Trước tôi uống rượu cũng được nên biết cách khống chế bản thân, lúc ngồi trước mặt mọi người, tôi vẫn cố tỏ ra bình thường. Anh Minh hôm ấy cũng được phòng tôi mời nên cũng có mặt ở đó, thấy tôi uống nhiều, anh ấy lấy cho tôi một cốc nước lọc lạnh rồi bảo:

- Say chưa em? Hôm nay em uống nhiều đấy.
- Em sắp say rồi anh ạ. Chắc là uống nữa thì nôn ra mất.
- Phòng marketing bao giờ cũng thế đấy. Không biết uống rượu, vào phòng marketing nửa tháng là biết uống, vào hai tháng là uống như nước lã. Vui mà. Nhưng em chưa biết uống thì uống ít thôi, chừng ấy đủ rồi.
- Vâng, em biết rồi.
- Say thế tý anh đưa về. Đêm hôm con gái đi taxi một mình dễ gặp nguy hiểm lắm.
- Em bắt Grap đi được mà, không sao đâu anh.
- Thôi, em gái sếp mà anh để đi một mình về thế, sếp mắng anh chết. Em giờ ở đâu?
- À em...

Tôi định không để anh Minh đưa về, nhưng mà anh ấy đã nói thế rồi, tôi không từ chối được nên đành đáp:

- Em giờ đang ở nhờ nhà sếp anh ạ. Chưa tìm được phòng trọ. Nhưng mà anh cứ để em tự đi về cũng được, muộn rồi anh lại mất công đưa đi đưa về.
- Không sao đâu, tý xong đứng dưới đường đợi anh nhé, anh đưa về.

Đến tận mười một rưỡi đêm tiệc mới tàn, về muộn thế tôi sợ bố mẹ chồng mắng nhưng mà là bữa đầu tiên tham gia tiệc tùng với mọi người, bỏ về thì tôi cũng ngại, thế là đành ngồi đến lúc xong hết mới dám ra về. Anh Minh lái xe đưa tôi về tận đến cổng nhà, trước lúc tôi xuống xe còn bảo:

- Ngủ ngon nhé. Mai rồi thì anh mời em ăn sáng được không?
- Mai em lại có việc rồi, để hôm khác em mời anh để cảm ơn anh đưa em về nhé.
- Ok, thế cũng được, hẹn em hôm khác.
- Vâng ạ, em vào nhà đây, anh về cẩn thận.

Lúc tôi vào trong nhà, bố mẹ chồng đã ngủ rồi nhưng tôi đứng là như kiểu làm việc xấu, rón ra rón rén mở cửa rồi phi một phát thẳng lên phòng, may mà không có ai phát hiện ra.

Khi vào đến phòng thì thấy Phong đã về rồi, anh đứng bên cửa sổ cầm bình nước tưới mấy chậu hoa xương rồng của tôi. Tôi về muộn, mà còn say rượu nên mặt nóng ran, thấy anh ngại quá nên đành giả vờ cười cười:

- Hôm nay anh về sớm thế?

- Gần mười hai giờ rồi còn sớm gì?
- À, hôm nay phòng em đi liên hoan, lúc chiều em nhắn tin cho anh rồi mà không thấy anh nhắn lại.
- Em uống rượu à?
- Vâng, em uống mấy chén thôi.

Lúc ấy bắt đầu ngấm rượu rồi nên hai mắt tôi hoa hết cả lên, mà có rượu vào cái đúng là bệnh nói phét lại tái phát, rõ ràng uống cả chai mà lại nói có mấy chén. Phong nhìn cái là biết thừa tôi nói dối nhưng cũng chẳng buồn vạch trần:

- Say rồi thì rửa mặt mũi rồi ngủ đi.
- Vâng, anh cũng ngủ đi nhé.

Tôi lao đảo bước vào phòng tắm, chân nam đá chân chiêu rồi nhưng cứ lắc đầu mãi để tỉnh táo, ép cho mình đi thẳng hàng lại. Tôi sợ Phong thấy mình say nên cứ ngồi trong nhà tắm tạt nước lạnh vào mặt, mà càng tạt thì lại càng say tợn. Lúc sau tức quá không tạt nước nữa, tôi say liểng xiểng đi ra ngoài, nhìn vào ghế sofa thì thấy anh đã ngủ rồi.

Tôi như người bị mộng du, chân không tự chủ được cứ thế đi lại gần anh. Tôi đứng bên cạnh ghế nhìn anh rất lâu, nhìn mắt anh, mũi anh, lông mày anh, cuối cùng nhìn đến môi anh, tự nhiên lại muốn hôn kinh khủng.

Ngoài bệnh hay nói phét và lấm mồm ra thì tôi còn một bệnh ăn sâu vào máu nữa, đó là bệnh mê trai đẹp. Mà chồng tôi thì đẹp trai như thế, tôi không tự chủ được, có sẵn men rượu nữa, thế là cúi xuống đưa tay sờ sờ vào môi anh.

Phong giật mình mở mắt ra nhìn tôi, tôi thì cười hì hì giống hệt một con dờ hơi. Tôi gục xuống, cọ cọ mặt mình vào cổ anh:

- Anh ơi, mẹ bảo sinh con. Mình sinh con đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Khi nói xong câu đó, tôi cảm nhận được người anh tự nhiên cứng đờ, mạch máu trên cổ cũng bỗng chốc đập thình thịch. Phong gơ tay đẩy tôi ra, giữ chặt lấy vai tôi:

- Em say rồi đấy, lên giường ngủ đi.
- Đang có hơi ấm của anh, giờ bị đẩy ra, tôi không chịu, lắc đầu lia lịa đòi gục lại vào cổ anh:
- Không, em ngủ ở đây, ngủ với anh thì mới đẻ con được chứ?
 - Say rồi thì lên giường ngủ, ghế chỉ nằm được một người thôi. Lên giường ngủ đi, nghe lời.
 - Không mà, hay là anh hát ru cho em ngủ đi.
 - Tôi không biết hát, em lên giường đi.
 - Không biết hát thì ngủ với em.
 - Không.
 - Thế thì hát đi.

Tôi say mê nheo anh một cách kinh khủng, nhưng chồng tôi thì kiên nhẫn có thừa nên không xách cổ tôi vứt lên giường mà chỉ nói:

- Ngủ đi rồi mai hát.
- Anh có ngủ với em không?
- Không.

- Sao thế? Anh không thích em à?

Nói xong, tôi không chờ anh đáp mà tự hỏi rồi tự trả lời luôn:

- Em biết anh không thích em mà. Anh ghét em từ ngày trước, em biết thừa. Anh đối xử tốt với em là vì bác Nhân, bác Nhân bảo anh phải tốt với em.

- Thiên.

- Ở đây em buồn cực, không có ai nói chuyện với em, em buồn cực. Em thích giống ngày xưa ấy, thích đi đâu thì đi, thích làm gì thì làm. Ở nhà của mình, ăn cơm nhà mình, giờ không quay lại được như ngày xưa anh nhỉ? Làm sao thì bố mẹ mới quay về được anh nhỉ?

- Đừng nghĩ lung tung nữa, bây giờ em ở đây có tội cơ mà.

- Nhưng mà anh không thích em, anh đi làm từ sáng đến tối, buổi tối anh cũng không ôm em ngủ.

- Không phải là tôi không thích em.

- Thế anh thích em à?

Phong không trả lời, anh kéo tôi đứng dậy rồi ôm vai tôi đi lại giường, anh bảo:

- Nằm xuống ngủ đi. Ngủ một giấc là hết say.

Tôi bị ép nằm xuống giường, xong anh còn đắp chăn đến tận cổ cho tôi rồi mới định quay đi. Đêm nay tôi say, tự nhiên tôi lại không muốn anh ra ghế ngủ một chút nào, tôi như kiểu thèm khát một vòng tay vững chãi ôm tôi vào lòng, chia sẻ mọi đau thương suốt gần nửa năm nay tôi đã phải một mình chịu đựng, dang tay bao bọc chở che cho tôi.

Có rượu vào nên tôi trở nên yếu đuối vô cùng, cũng có thêm nhiều can đảm vô cùng, trước khi anh đi, tôi bất thình lình giơ tay nắm lấy tay anh, kéo anh ngã xuống giường cùng tôi.

Trong đêm tối, lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt anh hiện rõ vẻ hốt hoảng, nhưng tôi thì chẳng có tâm trạng nào mà để ý đến những việc ấy. Tôi xoay người nằm đè lên người anh, cau mày lẩm nhẩm:

- Anh không ra ghế ngủ không được à? Anh ở đây với em.

- Thiên, nằm xuống đi.

- Em muốn hôn anh, em hôn anh được không? À mà thôi, kệ anh cho hay không, em muốn hôn.

Nói xong, tôi nhận lúc anh còn chưa tiêu hóa được hết lời mình nói đã cúi đầu hôn xuống. Phong lúc đầu cố đẩy tôi ra nhưng tôi lì hơn, tôi không buông ra mà còn bạo gan giữ lấy tay anh, rõ ràng anh có thể vắng ra được nhưng tôi nắm chặt quá, nếu anh cố giằng ra thì làm tôi đau nên Phong mới không dùng hết sức mà hầu như chỉ tránh thôi.

Anh nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của tôi, anh bảo:

- Em có biết đang làm gì không, nằm xuống ngủ đi.

- Cần gì biết mình đang làm gì, chỉ biết mình thích làm thế là được. Anh nằm yên để em hôn, nằm yên đi.

- Này.

- Anh mà dám kêu lên, em xuống nhà mách bố, em mách mấy tháng nay anh ngủ riêng ở ghế. Anh có nằm yên không?

Tôi vênh mặt nói trôi chảy dứt khoát mà chẳng suy nghĩ gì. Phong thì cuối cùng cũng bắt lực trước tôi, tôi thấy anh tự nhiên nhoen miệng cười, cười chỉ một giây thôi nhưng tôi nhìn thấy rất rõ ràng.

Mà nhìn anh cười lại làm tôi muốn anh hơn, tôi tiếp tục cúi xuống gầy vào môi anh, nhắm nháp, nhắm nháp từng tý một, Phong không đẩy tôi ra nữa mà mặc kệ cho tôi muốn làm gì thì làm, tuy nhiên anh cũng không hôn lại mà chỉ nằm yên như thế.

Tôi thấy anh ngoan ngoãn nghe lời thì càng thêm hào hứng, không để ý đến chuyện anh có đáp lại hay không mà chỉ biết tiếp tục hôn. Lưỡi tôi ngang ngược cọ cọ trên môi anh, hôn môi rồi hôn mũi, hôn khắp khuôn mặt anh cũng không chán.

Cuối cùng, rất lâu sau đó tôi cảm nhận được người anh nóng bừng lên, tiếp theo có một bàn tay to lớn đột ngột giữ chặt lấy gáy tôi, môi anh dưới môi tôi rút cục cũng động đậy, sau đó mạnh mẽ đáp lại nụ hôn của tôi.

Anh chỉ hôn hai giây rồi thả ra, thở dài một tiếng:

- Em ép anh phải không?

- Ừ, em ép anh đấy, anh là chồng em, em có quyền ép anh.

- ...

- Sao anh lại không nói gì? Anh phải hôn em, em muốn anh hôn em. Anh là chồng thì anh phải hôn em chứ.

Người anh rất nóng, ánh mắt cũng rất nóng, tôi thật ra cũng chẳng quan tâm đến điều đó mà chỉ muốn anh hôn tôi như lúc nãy thôi. Có rượu làm càn, tôi nhắm tịt mắt chờ đợi anh, chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy gì, tôi lại cau có nói:

- Em thích anh hôn em, sao anh lại không hôn...

Còn chưa nói hết câu, thì môi của anh lại phủ xuống môi tôi, mùi thơm thơm của đầu lưỡi quện vào đầu lưỡi tôi rồi nhẹ nhàng mút lấy, quện vào rồi thả ra, quện vào rồi thả ra, hôn đến mức đầu óc tôi quay cuồng, hai tay vòng chặt lấy cổ anh rồi điên cuồng hôn trả.

Chúng tôi hôn nhau một lúc thì người tôi đã bắt đầu nóng bừng bừng cả lên, tôi khó chịu muốn cởi phăng quần áo ra nhưng người đang bị anh đè lên nên không làm gì được, cuối cùng bức quá nên vươn tay đánh cởi quần áo của anh.

Tay tôi ban đầu còn kiên nhẫn cởi từng cúc, từng cúc, nhưng đến cúc thứ ba đã thấy vướng không chịu được, tôi giờ tay giằng cho cúc áo của anh rơi là tả xuống giường.

Khi không còn quần áo vướng víu, nhìn thấy cơ thể nửa trần của anh, tôi lại tham lam sờ soạng khuôn ngực rắn chắc vì tập teakwondo kia, cuối cùng là chạm vào thắt lưng gọn gàng của anh.

Lúc này, Phong mới giật mình ngừng hôn tôi, anh giữ chặt lấy tay tôi, giọng nói khàn khàn:

- Em biết em đang làm gì không?

Tôi say, với cả bị kích thích nên đầu óc có nghĩ được gì đâu, một tay không bị giữ vẫn sờ soạng ngực anh, gật đầu lia lịa:

- Biết, biết mà.

- Biết anh là ai không?

- Biết chứ, không biết sao lại muốn ngủ với anh. Anh là sếp của em.

Da thịt anh vừa mịn vừa mát, sờ vào thích cực, tôi đỏ mặt thì thầm:

- Với cả anh là chồng em nữa.

Tôi nói xong thì nghe thấy tiếng anh hít sâu một hơi, sau đó không giữ tay tôi nữa mà buông ra, tiếp tục hôn tôi. Anh hôn tôi đến tận khi quần áo của cả hai rơi văng vãi xuống nền nhà, cả người tôi không một mảnh vải nằm trên giường, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt như có đốm lửa trong đó:

- Say mai có nhớ được không?

- Được, em vẫn nhớ được mà. Em tên Thiên còn anh tên Phong, ngày nhỏ em ăn trộm quyển truyện Conan của anh, em còn đổ nước vào bóng bay rồi ném uớt hết người anh nữa.

Phong nghe xong thì khẽ cười:

- Ôm anh đi.

Tôi ngoan ngoãn nghe theo, ôm chặt lấy lưng anh, để anh từ từ tiến vào cơ thể tôi, sau đó là xé rách tấm màng mỏng manh của tôi.

Một cảm giác đau đớn xen lẫn với khoái cảm kỳ lạ lập tức len lỏi từ bụng dưới của tôi truyền lên não, kích thích tất cả dây thần kinh trên người tôi. Anh khựng lại giống như vừa phát hiện ra một chuyện động trời gì đó, kinh ngạc hỏi tôi:

- Đây, em... .

- Làm đến thế rồi thì anh đừng dừng lại được không? Anh dừng lại là em đau chết đấy.

Anh im lặng mấy giây, nhìn chăm chăm tôi, đôi mắt đen kìa như chất chứa điều gì đó mà trong cơn kích thích, tôi không còn tâm trí đâu mà nghĩ ra là cái gì.

Anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán tôi, hôn lên tóc tôi, cuối cùng là hôn lên môi tôi, sau đó là từ từ chuyển động để cho tôi quen dần.

Đêm ấy, tôi cho anh tất cả những gì tôi có, bao nhiêu nhiệt huyết của tuổi thanh xuân lẫn cơ thể đều giao cho anh. Chúng tôi không biết đã điên cuồng với nhau qua bao lâu, chỉ biết khi lưng anh đã bị tôi cào đến chảy máu, còn tôi thì kiệt sức mệt nhoài, rượu và tình ngấm sâu vào xương cốt, cả anh và tôi mới chịu dừng lại rồi nằm xuống ôm nhau ngủ.

Tôi nằm trong lòng anh ngủ một giấc ngon lành nhất sau suốt năm tháng đêm nào cũng mơ thấy ác mộng, đến sáng mai tỉnh dậy cả người đau ê ẩm như vừa

đi đánh trận về. Mở mắt ra thấy Phong đang ôm tôi, còn tôi thì không một mảnh vải nép chặt trong ngực anh, nhớ lại chuyện đêm qua, tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ luôn xuống đất.

Lúc ấy, tôi như kiểu người xấu đi ăn trộm, cố dò dẫm chui ra khỏi lòng anh thật cẩn thận để khỏi bị anh phát hiện, thế mà vừa mới rút được tay ra cái thì anh mở mắt tỉnh dậy luôn.

Phong nhìn tôi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như đêm qua không hề xảy ra chuyện gì, anh nói:

- Dậy rồi à?

- À vâng vâng. Em đi tắm cái, người toàn mùi rượu thôi. Anh ngủ tiếp đi, em đi tắm đây.

Tôi xấu hổ nên nói những nói cuối, sau đó chồm dậy chạy như bay vào nhà tắm. Ở trong đó, tôi xả nước kỳ như điên nhưng không làm sao hết được những dấu hôn xanh đỏ trên da thịt mình, cuối cùng chỉ còn cách bất lực đứng trước gương nhìn nó như một sự khẳng định, tôi đã thuộc về anh, chồng của tôi!!!

Tôi không ân hận vì việc mình ngủ với anh, tôi cảm thấy rất thỏa mãn nữa là đằng khác. Tôi chỉ ân hận vì mình say rượu rồi cưỡng ép anh phải quan hệ với tôi thôi, dù gì tôi cũng là đàn bà con gái, anh đã không thích tôi sẵn rồi mà tôi còn làm như vậy, tôi sợ sau này anh sẽ càng coi thường tôi hơn.

Tôi ở lì trong nhà tắm đau khổ hơn nửa tiếng mới quần khăn tắm lò dò đi ra, vừa bước chân ra bên ngoài thì đã thấy Phong đã thay hết ga giường rồi.

Bình thường những chuyện này lẽ ra là phụ nữ phải làm mới đúng, nhưng anh không ngại bẩn sạch mà làm hết cho tôi. Nhìn chăn gối được gấp phẳng phiu sạch sẽ, tự nhiên tim tôi thấy ngọt ngào vô cùng. Tôi cười gượng bảo anh:

- Em tắm xong rồi.

Anh đứng trước tủ truyện, thấy tôi lạnh tím hết cả môi, Phong mới bảo:

- Mặc quần áo vào rồi sấy tóc đi.

- Vâng. Anh vào rửa mặt đi rồi đi làm, gần bảy giờ rồi.

- Ừ.

Lúc Phong từ phòng tắm quay ra, thấy tôi vẫn ngồi sấy tóc, anh không nói gì mà chỉ đi lại ghế ngồi xem ti số chứng khoán trên điện thoại. Lần đầu tiên tôi thấy anh không có việc bận mà bảy giờ vẫn chưa ra khỏi nhà, thêm nữa cả hai cứ không nói gì với nhau thế thì lại càng ngại, thế nên tôi mở giả vờ hỏi chuyện:

- Anh chưa đi làm à? Sao hôm nay đi muộn thế anh?

- Sấy tóc xong chưa? Nhanh lên rồi đi.

- Ồ, em đi xe bus cũng được mà. Anh không cần chờ em đâu, em đi xe bus đến cho tiện. Người khác thấy em đi với sếp lại đồn linh tinh, mất hình tượng của sếp.

Phong không thèm để ý đến mấy câu nói của tôi mà chỉ liếc lên nhìn đồng hồ treo tường. Giờ đã bảy giờ mười lăm rồi, mà tám giờ là công ty bắt đầu vào làm việc, tôi có chạy ra ngõ bắt xe bus luôn thì chín giờ cũng chưa chắc đã đến công ty kịp. Đi xe bus giờ này tắc đường kinh khủng, mà Phong thì biết rõ điều này nên mới cố tình chờ tôi cùng đi.

Mặt dày ba tấc của tôi bỗng nhiên đỏ lựng lên, tôi gượng cười chống chế rồi cất vội máy sấy, bảo anh:

- À anh đợi em tí, em đi cùng, giờ xong ngay đây. Anh xuống lấy xe dần đi rồi em chạy xuống.

- Ừ.

Lúc ngồi trên xe đến công ty, đường tắc nên chúng tôi đi rất chậm. Bình thường tôi lăm mồm nhưng hôm ấy thật sự không có tí tâm trạng nào mà nói chuyện, anh cũng im lặng, mãi đến khi gần đến công ty, Phong mới nói:

- Còn đau không?

- Đau gì ạ?

Nói xong tôi mới hiểu ra ý anh, ngượng ngập đáp:

- À không, có đau gì đâu. Bình thường ạ.

- Những chuyện như thế, là vợ chồng thì xảy ra cũng là chuyện bình thường. Không phải ngại.

- Vâng. Em biết rồi.

- Sau ra ngoài đừng uống rượu nhiều thế nữa. Về đến nhà an toàn thì không sao, không về được đến nhà, ở ngoài đường nhiều thứ phức tạp lắm, biết chưa?

- Vâng ạ. Từ giờ em không uống nhiều thế nữa đâu, tại hôm qua phòng vui quá, với cả em lại là người mới nữa, không từ chối được.

- Biết thế là được rồi.

Sau khi đến công ty, Phong vừa đỗ xe xong là tới vội vàng xuống như ăn trộm, chỉ kịp chào anh một câu rồi chạy bay chạy biến vào trong sảnh vì sợ người khác phát hiện ra tới đi cùng xe với sếp.

Tôi chạy nhanh quá nên lúc vừa mới vào đến nơi thì không may đụng phải một người, chưa kịp nhìn xem người ta như thế nào, tôi đã rồi rít xin lỗi:

- Em xin lỗi chị ạ, em vội quá nên đụng phải chị, chị có sao không ạ?

- Không sao.

Giọng chị ấy rất nhẹ, vừa êm tai lại vừa dễ chịu, tôi nghe thế mới ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra đứng trước mặt tôi là một người phụ nữ xinh đẹp cực kỳ.

Chị ấy mặc một bộ vest công sở hàng hiệu vừa như in, da trắng môi đỏ, tôi đã cao gần một mét bảy rồi mà chị ấy đứng cạnh tôi cũng chẳng kém bao nhiêu. Nói chung nhìn vừa đẹp vừa sang, làm một đứa con gái như tôi cũng phải ngây ra nhìn.

Trong lúc tôi còn đứng ngẩn ra thì anh bảo vệ đã chạy đến, niềm nở chào hỏi chị ấy:

- Chị Thùy đến tìm anh Phong đấy ạ? Sếp vừa mới đến chị ạ, đang đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chị tên Thùy kia nghe thế thì gật đầu, nhẹ nhàng cười:

- Thế à? Thế để tôi đứng đây chờ anh ấy.

- Ấy, ai lại để chị đứng ở đây. Người quan trọng của sếp mà, để em dẫn chị lên phòng sếp nhé. Anh Phong đỗ xe xong chắc cũng lên luôn đấy ạ.

- Ừ, thế cũng được.

Sau khi anh bảo vệ dẫn Thùy đi rồi, tôi vẫn đứng một chỗ ngơ ngác ngác nhìn. Thật ra ngoài lần em chồng kể trước đây Phong có người yêu ra thì tôi chưa một lần nghe bất cứ tin đồn gì về anh ở bên ngoài, hôm nay không hiểu sao nghe mấy chữ “người quan trọng của sếp”, tự nhiên tôi lại thấy bất an thế, cứ có cảm giác như giữa chồng tôi với Thùy có một mối quan hệ đặc biệt gì đó, đặc biệt hơn quan hệ của Phong với Nguyệt nhiều.

Nghĩ ngợi lung tung nên đầu óc tôi không tập trung nổi việc gì, ngồi làm phương án bán hàng thì cả tiếng mới rặn ra được ba dòng, chị Hiền thấy tôi thế thì vỗ vai hỏi:

- Sao mà mặt mày ngơ thế em, không biết làm à?

- À vâng, em đang nghĩ đây ạ. Mới làm nên còn chưa biết nhiều, làm chậm chị ạ.

- Hồi mới vào chị cũng như em đấy. Mà hôm qua có say không, chắc say nên hôm nay mới mặt không làm nổi đúng không?

- Em hơi hơi say thôi ạ. Hôm qua chị về lúc nào thế, lúc em về không thấy?

- Gớm, chị về sau mấy cơ. Qua mấy đi với anh Minh, các chị phòng mình đang bảo mấy với ông ấy có vấn đề đấy nhé. Chị thấy mấy mà hót được ông ấy có khi lại ngon. Công ty mình con trai chỉ có sếp với anh Minh là được nhất, sếp thì cao quá không với tới được rồi, anh Minh thì nhìn cũng cao ráo đẹp trai, lương lại cao.

- Ở đâu, qua anh Minh tiện đường nên chờ em về thôi, bọn em trong sảnh.

- Gớm, cả buổi ông ấy cứ ngồi cạnh mấy hỏi chuyện, nhìn là biết để ý đến mấy rồi. Mà phòng mình mấy đẹp gái nhất còn gì.

- Thôi đi xin chị, mọi người cứ đồn linh tinh, người yêu ông ấy biết thì giết em mất.

- Anh Minh chưa có người yêu đâu.

- Chưa có em cũng không ham, nhường chị đấy.
- Xùy, chị có thần tượng rồi nhé.
- Thật ấy ạ?
- Ủ. Nhưng mà thần tượng này chỉ để ngắm thôi, không với đến.
- Em biết rồi nhé, chị thần tượng sếp nhà mình.

Chị Hiền cười cười, không trả lời cũng không phủ nhận, tôi thì cũng chỉ định trêu thế thôi chứ trong lòng cũng không có ý gì cả, nhưng mà càng ở lâu thì mới biết phòng marketing có quá nửa nhân viên nữ thích chồng tôi.

Buổi trưa hôm đó, mọi người kéo nhau đi ăn cơm, tôi thì không đi được vì báo cáo còn chưa làm xong mà đầu giờ chiều đã phải nộp cho trưởng phòng rồi, làm không xong thì bà ấy ăn thịt tôi mất.

Đang ngồi toét mắt cà vừng chữ thì tự nhiên thấy có người đặt một hộp cơm lên bàn, ngẩng đầu lên mới thấy anh Minh đứng cạnh tôi từ bao giờ. Thấy tôi ngạc nhiên cứ tròn xoe mắt nhìn, anh Minh bật cười:

- Định cà vừng cả trưa không ăn đấy à?
- Ồ... anh...
- Suất cơm này của anh, định mua để trưa ăn nhưng giờ có khách gọi ra ngoài rồi. Em ăn đi, lấy sức cà vừng chiến lược bán nhà.
- Anh không ăn ạ?
- Không, chắc khách gọi giờ này thì mình cũng đi ăn luôn với họ ấy mà. Em ăn đi nhé.
- Vâng ạ, em cảm ơn anh.
- Cảm ơn gì, cộng gộp vào bữa ăn sáng đấy nhé. Hôm sau phải mời anh ăn hai bữa.
- Vâng, được luôn.

Sau khi anh Minh đi rồi, tôi mở hộp cơm ra thấy toàn đồ ăn ngon, lúc ấy thật ra tôi cũng không nghĩ nhiều, với cả bận nữa nên tranh thủ vừa làm vừa ăn luôn. Lúc ăn xong định mang hộp ra ngoài hành lang vứt thì lại tình cờ đụng mặt Phong ở thang máy.

Anh một tay nghe điện thoại, một tay cầm một hộp cơm, lúc nhìn thấy tôi thì khẽ gật đầu. Tôi cũng đứng cạnh thùng rác nhăn răng ra cười toe toét.

Phong nói mấy câu nữa xong mới cúp điện thoại, xong xuôi mới đi lại gần tôi rồi nói:

- Ăn cơm rồi à?
- Vâng, anh chưa ăn à?
- À... chưa. Giờ mang cơm lên phòng ăn.
- Vâng.
- Em làm gì mà không đi ăn cùng mọi người?
- Em đang làm phương án bán hàng, chiều phải nộp rồi. Em tranh thủ vừa ăn vừa làm luôn nên không kịp đi ăn.
- Có biết làm không?
- Hôm trước em mới đọc qua mấy phương án cũ thôi, giờ làm phương án mới, chưa có kiến thức nên vẫn còn hơi mắc tởm. Nhưng mà em cũng làm được một ít rồi ạ.
- Mắc ở chỗ nào?
- Em không biết lựa chọn phân khúc thị trường.
- Phân khúc thị trường của trong chiến lược hiện tại là nhắm vào khách hàng tầm trung. Giá một căn chung cư từ 1,5 đến 3 tỉ thì đối tượng mua chỉ là khách hàng có thu nhập trung bình.
- À... đúng rồi. Ôi, sao em không nghĩ ra nhỉ? Cảm ơn sếp ạ, cảm ơn anh.

- Ủ.

- Anh lên phòng ăn cơm đi nhé, ăn sớm không quá giờ lại đau dạ dày. Em vào làm việc tiếp đây. Chào sếp ạ.

Tôi mới vào làm được hơn một tuần, thật ra kiến thức chưa có, kinh nghiệm chưa có, tất cả những gì tôi học được đều là do tôi tự mượn tài liệu cũ của phòng và lên mạng tìm tòi, dạng như đang học việc thôi. Nhưng mà hình như trưởng phòng không thích tôi nên ngày nào cũng tìm cớ bắt tôi phải làm hết việc này đến việc khác, xong giờ còn giao cho cả những việc khó như thế này.

Sau khi về phòng, tôi nghe theo lời Phong làm phân khúc thị trường hợp lý, đến hai giờ chiều nộp báo cáo cho trưởng phòng. Chị ta đọc chưa nổi một phút đã ném toẹt tập báo cáo vào mặt tôi:

- Làm thế này mà cũng đòi làm à? Báo cáo kiểu này khác gì mớ giấy lộn không, không có tí sáng tạo nào cả, sai từ đầu đến cuối. Cô nhận lương của công ty để ngồi chơi xơi nước đấy à?

- Chị ơi thế sai chỗ nào chị chỉ cho em để em sửa với ạ.

- Sửa có mà cả cái bản báo cáo này chứ chỗ nào? Đem về làm lại ngay cho tôi, ngày mai nộp lại bản khác. Không làm được thì báo cáo phòng nhân sự để xin nghỉ việc đi, phòng tôi không chứa được người năng lực kém như cô.

- Vâng ạ.

Nếu như bình thường, bị chửi như thế nhất định tôi sẽ cãi lại bằng được, nhưng bây giờ khó khăn lắm mới xin được việc, mà tôi đúng là chẳng bằng cấp gì nên không có năng lực thật, cho nên tôi vẫn nhẫn nhịn cúi xuống nhặt từng tờ báo cáo rơi dưới đất rồi về làm lại.

Tôi tranh thủ thời gian từng tí một để làm việc, tan làm cái cũng chạy về nhà cơm nước, xong rồi lên phòng làm tiếp. Tôi ngồi đến tận khi Phong về vẫn chưa làm xong, anh thấy tôi nhăn nhó nhí nhí ôm máy tính, buồn cười quá nên hỏi:

- Sao thế?

- Em vẫn chưa làm xong báo cáo hôm nay anh ạ. Anh về rồi đấy à? Em bật nước nóng rồi đấy, anh vào tắm đi.

- Báo cáo chiến lược marketing tháng 10 ấy hả?

- Vâng. Anh có tài liệu về chiến lược marketing không, cho em mượn đi.

- Không có tài liệu, nhưng tôi cũng biết một ít về marketing, cần hỏi không?

Giám đốc tình nguyện cho hỏi tôi gì không hỏi, tôi nghe anh nói thế, hai mắt lập tức sáng lên như đèn pha, cười hi hi bảo anh:

- Có có. Anh giúp em đi, nếu không em làm sai tiếp trưởng phòng mắng em chết.

- Trưởng phòng hay mắng em à?

Tôi sợ anh biết chuyện ở công ty lại thêm phiền não về tôi, nhận tôi vào làm khi tôi chỉ tốt nghiệp xong cấp ba là đã đủ phiền phức cho anh rồi. Tôi không muốn anh nghĩ thêm nữa nên lác đầu:

- Không ạ. Chị ấy bình thường mà, tại em sợ làm sai chị ấy mắng thôi.

- Thế hôm nay chiến lược của em làm bao nhiêu bước?

- Bảy bước ạ. Anh lại đây xem này, bước một là xác định đối thủ cạnh tranh nhé, bước hai là tìm hiểu khách hàng, bước ba là ...

Tôi miệt mài nói những thứ mình đã làm được, đó là tất cả những kiến thức mà từ khi vào làm việc ở phòng marketing, ngày nào tôi cũng đọc tài liệu để nghiên cứu. Phong nghe xong thì có vẻ hài lòng, nhưng anh bảo những chiến lược của tôi vẫn đi theo lối mòn cũ nên sửa lại cho tôi.

Chúng tôi cùng nhau làm bản báo cáo ấy rất lâu, tôi ngồi cạnh nhìn anh sửa từng câu từng chữ rồi buồn ngủ nên gục xuống bàn ngủ quên lúc nào không biết. Tôi nhớ mang máng mình ngủ được một lúc, lát sau tự nhiên thấy cả người mình nhẹ bẫng như được ai bế lên.

Tôi hé hé mắt ra nhìn, thấy Phong bế tôi từ bàn làm việc đi đến giường, người anh còn vừa tắm xong nửa nên vừa mát vừa thơm, tôi thì thích cảm giác được bế thế này nên cứ nép vào lòng anh rồi ra sức hít hít.

Phong đặt tôi xuống giường, kéo chăn đắp lên đến tận cổ cho tôi. Tôi lúc ấy đang nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng không hiểu sao lại cứ có cảm giác như anh đang đứng bên giường nhìn mình, nhìn chăm chăm rất lâu.

Mãi đến một lúc sau đó, tôi thấy chỗ đệm bên cạnh giường lún xuống, sau đó nghe cả tiếng thở nặng nề của anh sát bên cạnh. Thấy anh không ra ghế ngủ nữa mà chịu nằm trên giường cùng tôi, tôi nghĩ có lẽ qua chuyện xảy ra tối hôm qua, Phong hình như cũng chấp nhận giữ chúng tôi tồn tại mối quan hệ vợ chồng rồi thì phải.

Đã là vợ chồng thì sẽ có đụng chạm xác thịt, sẽ phải ngủ chung rồi có những đứa con. Tôi biết dạo này bác Nhân cũng nhắc đến chuyện sinh con của hai

chúng tôi nhiều lần, Phong chắc cũng không muốn bố mẹ phải suy nghĩ thêm nữa nên mới quyết định như vậy.

Nhưng mà cho dù bất cứ lý do nào đi nữa, việc chúng tôi ngủ cùng đã là một bước tiến mới trong mối quan hệ của tôi và anh, đồng nghĩa với việc trả thù của tôi lại gần thêm một ít. Mà chỉ cần như thế là tôi thấy vui rồi.

Tôi giả vờ mơ ngủ quay sang ôm lấy anh, vừa rúc vào ngực vừa gác lên chân anh như chó con quắp mẹ. Phong cũng dễ yên không gạt tay tôi ra, tôi thấy thế càng được nước lấn tới, ôm cứng lấy người anh rồi nhắm mắt ngủ ngon lành.

Bình yên quá nên tôi cũng quên mất chuyện người phụ nữ tên Thùy hôm nay đến công ty tìm anh, quên mất cả Nguyệt và rất rất nhiều thứ khác trong cuộc sống của chúng tôi, lúc ấy tôi chỉ nghĩ tôi với anh cần nhất là thời gian thôi. Sau này mới biết là cuộc đời còn rất dài, và có rất nhiều thứ không hề đơn giản như tôi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ngày hôm sau, tôi mang bản báo cáo đã được Phong sửa lại hoàn chỉnh nộp cho trưởng phòng, lần này bà ấy đọc lâu hơn hôm qua, nhưng đọc xong vẫn bắt bẻ tôi:

- Cái này là cô copy trên mạng đúng không?
 - Không ạ. Trên mạng không có những cái đó, chị cứ kiểm tra đi ạ.
 - Hôm qua còn làm báo cáo chẳng ra gì, hôm nay đã làm được như này, cô tưởng tôi bị ngu chắc. Cô không copy trên mạng thì cô nhờ người làm, không có chuyện cô tự làm được.
 - Không ạ...
 - Không cái gì mà không, cô liệu đấy. Về chỗ làm việc đi.
- Mới sáng sớm đã bị chửi nên tôi rất khó chịu, về bàn làm việc mà mặt mày vẫn ỉu xiu như bánh đa ngâm nước. Chị Hiền thấy thế thì nhỏ giọng bảo tôi:
- Chị mới nghe được một tin.
 - Tin gì ạ?
 - Bà Hoài trưởng phòng thích ông Minh đấy.
 - Thế thì liên quan gì đến em ạ?
 - Cả phòng đồn ầm lên là mày đi cửa sau với ông Minh nên ông ấy mới nhận mày vào làm khi mày chưa có bằng cấp gì. Với cả chuyện hôm đi liên hoan nữa, nên mọi người càng đoán già đoán non. Hôm nay chị ngồi trong wc mới nghe lõm được mấy đứa nói, bà Hoài một đời chồng rồi nhưng vẫn thích trai tân, tán ông Minh mãi đấy.
 - Thật ạ?
 - Chứ còn gì, mày tưởng tự nhiên mày bị đi đấy à? Có nguyên nhân cả đấy.
 - Vâng, giờ em mới biết. Em có làm gì đâu.
 - Thôi đành phải chịu khó thôi, ai bảo dây vào cái bà đồng bóng.

Nghe xong tôi lại càng tiu ngiu hơn, nhưng mà giờ cũng chẳng làm được gì nên đành mặc cho ra sao thì ra. Cách duy nhất để đỡ bị chửi là chăm chỉ học hỏi với cả siêng năng lên thôi, dù sao thì tôi đã nghiệm ra một điều rồi, muốn tiến bộ thì phải đào tạo trong một môi trường khắc nghiệt thì mới thành công được.

Chiều hôm ấy, tan làm xong tôi bắt xe bus đến chỗ chị gái tôi. Chị tôi hoàn tất thủ tục ly hôn xong rồi, bán hết vàng cưới đi cũng thuê được một cửa hàng nho nhỏ để bán hoa với có chỗ để sinh sống. Hai đứa con thì Hùng giành quyền nuôi hết, anh ta đuổi chị tôi ra đi tay trắng, tôi nghĩ cũng thương nên mới muốn đến thăm để động viên chị tôi.

Lúc tôi đến, chị đang cắm hoa cho khách đặt tiệc cưới, chị tôi khác tôi một trời một vực ở khoản nấu nướng và cắm hoa, tôi thì từ nhỏ đến lớn như con trai nên những việc đó tôi chẳng bao giờ thích làm. Thấy tôi, chị cười cười:

- Đến mà không gọi chị thế, lỡ chị không có ở cửa hàng thì sao? Em mới đi làm về đấy à?

- Vàng, mới đi làm về. Khách đặt hoa cưới à, chị cảm nhiều thế?
- Ủ, may thế, trộm vía mới mở được mấy hôm mà có mấy khách lớn đặt hoa cưới rồi.
- Thế cũng được, có việc làm kiếm tiền chứ ở nhà mãi như ngày trước thì chi có chán chết.
- Ủ đây, ở thế này thích hơn nhưng vẫn nhớ hai đứa con nít quá. Không biết ở với bố có quen không.
- Sau nó lớn, nó sẽ tự biết đi tìm mẹ thôi, chị đừng lo.
- Ủ.

Tôi ngồi nói chuyện với chị một lúc, đang định về nấu cơm thì tự nhiên thấy xe của Hùng đỗ chắn ngang trước cửa quán. Anh ta hùng hùng hổ hổ đi xuống, vừa thấy chị tôi đã lao lại túm tóc tát cho mấy cái:

- Con ranh con này, tao đã cảm mày đến trường thăm con Thỏ cơ mà, mày có thích không nghe lời không?

Ở ngay chỗ đông người, có cả mặt tôi ở đó mà anh ta dám đá chị tôi túi bụi, mà chị tôi nhu nhược cam chịu quen rồi nên không chống cự gì cả, chỉ khóc lóc bảo "anh buông tôi ra".

Tôi thì không nhìn được như chị, tôi cúi xuống nhặt một bó hoa hồng đầy gai ở dưới chân, xông lại quật túi bụi vào lưng của Hùng, gào lên:

- Mẹ mày, thả chị tao ra không tao giết chết mày luôn đấy thằng chó, thả ra.
- À con ôn con này, mày đánh bố mày à?
- Tao xiên chết cụ mày chứ đánh là gì?

Hoa hồng thì chỗ nào cũng có gai nên tôi quật lưng anh ta rướm máu, tay tôi cũng chảy máu. Hùng lúc đầu vẫn cố túm tóc chị tôi nhưng sau bị tôi đánh đau quá, anh ta mới hất chị tôi ngã lăn ra đấy, quay sang định đánh tôi.

Tôi cầm bó hoa hồng xong còn vớ được cây kéo cắt hoa, chĩa vào mặt anh ta, chửi um lên:

- Mày ngon mày đánh tao đi xem tao có xiên mày thật không? Mày ngon mày lại đây.
- Mày giỏi, con ranh Thiên, mày giỏi.
- Ủ, cứ thử đánh chị tao lần nữa đi rồi mày biết tao giỏi như thế nào nhé. Tao không sợ bố con thằng nào đâu.

Chắc Hùng biết tôi máu chó từ ngày xưa rồi nên không dám xông lại, với cả thấy đánh nhau ầm ỹ, mấy người dân ở đó bắt đầu tụ tập lại nhìn rồi, anh ta không hùng hổ nữa mà chỉ nói:

- Mày chưa xong với tao đâu, mày tưởng nhờ thằng ranh kia ép công ty tao mà tao sợ á? Bố mày còn làm được hơn chúng mày nhiều. Rồi có ngày bố mày đòi lại cả vốn lẫn lãi, tiền sư nhà chúng mày.
- Mày làm được gì thì làm luôn đi, không phải dọa.
- Mấy đứa chúng mày ấy, rồi cũng có ngày bố mày giết từng đứa, cho chúng mày nhảy lầu chết mờ mắt như bố mẹ mày.
- Thế à? Tao chỉ sợ mày chết trước khi tao chết thôi. Khi nào làm được thì hãy to mồm, còn không thì câm họng lại rồi cuộn xéo. Thằng đàn ông đánh vợ đã đành, đánh vợ cũ rồi phá đồ không cho một con đàn bà làm ăn thì mày còn hơn cả loại chó. Mày về mặc váy mẹ mày đi.
- Mày...
- Mày cái gì. Xéo đi thằng đàn bà.
- Con ôn con, tao rửa ba đời nhà mày chết không từ té.

Nói xong, anh ta hậm hực đi ra xe rồi phóng mất. Chị tôi lúc ấy thì vẫn run nên cứ ngồi co ro bên cạnh mấy chậu hoa, tôi thấy thế mới đi lại bảo:

- Chị sợ cái gì mà sợ, lần sau nó đánh thì cứ cầm kéo đâm chết nó đi. Kéo sắc để làm gì?
- Nó không để yên cho mình đâu Thiên ơi, giờ nó biết chị ở đây rồi, nó đến phá cho mà xem.
- Không phải sợ, mai lắp lấy cái camera, từ giờ nó mà đến phá nữa thì cứ lấy clip đó báo công an, cho công an bắt chết cha nó đi.
- Nhưng mà...

- Nhưng cái gì, giờ nó chẳng có quyền gì mà đánh chị. Ngoài bố mẹ ra không ai có quyền đánh chị. Nhu nhược hơn mười năm rồi, giờ đứng lên đi, không phải sợ ai.

Chị tôi nghe thế mới lấy lại được ít tinh thần, im lặng một lúc rồi mới ngẩng đầu lên bảo tôi:

- À mà này nó bảo em nhờ ai ép công ty nó? Em quen được ai mà người ta chịu giúp em thế?
- Không biết nữa, chẳng biết nó nói thế là ý gì.
- Hay là Phong giúp em? Đúng rồi, chỉ có chồng em mới giúp em những việc như thế thôi, giờ Phong nó cũng làm to còn gì.
- Đã bảo không biết mà, thôi chị đứng lên dọn lại hàng quán đi, nhanh lên để em còn về.

Tôi đau tay nhưng vẫn cố làm ra vẻ như không có gì, giúp chị dọn dẹp lại hàng hóa rồi mới về. Tối đó, tôi chờ Phong về để thử hỏi dò xem có phải anh giúp tôi chuyện của Hùng không, nhưng mà không hiểu sao cứ gặp mặt nhau là tôi thấy ngượng ngượng thế nào ấy, kiểu như xấu hổ lại giống như mong chờ, tôi không biết diễn tả thế nào cả, cuối cùng chỉ chào anh xong cái rồi thôi.

Hôm nay anh về sớm hơn mọi ngày, nhìn thấy tôi đang ngồi trùm chăn trên giường để đọc mấy cuốn sách về nghệ thuật marketing, anh bảo:

- Trời lạnh sao không bật điều hòa lên?
- Trời lạnh trùm chăn đọc sách mới thích chứ. Hôm nay anh về sớm thế, anh ăn gì chưa?
- Buổi chiều đi tiếp khách nên ăn luôn rồi. Em đang đọc sách gì đấy?
- Em mới mượn được chị cùng phòng mấy cuốn sách về marketing, đọc cũng hay nên đang nghiên cứu xem có giúp được gì cho công việc không.
- Ừ.

Mũi tôi thính nên lúc Phong đi qua, tôi ngửi thấy trên người anh thoang thoảng mùi rượu. Anh đi tiếp khách chắc là phải uống rượu rồi, mà nói chuyện công việc trên bàn ăn thì chỉ có nốc rượu thôi chứ có được lót dạ mấy đâu. Đêm hôm trời lạnh, tôi sợ anh đau dạ dày nên lúc Phong vào phòng tắm thì rón rén chạy xuống nhà pha một cốc trà gừng giải rượu cho anh, lúc sau bê lên thì đã thấy Phong đã tắm xong, đang ngồi sấy tóc ở bàn làm việc rồi.

Tôi đặt cốc trà lên bàn, cười cười:

- Anh uống trà gừng đi này, em nghe nói đi uống rượu về mà uống cái này để chịu với dễ ngủ đấy.

Anh nhìn cốc nước còn nóng nghi ngút, bên trong có một củ gừng còn chưa đập dập và cũng chưa cạo sạch hết vỏ của tôi, vẻ mặt muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Phong đoán vài giây xong vẫn cầm cốc trà gừng của tôi lên uống, lúc sau đặt xuống mới nhìn thấy tay tôi vẫn còn vương một ít máu, anh cau mày ngay tức thì:

- Tay lại làm sao thế kia? Đập gừng vào tay à?
- Không ạ. Em nghịch linh tinh ấy mà. Không sao đâu.
- Suốt ngày bị thương thế là sao? Em định để bố mắng tôi không lo nổi cho em đấy à?

Nghe anh mắng, tôi vội vàng giấu tay ra sau lưng, nhưng khi ấy tự nhiên nghĩ đến câu nói của Hùng chiều nay, trong đầu tôi lại lóe lên một suy nghĩ.

Nếu thật sự là Phong đang chèn ép công ty của anh ta, bất kể là có phải vì tôi hay không phải vì tôi đi chẳng nữa, tôi cũng nên tận dụng cơ hội này để đổ thêm dầu vào lửa, biết đâu việc thu hồi lại công ty nhà tôi lại được thúc đẩy nhanh hơn?

Nghĩ vậy, tôi chậm chạp xòe tay ra trước mặt anh, dè dặt nói:

- Em cầm bó hoa hồng nên gai đâm vào tay, em không cố ý để bố mắng anh đâu. Nhưng mà... Hùng đánh chị Nhiên.
- Lúc nào?
- Chiều nay ạ. Nó đánh chị nên em cầm bó hoa đánh lại nó.
- Sau đó rồi sao?
- Em cầm thêm cả cây kéo nữa nên nó không làm gì được, phải bỏ về ạ. Chỉ có thể thôi, không phải em cố ý làm em bị thương để bố mắng anh. Em xin lỗi.

Anh nhìn tôi chằm chằm, lúc sau chắc là bất lực trước kiểu con gái con lừa mà da thịt không bao giờ lành lặn được của tôi nên thở dài một tiếng.

- Bôi thuốc chưa?

- Em bơi rồi. Hết đau rồi, chẳng đau tý nào cả. Với cả lúc ăn cơm em úp tay xuống nên bố không biết đâu, anh đừng lo.
- Con gái mà ra đường cứ đánh nhau là sao? Em là phụ nữ có chồng rồi, em phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Không còn trẻ con nữa.
- Em biết, nhưng mà giờ chị em ly hôn rồi, thuê cửa hàng bán hoa để kiếm sống mà lão kia cũng đến quậy phá, em định nhịn nhưng mà thấy nó đánh chị... em không nhịn được. Từ giờ em không đánh nhau nữa đâu, em xin lỗi anh.

Thấy tôi nói thế anh mới ngồi người ngồi giận, tính anh bình thường thì hiền lành dễ chịu nhưng khi đã nghiêm túc nói cái gì thì ai cũng phải nghe. Tôi cũng thế, ở ngoài máu chó thế nào cũng được nhưng với Phong, tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời một cách kỳ lạ. Cứ như chỉ có anh mới trị được tôi.

- Chị Nhiên mở cửa hàng ở đâu?
- Ở ngay đường Hoàng Hoa Thám ạ.
- Ly hôn bao lâu rồi?
- Em cũng không nhớ, chắc là được nửa tháng rồi đấy, sau hôm em bắt đầu đi làm mấy ngày.

Phong không nói gì mà chỉ im lặng một lúc, lát sau anh mở ngăn kéo ra đưa cho tôi một quyển sổ đỏ. Tôi nhìn tên trên sổ chợt giật bản mình, cứ tròn xoe mắt nhìn nó rồi lại nhìn anh, lúc sau mới lắp bắp nói:

- Ô... anh... cái gì đây ạ?
- Sổ đỏ đất dưới quê.
- Em biết, nhưng sao lại là tên em ạ?
- Hùng sợ bị kiện vì làm sang tên chuyển nhượng không có di chúc nên đưa trả tôi, tiện có đợt công trình cần làm sổ đỏ cho nhà ở liền kề nên tôi làm cho em luôn.

Bỗng dưng lúc đó sống mũi tôi cay xè, muốn khóc cực kỳ nhưng trước mặt anh tôi không muốn rơi nước mắt, thế là cứ nhắm môi gật đầu lia lịa:

- Em biết rồi, cảm ơn anh ạ, cảm ơn anh.
- Không cần phải cảm ơn tôi. Bố mẹ em cũng là bố mẹ tôi, với cả đây cũng là ý muốn của bố tôi.

Tôi biết bác Nhân lo chuyện đất đai ở quê của tôi, nhưng mà dù sao người đã đứng ra đòi lại mảnh đất ấy cũng vẫn là Phong, thế nên tôi vẫn cảm thấy biết ơn anh vô cùng. Anh đã giữ lại cho tôi ít đất hương hỏa để thờ phụng còn sót lại, giữ lại cho tôi một chốn đi về, anh đã làm cho tôi rất nhiều việc mà tôi không thể ngờ tới.

Người đàn ông này... cuối cùng là trái tim anh rộng lớn đến bao nhiêu?

Tôi gượng cười nhìn anh:

- Vâng, em biết rồi ạ.
- Muộn rồi, đi ngủ đi.
- Vâng.

Tôi leo lên giường, nghĩ đến quyển sổ đỏ kia nên trằn trọc mãi không ngủ được, Phong thì ngồi làm việc đến tận nửa đêm, khi tôi ngáp sắp trọ cả xương hàm rồi anh mới chịu tắt máy tính đi ngủ.

Anh lật chăn nằm xuống bên cạnh tôi, ban đầu vẫn không chạm vào tôi mà chỉ yên tĩnh nằm riêng một góc, tôi thì thấy anh đã không ngủ ở ghế nữa mà chịu lên giường ngủ cạnh mình nên gan bắt đầu to hơn, quay sang ôm lấy anh.

Tôi lẩm bẩm:

- Anh ơi, sổ đỏ đó cho em thật à?
- Ừ.
- Em làm gì để cảm ơn anh được? Hay là tháng lương đầu tiên, em mời anh đi xem phim nhé?
- Không cần đâu, tôi không có thời gian.

Tôi tiu nghỉ định buông anh ra, nhưng mà ấm quá nên cứ tiếc tiếc thế nào ấy. Phong thì không đẩy tôi ra nhưng cũng chẳng ôm lại tôi gì cả, anh nằm im re như tượng, mãi đến khi tôi sắp quay đi rồi, anh mới nói:

- Đánh nhau không giải quyết được gì cả, muốn hơn người khác thì phải sống tốt hơn họ, hiểu không?
- Hiểu ạ. Từ giờ em sẽ cố gắng làm việc thật tốt, chỗ nào em không biết thì em hỏi anh được không?
- Được.
- Vâng.
- Ngủ đi.

Mấy ngày sau, có một hôm tan làm xong tôi tiện rẽ qua chợ để mua ít cá khoai về nấu canh cho Phong, tình cờ thế nào mà lại đụng mặt anh Minh ở đó. Nhìn thấy tôi nhỡ mảy vừa cầm điện thoại xem cách chọn cá khoai ngon vừa lang thang đi từng hàng hải sản, anh Minh vỗ vai tôi:

- Mua cá mà phải google hả bé?
- Ồ, anh Minh. Anh cũng đi chợ ạ?
- Ủ, tự nhiên hôm nay thèm ghẹ nên chạy ra chợ mua, mà chợ ở gần chỗ anh không có nên phải ra tận đây. Em mua cá khoai về nấu món gì đấy?
- Em nấu canh cá khoai với thì là cà chua.
- Chọn con nào màu hồng mà còn tươi tươi ấy.
- Vâng, em cũng đang chọn đây. Anh chọn được ghẹ chưa?
- Ủ, giờ chọn cùng em đây. Để xem hôm nay tình cờ gặp được người đẹp rồi thì có mua thêm được ghẹ ngon không nhé.
- Thôi đi, anh suốt ngày trêu em.

Anh Minh cười:

- Trêu gì mà trêu. Em không biết các nhân viên nam trong công ty mình suốt ngày đi dò hỏi xin số em à? Hoa khôi phòng marketing vừa trẻ vừa xinh, đến anh nhìn còn thấy thích đây này.
- Thật á? Bình thường anh tán gái giỏi lắm đúng không? Bao nhiêu cô đổ vì anh nói chuyện nghe ngọt tai rồi?
- Chưa cô nào đổ cả. Mà anh chỉ nói thật thôi chứ có nói dối em đâu mà bảo ngọt tai. Thật đấy.
- Trẻ thì em nhận nhưng xinh thì thôi nhé. Nhận không đúng lương tâm em cắn rứt chết.
- Thế anh đính chính lại thêm là Thiên vừa trẻ vừa xinh, nói chuyện lại duyên với cả cá tính nữa nhé. Người thế này con trai mê như điên đổ.
- Em xin anh đấy, đừng trêu em nữa. Em nổ mũi bây giờ.

Tôi nghĩ đây không phải công ty nên có thể thoải mái nói chuyện với anh Minh được, ai ngờ đang nham nham nhở nhở cười thì nghe giọng Nguyệt ở sau lưng:

- Ôi, lại câu thêm được một anh nữa rồi. Khiếp, giỏi thật. Đúng là tay nghề cao.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tôi quay đầu lại thấy cô ta đang đứng khoanh tay sau lưng, khinh khỉnh cười tôi đầy châm biếm. Có mặt anh Minh ở đây nên tôi ngại, không nói gì mà chỉ giả vờ quay đi coi như không biết, Nguyệt thì tất nhiên không buông tha cho tôi:

- Sao thế, không dám nhận người quen à?
- Tránh ra đi, đừng lèm bèm.

Anh Minh nghe thế cũng quay sang hỏi tôi:

- Sao thế em?

- Không sao đâu anh ạ, anh chọn xong chưa?
- Ừ, xong rồi đây, đợi tính tiền nữa là xong.
- Thế em về trước nhé.

Nguyệt nói:

- Ở thế thấy tao chạy mất dép à, à mà anh gì ơi, bạn này nổi tiếng là hồ ly tinh đấy, anh quen nó thì cẩn thận nhé. Nó sợ em vạch mặt nên mới vội vàng trốn đấy.
- Tôi không quen bạn. Bạn nói gì cũng chẳng liên quan đến tôi.

Cô ta thấy anh Minh nói thế thì tròn tròn mắt, quê quá nên không biết trả lời thế nào. Anh Minh thì cũng không quan tâm đến thái độ của Nguyệt mà xách cả mua lần kéo tay tôi lôi đi, ra đến công chợ tôi mới ngơ ngác giật tay anh Minh ra, cuống lên nói:

- Anh đừng kéo tay em
- À anh xin lỗi, nãy thấy bạn kia nói thế nên mới kéo em đi. Xin lỗi nhé.
- Vâng, thôi không sao đâu. Muộn rồi em phải về nấu cơm đây, anh về luôn chưa?
- Ừ, anh cũng về luôn đây, anh đưa em về nhé.
- Thôi, ở đây gần nhà em rồi, em tự đi về cũng được ạ. Em về đây, gặp lại anh sau nhé.

Nói xong tôi vội vàng lùi vào đám đông rồi trốn mất, trên đường về cứ nghĩ mãi, sợ lỡ như Nguyệt hay người quen nào mách với mẹ chồng tôi thì chắc bà đuổi tôi ra khỏi nhà mất, thế nhưng bằng đi cả một tuần trời cũng vẫn không thấy động tĩnh gì, mà anh Minh thì càng ngày càng quan tâm tôi ra mặt.

Tôi bỗng gió ám chỉ mình đã có người yêu mấy lần rồi nhưng anh ấy chỉ cười mà không nói gì, hôm thì mua cơm trưa, hôm thì mua trà sữa cho tôi. Bà trưởng phòng thấy thế nóng mặt quá mới bắt tôi tăng ca liên tục cả tuần trời, hôm nào cũng gần mười giờ đêm mới lết được về nhà, tôi oái sấp chết nhưng có mặt Phong nên không dám kêu.

Có hôm anh thấy mặt tôi nhăn nhăn nhí nhí mới hỏi:

- Phòng marketing dạo này nhiều việc à?
- Vâng, mới đưa ra chiến lược mới, nhiều việc quá nên ai cũng phải tăng ca.
- Thế à?
- Vâng, em sắp bận bằng anh rồi đây này. Anh đang làm gì thế?
- Xem báo cáo chiến lược marketing.

Tôi cũng hòng, chạy đến nhìn màn hình laptop của Phong thì thấy đúng là anh đang xem chiến lược của phòng tôi thật, báo cáo dài đến gần hai mươi trang, nhưng tôi chỉ giống như học việc ở phòng thôi nên những thứ cao cấp như này cũng không đến lượt tôi làm. Nói như bà trưởng phòng thì phương án bán hàng của tôi "chỉ đáng đem ném vào sọt rác thôi".

Mà quan trọng hơn nữa là báo thì ở đây rồi, sếp chưa duyệt, chúng tôi có lý do gì để tăng ca đâu?

Tôi ngượng ngập gãi đầu:

- Em tăng ca thật, anh cứ xem camera ở công ty mà xem.
- Sao chỉ có một mình em tăng ca? Em làm sai gì à?
- Vâng vâng, tại em làm kém quá nên trưởng phòng mới bảo em phải ngồi lại để làm. Mà làm nhiều mới giỏi được đúng không anh?
- Ừ.

Thấy anh không phản ứng gì, tôi nhanh chân chuồn lên giường rồi trùm chăn giả vờ muốn ngủ. Nhưng mà không hiểu sao cả đêm hôm ấy nằm cạnh nhau mà người tôi cứ bứt rứt thế nào ấy, lưng nóng ran lên nhưng không phải sốt, khó chịu không ngủ được.

Tôi quay ngang quay dọc đến tận nửa đêm, chắc cựa nhiều quá làm Phong thức giấc nên anh mới nói:

- Làm sao thế?

- Em nóng lưng.
- Sao lại nóng lưng? Sốt à?
- Em không biết nữa, nhưng trán không nóng, chỉ nóng lưng thôi.

Lúc ấy thật ra tôi chẳng biết hiện tượng đó là gì, đến mãi sau này có kiến thức về sinh sản hơn thì mới hiểu đó là trạng thái bình thường của phụ nữ đến ngày rụng trứng, nhất là tôi mới trải qua việc trở thành một người phụ nữ thực thụ nữa nên kích thích hormone cơ thể càng rõ ràng hơn.

Phong suy nghĩ hồi lâu, lúc sau thấy tôi khó chịu quá nên mới đưa tay sờ thử vào lưng tôi, thấy ở đó nóng bừng bừng, anh giật mình bảo:

- Sốt rồi, dậy uống thuốc.
- Không phải mà, anh sờ trán mà xem, em có sốt đâu.

Tôi vừa nói vừa kéo tay anh lên sờ trán, trán không nóng mà lưng lại nóng làm một người học giỏi như anh cũng chẳng hiểu gì. Phong nói:

- Sao lại thế nhỉ? Có khó chịu lắm không?
- Không khó chịu lắm, nhưng em xoa lưng cho bớt được không? Anh cứ ngủ đi.
- Ừ.

Anh biết ý quay đi chỗ khác, còn tôi thì thò một tay vào áo xoa xoa chỗ lưng đang nóng của mình. Xoa một lúc không ăn thua, tôi bứt rứt muốn cởi phăng áo ra nhưng biết mình không thể cởi được nên đành cố nhịn. Lúc sau, tự nhiên thấy một bàn tay to lớn chạm đến lưng tôi.

Phong không nói gì mà chỉ im lặng xoa chỗ lưng nóng của tôi, ban đầu tôi cũng giật mình nhưng nghĩ trong hoàn cảnh này thì tốt nhất không nên lên tiếng thì cả hai mới đỡ ngại nên cũng không nói gì.

Tay anh rất mềm nhẹ nhàng lướt trên da thịt tôi, chỗ ngón tay giữa còn có vết chai vì cầm bút nên lúc cọ vào làm tôi ngứa ngứa. Chẳng hiểu sao lúc tôi tự xoa lưng thì thấy bứt rứt mà anh đụng vào thì tôi cảm thấy rất dễ chịu, giống như đang đứng ở ngoài trời nóng mà bỗng dưng được thổi qua một cơn gió mát vậy. Tôi thoải mái nhắm mắt tận hưởng, lúc sau mồm lại lẩm bẩm nói:

- Tay anh mát thật.
- Đỡ khó chịu chưa?
- Đỡ rồi ạ.

Tôi vừa nói vừa cười, định quay sang cảm ơn anh nhưng hình như tôi xoay người đột ngột quá nên tay anh đang đặt trên lưng tôi trượt thẳng đến ngực tôi, đặt gọn gàng trên đó.

Khi ấy cả hai đều xấu hổ nên Phong vội vàng rút tay ra, còn tôi thì mặt đỏ bừng bừng, ấp a ấp úng bảo:

- Ôi em xin lỗi, em không cố ý.
- Không có gì, ngủ đi.
- Vâng.

Tôi nhắm tịt mắt giả vờ ngủ, anh cũng nằm thẳng người lại nhưng một lúc sau tôi lại thấy anh ngồi dậy, đi thẳng vào trong phòng tắm. Phong tắm nước lạnh nên lúc sau đi ra, cả người vẫn còn hơi nước lạnh buốt, tôi sợ anh cảm nên đắp chăn cao lên đến tận cổ cho anh, to gan can đảm:

- Sao tự nhiên nửa đêm anh lại đi tắm?
- Em vẫn chưa ngủ à?
- Chưa, em vẫn nóng lưng không ngủ được.
- Ngủ đi, quay lưng về bên này.

Tôi nghe lời quay lưng về phía anh, cả người anh đang mát áp vào lưng tôi làm tôi dễ chịu đi rất nhiều. Tôi kéo tay anh ôm vào lòng mình, cười hi hi:

- Mai phòng em đi tình nguyện ở tận Phú Thọ, anh có được mời tham gia không?
- Không.
- Đi qua đêm đấy, em định xin mẹ nhưng ngại quá. Hay mai anh nói hộ cho em một tiếng nhé.

- Ai nghĩ ra cái trò đi qua đêm đây?

- Em, đốt lửa trại vui mà. Hay là anh đi cùng em đi, có sếp đi cùng mới vui,

- Không đi.

- Không đi thì thôi.

Tôi tiu ngiu buông tay anh ra, lúc sau chẳng biết nghĩ gì mà tôi lại nói:

- Đi qua đêm thì vui nhưng mà còn lâu mới bằng được ôm ngủ. Trôi lạnh được sếp ôm ngủ vẫn là thích nhất.

- Có nịnh thì tôi cũng không nói với mẹ cho em đâu.

- Anh Phong là người tốt nhất trên đời, kiểu gì anh Phong cũng nói với mẹ hộ em, nhờ?

- Không.

- Đi mà, giúp đỡ nhân viên quèn này đi sếp ơi.

- Không.

Tôi nịnh không được nên quay sang định trêu anh, nhưng mà anh nắm sát tôi quá nên lúc quay lại thì rúc thẳng luôn vào cổ anh. Anh mới tắm lần nữa nên cổ rất thơm, đúng mùi tôi thích luôn nên tôi không nghĩ gì mà thè lưỡi liếm liếm. Phong buồn quá nên đẩy tôi ra, anh mỉm môi bảo:

- Nằm yên, muộn rồi.

- Anh nói với mẹ cho em đi, nhé. Em đi một hôm thôi rồi em về. Mấy khi mới có dịp đi chơi, với cả anh Minh cũng đi mà, anh yên tâm, có anh Minh giám sát em rồi còn gì. Em không đánh nhau hay làm gì mất mặt anh đâu.

- Không.

- Hừ, không đồng ý à?

Tôi lại thè lưỡi liếm liếm lần nữa nhưng liếm không được, giằng nhau mãi cuối cùng tôi liếm đúng vào môi anh. Mặt Phong tự nhiên ngơ ra, tôi cũng ngơ ra, nhưng mà tôi muốn trêu đến cùng nên bảo:

- Anh đồng ý đi không em liếm mặt anh đấy.

- Con gì mới hay liếm mặt?

- Con hả? Con này này...

Tôi cúi xuống vừa cười vừa trêu, liếm mấy lần anh đẩy không được, cuối cùng Phong phải lật người đè tôi xuống giường, anh quát:

- Có nằm yên không?

- Không nằm yên.

Khi tôi nói xong câu này mới chợt phát hiện ra người anh hình như không còn mát nữa mà nóng hơn tôi rồi thì phải, mà chúng tôi đang nằm tư thế này cũng khiến tôi bắt đầu bứt rứt giống như lúc này rồi. Ánh mắt Phong rất sâu nhìn tôi, nhìn đến gần nửa phút mới thở hắt ra một hơi rồi định nằm lại xuống giường.

Đúng lúc anh vừa buông tôi ra thì tôi bỗngưng thu hết can đảm giữ tay giữ chặt lấy mặt anh, sau đó kéo anh xuống hôn mình. Tôi cứ tưởng anh sẽ vùng vẫy né tránh nhưng ngạc nhiên nhất là lần này, Phong không từ chối giống như hôm tôi say nữa mà cũng nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của tôi.

Chúng tôi hôn nhau đến quay cuồng trời đất, hôn đến khi không thở được thì quần áo trên người cũng đã chẳng còn gì. Tôi cầm tay anh đặt lên ngực mình, khẽ thì thầm:

- Nóng, ở đây nóng.

- Ừ.

Tay anh từ từ chuyển động, ban đầu là nhẹ nhàng giống như xoa lưng tôi lúc này rồi lực dần dần mạnh hơn, vịn vịn bầu ngực căng tràn sức sống của tôi. Một lúc sau đó, tôi gần như không thể chịu đựng được loại kích thích cực điểm này thêm được nữa, thế là lật người trèo lên người anh, cắn răng ấn hông xuống.

Phong giật mình hốt hoảng nhìn tôi:

- Thiên, đau đấy.

- Kệ.

Đêm ấy, lại là một đêm triền miên nữa của chúng tôi, không say, không bỏ thuốc, cảm giác được tình và dục ở trong chúng tôi chân thật nhất, mạnh mẽ nhất và say mê nhất. Chân tôi quấn chặt lấy eo anh, hơi thở hòa quyện.

Anh... hình như tôi đang sa chân vào tình cảm này rồi, tôi yêu anh, yêu không quay đầu lại được.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngày hôm sau, tôi dậy từ rất sớm để chuẩn bị đồ đạc đi tình nguyện, lúc tôi dậy thì Phong vẫn còn đang say ngủ.

Không hiểu sao nhìn anh ngủ ngon lành như thế, tôi lại vô thức mỉm cười, sau đó còn cúi xuống thơm lên má anh một cái rồi mới thỏa mãn trào xuống giường, đi vào trong phòng tắm.

Lúc tập trung lên xe để đến chỗ tình nguyện, chị Hiền thấy mặt tôi phấn chấn thế còn đùa:

- Gì mà hôm nay má đỏ phây phây thế? Mới hót được anh nào rồi à?
- Vâng, mới kiếm được một anh người yêu học Taekwondo hôm qua chị ạ.
- Ngon, bao nhiêu tuổi, đẹp trai không, đang làm gì?
- Bí mật, em không nói được đâu.
- Làm gì mà giấu kinh thế, có đẹp trai bằng sếp mình không?
- Sếp mình á? Chắc là không đâu ạ.
- Không bằng nhưng hôm sau cũng phải dắt đến cho chị xem với đấy nhé. Xem hotboy kiểu gì mà cua được cả hoa khôi của phòng marketing nào.
- Vâng, đợi khi nào bạn ấy đồng ý thì em dẫn đến giới thiệu ngay.
- Hay là mày cua được anh Minh rồi, anh Minh phải không?
- Em thề với chị không phải là anh Minh, người yêu em tên khác.
- Tên gì nói chị nghe.
- Còn lâu em mới nói.

Chị Hiền thấy tôi thế thì không trêu với anh Minh nữa, chỉ cười cười nói băng quơ mấy câu nữa rồi thôi. Cả ngày hôm ấy ở chỗ tình nguyện, tôi phát com và lương thực cho người dân trong vùng lũ, thỉnh thoảng rồi ra một tý lại nhớ đến chuyện đêm qua, mặt dày ba tấc cũng nóng bừng bừng lên, sau đó rồi cười một mình như dở hơi.

Tôi sợ mẹ chồng không biết mình đi tình nguyện nên cẩn thận gọi điện thoại lại báo với bà một lần nữa, tôi nghĩ bà sẽ khó chịu nhưng mẹ chồng tôi chỉ bảo "thằng Phong báo rồi, chị làm gì thì làm, con gái có chồng rồi thì nên giữ gìn mặt mũi cho chồng một tí, đi qua đêm cũng không hay đâu".

Tôi vâng vâng dạ dạ cúp điện thoại, sau rồi nghĩ mãi, nghĩ mãi, tự nhiên thấy nhớ Phong quá nên muốn về. Chẳng biết sao mới sắp một đêm không được ngủ với chồng tôi mà tôi đã thấy người ngom nồm nao rồi, giờ chỉ muốn chạy ngay về Hà Nội để gặp anh thôi.

- Thiên, làm gì mà đàn mặt ra thế?

Đang ngẩn ra nhớ chồng thì nghe giọng anh Minh gọi, tôi quay đầu lại, cười cười:

- Em có làm gì đâu? Anh phát quà xong rồi à?
- Ừ, xong rồi. Em đói chưa? Có muốn ăn gì không?
- Không ạ. Thôi để chờ tý rồi ăn cùng mọi người luôn, gần năm giờ rồi mà.

- Ủ, tối nay đốt lửa trại đấy, em tham gia tình nguyện như này bao giờ chưa?

- Rồi ạ, ngày trước còn học Đại học, trường bọn em cũng tổ chức tình nguyện ở Hà Nam ấy, cũng đốt lửa trại, nướng thịt, nhưng mà lần này mình làm từ thiện ở vùng lũ nên chắc sẽ không nhảy múa hát hò gì anh nhỉ?

- Chắc thế đấy em, người ta đang bị thiên tai mà, mình chỉ đốt lửa sưởi thôi.

- Vâng.

Mới nói đến đó thì bà cô trưởng thành đi lại gần bọn tôi, bình thường thì ghét tôi như bát nước hắt đi, thế mà hôm nay tự nhiên nhìn thấy tôi cái thì niềm nở chào luôn:

- Thiên phát xong rồi à em?

- Vâng ạ, em phát xong rồi chị ạ.

- Hôm nay làm việc mệt không, chị thấy mày mồ hôi nhễ nhại đấy.

- Không chị ạ, không mệt đâu. Chị ngồi đây, ngồi xuống nói chuyện với anh Minh cho vui.

Anh Minh không thích bà này vì một đời chồng rồi, với cả lại đồng bóng nữa, nhưng mà tôi thấy hiếm có dịp nào để cải thiện mối quan hệ của mình với trưởng phòng nên thuận nước đẩy thuyền luôn. Bà trưởng phòng thấy tôi tạo điều kiện cho thế thì cười tít hết cả mắt:

- Em ngồi đi, chị đứng cũng được.

- Thôi chị ngồi đi, em chạy ra đây gọi điện cho người yêu em tí không anh ấy lo.

- Thế à? Ủ, thế em đi đi.

Chỉ cần nghe đến thế là tôi nhanh chân chuồn thẳng, chạy ra tít ngoài bãi sông định gọi cho Phong nhưng chân chừ mãi lại thôi, có gọi bây giờ cũng chẳng biết nói gì, mà có khi lại ngượng thêm ấy.

Tôi cảm điện thoại lướt lướt để tìm ảnh anh nhưng tuyệt nhiên không có cái nào ngoài một cái tôi chụp trộm lúc anh làm việc, tôi đứng ở bãi sông cứ giờ tay sờ vào hình anh rồi tự cười một mình, cảm giác giống như lần đầu biết yêu, ngọt ngào và bồi hồi xúc động thế nào ấy.

Với tôi, anh là người thế nào nhỉ? Điềm đạm, tốt bụng, ít nói, nhưng hiểu chuyện và giỏi giang cực kỳ. Anh bảo vệ tôi khi Hùng định đánh tôi, anh đưa tôi về quê đòi lại đất nhà mình, sau còn làm sổ đỏ cho tôi, chẳng cần biết lý do là tự anh muốn hay vì bác Nhân muốn, nhưng tôi thật sự đã xiêu lòng rồi, tôi thật sự thích anh rồi. Thích anh còn nhiều hơn ngày xưa nữa, bây giờ đi tình nguyện mới chỉ một ngày thôi đã thấy nhớ anh...

Tôi cảm điện thoại đứng ở bờ sông rất lâu, đến khi mặt trời gần lặn rồi thì bỗng nhiên có người gọi điện đến. Nhìn tên chị tôi trên màn hình, tôi đoán có chuyện rồi nên vội vàng bấm nút nghe máy:

- Alo.

- Thiên ơi, em đang ở đâu thế?

- Đang đi tình nguyện, chị có chuyện gì à?

- Mai chị có khách đặt đám cưới sớm mà giờ không còn tiền lấy hoa, em cho chị vay hai triệu được không?

- Sao chị lại không còn tiền lấy hoa? Bán hoa thì người ta trả tiền luôn chứ ai nợ đâu mà không còn tiền lấy?

Chị tôi ngập ngừng một lúc, mãi sau mới dám đáp ứng bảo:

- Hùng vừa đến phá hết hoa của chị rồi.

- Mẹ thằng chó đấy, nó không ở yên một ngày được à? Sao tự nhiên nó lại đến phá, phải có lý do gì chứ?

- Lúc chiều con Sóc bỏ học để qua chơi với chị, nó biết được nên đến lôi con Sóc về rồi phá hết hoa.

- Chị lắp camera chưa?

- Chưa, chưa có tiền mua.

- Thôi được rồi, đọc số tài khoản đi, em chuyển tiền cho, em còn có hai triệu thôi, tiền camera thì vài bữa nữa có lương em mua cho.

- Nhưng mà chị không có số tài khoản.

- Làm sao được nhỉ? Chị không có bạn nào à?

- Không.
- Thôi được rồi, để em tính.

Tôi thấy thằng cha Hùng càng ngày càng quá đáng, chưa làm được gì tôi nên chỉ bắt nạt được người yếu đuối như chị tôi thôi, mà giờ lật đổ công ty nó có dễ như trong phim đâu, cần vốn cần tay trong rồi cần thời gian đủ thứ, Phong với tôi thì mới đến được giai đoạn "lên giường" thôi, giờ mà tôi mở miệng ra nhờ anh giúp thì cứ có cảm giác lợi dụng kiểu gì ấy.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, lát sau nhìn đồng hồ mới sáu giờ kém nên quyết định xin về. Bà trưởng phòng thấy tôi bỏ về thế thì có vẻ thích lắm, ban đầu mồm cứ xoén xoét bảo "Thôi thôi rồi em ở lại đi, đường xa đi vất vả", nhưng tôi nói đến câu thứ hai cái thì đồng ý luôn.

Tôi bắt xe khách về đến Hà Nội gần một tiếng rưỡi sau đó, vừa xuống xe là tôi đi thẳng đến chỗ hàng hoa của chị, thấy chị tôi một bên mắt sưng tím hết cả lên là biết kiểu gì thằng kia đến cũng đánh bà ấy rồi, tôi điên lắm:

- Chị cứ nhìn nó suốt thế là thế nào nhỉ? Bảo nó đánh thì cầm kéo xiên chết cụ nó đi cơ mà.
- Chị cầm rồi nhưng nó không sợ, nó vẫn đánh.
- Chị không dám đâm đúng không?

Chị tôi ngập ngừng nhìn mấy cánh hoa rụng lá tả dưới chân, lí nhí đáp:

- Ừ.
- Ôi em chịu chị đấy. Bó tay, người gì mà nhu nhược thế không biết.
- Thôi chị xin lỗi, từ giờ chị không để yên cho nó đánh nữa đâu. Em có mang tiền không? Sáng sớm mai người ta cần hoa rồi mà giờ chưa đi mua được.
- Đây, tiền đây, chị đi mua đi.
- Ừ, em ở đây trông cửa hàng cho chị một lúc nhé. Chị chạy ra tý rồi về luôn.

Chị tôi vừa đi mua hoa một lúc thì có một chiếc xe Audi sáng bóng đỗ trước cửa hàng. Tôi tưởng khách đến mua hoa nên đứng dậy định niềm nở chào, ai ngờ người bước xuống lại là Thùy, người lần trước tôi gặp ở công ty.

- Chào bạn.
- À... chào chị ạ. Chị đến mua hoa ạ?
- Tính cò quá, sao lại gặp bạn ở đây nhỉ? Bạn làm ở công ty Venus cơ mà.
- Em đang trông hàng hoa cho chị em ạ.
- À ra thế, tớ muốn mua một ít hoa cắm tú cầu, có hoa hồng vàng nữa không bạn?
- Có chị ạ, để em lấy cho.

Tôi lon ton chạy lại chọn mấy cành hoa đẹp và tươi nhất cho Thùy, chị ấy thì cứ đứng sau lưng nhìn chăm chăm tôi, lúc sau tôi thấy nóng gáy quá nên mới quay lại, giả vờ cười:

- Chị ơi, chừng này đủ chưa ạ? Em chọn mấy bông đẹp nhất đấy, chị thích bông nào thì bảo em.
- Đủ rồi, bạn gói lại cho mình nhé.
- Dạ.
- Thiên năm nay bao nhiêu tuổi rồi?
- Em hai mốt chị ạ. Ô mà sao chị biết tên em?
- Vợ của anh Phong thì phải biết tên chứ. Hai mốt tuổi thì kém mình 4 tuổi, mình gọi Thiên là em nhé.

Bàn tay đang bó hoa của tôi tự nhiên cứng lại, rõ ràng tôi không hề biết chị ấy, mà trước đây ngoài lần đụng nhau ở công ty thì cũng chưa từng gặp bao giờ, chẳng có ai biết tôi là vợ của Phong thì tại sao một người xa lạ như chị ấy lại biết?

- Chắc chị nhầm em với ai chứ, em không phải vợ anh Phong đâu ạ.
- Không phải ngại với chị, chắc sợ mọi người biết em là vợ anh Phong, làm xấu mặt anh ấy nên mới không dám nói với mọi người hả?

- Không, không phải ạ.

- Chị biết em lấy anh Phong từ hồi tháng 5, hôm trước gặp ở công ty định chào nhưng sợ em ngại nên lại thôi. Chị là Thủy, bạn anh Phong, quen anh Phong cách đây mười năm rồi.

- À vâng... em chào chị ạ.

- Chị làm ở sở xây dựng, khi nào có dịp qua đó thì gọi chị nhé. Bên công ty em toàn sang bên chị làm việc đấy.

- Vâng ạ, nhưng em là nhân viên quen ở phòng marketing thôi, chắc không được sang đó đâu ạ.

- Ủ, nếu không thì có dịp thì gặp gỡ đi cà phê cho vui, hoặc đi mua sắm cũng được.

- Vâng ạ, thế cũng được ạ. Để em gói hoa cho chị nhé.

- Ủ, mùi cẩm tú cầu này chị thích.

- Em cũng thích, nhìn nó lạ lạ mà còn thơm nhẹ nữa.

- Ủ, chị thích kiểu mùi thơm thế này nên hay mua để trong nhà. Với cả cũng mua một loại nước hoa mùi na ná giống nữa.

- Thế ạ? À đúng rồi, nước hoa của chị thơm thật, đúng mùi này này.

- Ủ, anh Phong cũng thích mùi Burberry, hôm nào chị mua cho em một lọ, coi như tặng quà cưới cho em nhé. Hôm hai người cưới chị đang đi công tác nên không tham dự được.

Tôi bắt đầu thấy có gì đó không ổn rồi nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, cười cười:

- Đám cưới qua rồi mà, thôi để hôm sau em đề rồi chị tặng quà cho con anh Phong cũng được. Giờ em không dám lấy đâu. Hoa của chị đây, xong rồi ạ.

Về mặt Thủy tự nhiên lạnh đi, nhưng sau đó chị ta lại cười dịu dàng được ngay lập tức:

- Ủ, cảm ơn em nhé. Bao nhiêu tiền em nhỉ?

- Năm trăm ba chị ạ.

- Ủ, trả em nhé. Có dịp đi cà phê nói chuyện cho vui nhé.

- Vâng, chị về ạ.

Khi chị ta về rồi, tôi cứ đứng nhìn chỗ hoa cẩm tú cầu mãi, cảm giác bất an từ hôm đựng mặt Thủy ở công ty đến hôm nay trở dậy càng mãnh liệt hơn. Tôi có cảm giác như chị ta cố tình khiêu khích tôi, cố tình làm ra vẻ như nhẹ nhàng thanh cao nhưng thực ra trong bụng lại đầy toan tính. Tôi nghĩ chị ta còn đáng sợ hơn Nguyệt rất nhiều, nhưng mà mới chỉ gặp hai lần nên tôi chưa dám khẳng định điều gì cả.

Tôi ở đó một lúc thì chị tôi về, nhìn thấy tôi cầm tiền, chị hỏi tôi "bán cái gì mà nhiều tiền thế", tôi bảo:

- Bán 3 bông cẩm tú cầu với 10 bông hồng vàng.

- Sao lại năm trăm ba?

- Em biết giá đâu, chém thế thôi.

- Ôi em bán thế sau ai dám đến mua của chị nữa, đất cát cổ người ta rồi.

- Kệ, sợ gì, khách vắng lại ấy mà.

Nói thêm vài câu nữa thì tôi bắt taxi đi về, về đến nhà mới biết bố chồng tôi đi tập huấn ở tận Sài Gòn, Thanh thì đi sinh nhật bạn chưa về, chỉ có mình mẹ chồng tôi đang ngồi đan khăn len.

- Con chào mẹ ạ.

- Sao bảo chị đi tình nguyện?

- Vâng nhưng mà con ngại đi qua đêm nên về. Mẹ ăn cơm chưa?

- Ăn rồi.

- Vâng. Con lên phòng tắm rửa đây ạ.

Tôi lục đục lên phòng, vất vả cả ngày ở chỗ tình nguyện rồi còn chạy đi chạy lại về Hà Nội, người tôi đã bần lâm rồi nên chỉ muốn tắm ngay, thế mà vừa mở cửa ra đã thấy Nguyệt nằm chiếm chỗ trên giường của vợ chồng tôi.

Nhìn cô ta chỉ mặc một cái váy ngủ mỏng đến mức có thể nhìn thấy hết bên trong, máu nóng tôi dồn lên não, tôi nghiêng răng gào lên:

- Cô nằm trong phòng tôi làm gì?
- Tao nằm chơi thôi, không được à?
- Cái con mặt trơ này, mày nằm trên giường vợ chồng tao mà mày không xin phép à? Mày có biết không?
- Mẹ, trước khi mày đến tao ngủ ở giường này suốt có sao đâu. Mày đi tình nguyện sao không xéo luôn đi, về làm gì?

Cô ta đúng là mặt dày mười tấc, dày hơn cả mặt tôi, tự tiện nằm trên giường của người ta thế mà còn dẫu mò lên cái. May mà tôi về đột xuất nên mới thấy cảnh này, nếu không đổi lại, nếu người về là Phong thì mọi chuyện sẽ đi đến đâu.

Ôi, cứ nghĩ đến anh và cô ta lao vào nhau là tôi muốn chém!!!

Tôi xông đến túm tóc Nguyệt lôi xềnh xệch xuống giường, vừa lôi vừa chửi:

- Tao nhện mày lâu lắm rồi nhé, mày muốn đớp chồng tao đúng không? Tao nói cho mày biết, mày đừng có mơ.
- Con ranh, bỏ ra. Mày dám túm tóc tao à? Tao mách đi Ân giờ, bỏ ra.
- Tao thách mày đấy, mày làm được gì thì làm đi. Mày thêm trai quá nên phát điên rồi phải không? Mày mặc áo ngủ nằm trên giường tao làm gì hả? Nói.

Nguyệt đau quá nên giằng ra nhưng tôi khỏe hơn nên cô ta không văng được, hai đứa tôi giằng co ầm ầm trên tầng nên mẹ chồng tôi ở dưới nhà cũng nghe thấy, vội vàng chạy lên. Bà vừa nhìn thấy đã kêu toáng lên:

- Hai đứa làm gì thế? Bỏ nhau ra xem nào. Con Thiên bỏ ra.
- Mẹ, mẹ cho nó lên phòng vợ chồng con ạ?
- Không, nó đến với cái Thanh, không liên quan gì đến tôi.
- Mẹ nhìn xem, nó ăn mặc như này, anh Phong về thì thế nào ạ?

Lúc này, mẹ chồng tôi mới nhìn thấy bộ váy ngủ gần như trong suốt trên người Nguyệt, tôi đoán bà tức lắm nên tay nắm chặt lại, quát Nguyệt:

- Bỏ ra nhanh lên, con Nguyệt mặc quần áo tử tế rồi xuống nhà nói chuyện.

Tôi nghe xong còn cố giật tóc cô ta thêm một lần nữa rồi mới thả ra, Nguyệt ngẩng đầu lên vuốt lại tóc rồi gườm gườm nhìn tôi. Tôi không thèm chấp cái loại mặt dày vô sỉ đó nên định đi qua cô ta để xuống nhà, ai ngờ vừa mới quay người cái thì cô ta đã túm tôi lại, định giơ tay tát tôi.

Tôi bất ngờ nên phản ứng không kịp, xác định kiểu gì cũng bị ăn tát rồi, thế nhưng lần này cũng như lần trước, tay của Nguyệt chưa kịp chạm vào mặt tôi thì đã có một bàn tay nữa giữ lấy.

Phong không biết lên phòng từ lúc nào, anh lạnh lùng nhìn Nguyệt rồi bảo:

- Cô làm gì đấy?
- Nó đánh em, nó đánh em bù đầu tóc đây này, anh nhìn xem, nó còn cào mặt em trước.
- Tôi hỏi cô ở trong phòng vợ chồng tôi làm gì?

Cả tôi và cả Nguyệt đều bất ngờ nên cả hai cứ ngơ ra, mãi sau, Nguyệt mới khóc như mưa rồi nói với chồng tôi:

- Em vào phòng chơi thôi, nhưng mà vợ anh vừa nhìn thấy em đã đánh em. Anh xem đi, em với mọi người chơi với nhau từ nhỏ, nhà anh em đến nhiều lần rồi, giờ vào phòng anh tý mà vợ anh cũng nổi điên lên đánh em.
- Tôi có vợ rồi, đây là phòng riêng của vợ chồng tôi, cô mặc quần áo như này vào để làm gì?
- Nhưng mà em với anh..

Không chờ cô ta nói hết câu, anh đã bỏ tay Nguyệt ra, mặt Phong không cảm xúc gì, lạnh lùng nói thêm mấy chữ:

- Với cả, cô cũng không phải kiểu tôi thích.

Chương 18

Nghe chồng tôi nói thế, vẻ mặt đang khóc lóc i ôi của Nguyệt trở nên cứng ngắt, cô ta như kiểu mất hết cả tự trọng, lao đến túm lấy tay chồng tôi:

- Trước anh không thế này, sao giờ anh lại đối xử với em như thế? Mình quen nhau từ nhỏ đến lớn mà, sao giờ anh lại vì con Thiên mà nói thế với em? Hay là nó nói xấu em với anh đúng không? Nó nói xấu em nên anh mới ghét em đúng không?

- Buông ra.

- Anh không trả lời là đúng rồi.

Nguyệt nói xong quay sang lườm tôi:

- Tao làm gì mà mày dựng chuyện nói xấu tao, mày ác vừa thôi, mày không yêu anh Phong thì thôi, mày còn định chia rẽ tình cảm bạn bè của người khác à?

- Bạn bè quái gì mà mặc váy ngủ leo lên giường vợ chồng người khác thế? Bạn bè hay bạn tình?

- Mày...

Cô ta tức giận răng ken két, giờ tay chỉ vào mặt tôi:

- Ít ra tao chưa làm gì, còn mày thì giữa đường giữa chợ nắm tay trai. Chúng mày chim chuột sau lưng anh Phong, mày tưởng tao không biết à?

- Im đi.

- Đây Phong, đi Ân, hai người nhìn xem, vợ anh ở ngoài đang đưa trai đây này.

Nguyệt vừa nói vừa mở điện thoại ra, trong đó là mấy bức ảnh của tôi với anh Minh hôm gặp nhau ở cửa hàng hải sản, có cả vài tấm anh Minh nắm tay tôi kéo ra khỏi chợ.

Mẹ chồng tôi lúc Phong về không nói gì, nhưng khi nhìn thấy mấy bức ảnh ấy thì giận lắm, bà quát tôi:

- Chị giỏi, giỏi thật. Nhà tôi cuu mang chị lúc chị khó khăn, chị lừa con trai tôi để cưới nó bằng được, giờ làm dâu nhà này rồi mà chị còn dám ra ngoài tìm trai như thế à? Ôi trời ơi, nhà này vô phúc rồi, vô phúc rồi.

- Mẹ, không phải như thế đâu ạ. Không phải đâu.

- Bằng chứng rõ ràng như thế chị còn chối à? Chẳng trách tôi giục chị đẻ chị cứ tìm cớ khát lần mãi, hóa ra là vì đang có bồ bịch bên ngoài. Con trai tôi sao lại lấy phải chị không biết. Con ơi, con xem vợ con đây này. Sáng mắt chưa con.

Phong im lặng nãy giờ đứng bên cạnh tôi, anh nhìn thấy và nghe thấy tất cả nhưng chỉ lặng lẽ nhủ mày. Nghe mẹ chồng mắng tôi, anh mới lên tiếng:

- Mẹ, không phải đâu. Trong ảnh là bạn con.

- Bạn gì? Đến bây giờ con còn bênh nó à? Nó cho con ăn bùa mê thuốc lú gì mà mày bênh nó chăm chặt thế hả con?

- Hôm đó công ty liên hoan, con bảo Minh chở Thiên đi mua ít đồ hải sản, Minh cũng đến nhà mình chơi mấy lần rồi còn gì, mẹ nhìn lại xem đúng không?

Mẹ chồng tôi nhìn kỹ tấm ảnh, nhận ra người quen bà lại ngược lên hỏi:

- Bạn bè kiểu gì mà giữa đường giữa chợ nắm tay nhau như thế, mày đừng có lừa mẹ. Không có bạn bè nào mà nắm tay nắm chân kiểu đấy cả.

Nguyệt cũng hòa vào nói:

- Đúng đấy, con thấy Thiên với anh kia cười cười nói nói tình cảm lắm, hẹn hò nhau đi ăn nữa cơ. Mua xong còn nắm tay đi ra cổng chợ, đông người quá nên con chỉ chụp được chừng này ảnh thôi, không đi theo được nên không biết ra khỏi chợ hai người đó đi đâu nữa.

Tôi thấy cô ta dựng chuyện trắng trợn như thế, tức quá nên cãi lại:

- Đây, nói cái gì thì cũng phải có bằng chứng nhé, vu oan cho người khác là bị nghiệp quật đấy. Hôm đó tôi mua cá khoai về nấu canh cho chồng tôi ăn nhé, anh Minh kia thì đi mua đồ liên hoan cho công ty. Cô không biết thì im đi.

- Mày không phải giả vờ, tao nhìn thấy chúng mày rõ ràng.

- Chẳng việc gì phải giả vờ. Chồng tôi đẹp trai hơn anh kia gấp tí lần, tôi không bị mù cũng không bị ngu mà đi cặp bồ với người không bằng chồng tôi.

Khi tôi nói xong câu này, sắc mặt mẹ chồng và sắc mặt chồng tôi thoáng chốc thay đổi. Mẹ chồng tôi thì quý con trai như vàng, trong mắt bà cả đời này không ai bằng được Phong nên nghe tôi nói thế, bà mới có vẻ nguôi nguôi.

Mẹ chồng tôi nói:

- Cô mua cá khoai hôm nào?

- Hôm thứ 4 tuần trước ấy ạ. Con mua xong về nhà nấu canh cá khoai luôn mẹ có nhớ không, mẹ còn bảo để phần cho anh Phong một bát.

- ...

- Lúc đó không phải anh Minh nắm tay con đâu, con cầm túi cá đưa cho anh ấy thôi. Nguyệt đứng sau chụp bị khuất góc nên nhìn giống nắm tay chứ không phải đâu ạ. Mẹ nhìn xem, ở tay con còn túi cá khoai đấy ạ..

- Ừ.

- Con không làm gì có lỗi với anh Phong cả, Nguyệt cố tình nói linh tinh để mẹ hiểu nhầm con. Mẹ nhìn xem, cô ta ăn mặc như thế này trèo lên giường vợ chồng con đây này. Nếu anh Phong về nhìn thấy thế thì làm sao, con cũng là phụ nữ, con cũng biết ghen chứ? Mẹ phải đòi lại công bằng cho con.

Mẹ chồng bình thường không ưa tôi nhưng tính bà cũng không thích kiểu chim chuột đong đưa của Nguyệt thế này, bà suy nghĩ mấy giây rồi quát cô ta:

- Nguyệt mặc quần áo rồi đi về ngay đi, từ giờ đi còn thấy con ăn mặc kiểu này thì con đừng có đến đây nữa. Phong nó có vợ rồi, ăn mặc thế không hay đâu.

- Nhưng mà dì...

- Dì cái gì, sang phòng con Thanh thay quần áo rồi xuống nhà.

Thấy mẹ chồng tôi cương quyết như thế, Nguyệt tức lắm, hậm hực đi sang phòng Thanh thay đồ rồi theo mẹ chồng tôi xuống nhà. Lúc mọi người đi rồi, Phong mới đóng cửa phòng lại rồi bảo tôi:

- Sao lại về?

- Em về nên em mới thấy cảnh đó đấy.

- Tôi hỏi em sao lại về?

- Em nhớ anh nên về.

Lúc ấy tôi đang tức chuyện Nguyệt lúc nãy, với cả cũng sợ Phong nhìn thấy mấy bức ảnh kia lại nghĩ không hay về tôi nên tôi tiện mồm nịnh thế. Tất nhiên, anh nghe xong cũng chẳng mấy may để ý đến mấy câu nịnh của tôi, anh nói:

- Đi từ chỗ tình nguyện ra thị trấn bắt xe khách, em đi bằng gì?

- Em thuê xe ôm ạ.

- Con gái trời tôi đi xe ôm biết sao không?

- Biết nguy hiểm ạ.

- Thế sao còn về?

Lúc này tôi mới biết hóa ra anh giận vì tôi tự ý bỏ về, mà giờ nghĩ lại mình cũng liều thật, chỗ tình nguyện thì hoang vu heo lánh, tôi ngại mọi người mất công để ý đến mình nên xin chị trưởng phòng xong thì âm thầm thuê một chú xe ôm chở mình. Cũng may chú ấy là người dân bản nên tốt bụng, chứ nếu lỡ chú ấy mà là người xấu thì tôi cũng chưa biết bây giờ sống chết ra sao.

Nghĩ đến thế tự nhiên tôi lạnh hết cả sống lưng, vội vàng bảo anh:

- Em không nghĩ nhiều thế, lúc đó chỉ thấy muốn về nên về thôi, em xin lỗi anh. Em không nói, anh không nói, mẹ không nói thì bố không biết đâu. Em xin lỗi ạ.

- Không phải xin lỗi tôi. Có việc gì thì người gặp chuyện là em chứ không phải tôi đâu, bản thân mình còn không lo thì xin lỗi người khác có ý nghĩa gì?

Nói thế là tôi biết anh giận lắm rồi, Phong bình thường không hay giận cũng không hay nói, tôi thì suốt ngày thích gì làm nấy nên phiền anh kinh khủng. Trước

khi lấy tôi anh không bị bác Nhân mắng nhiều, mà giờ cưới rồi thì toàn bị mắng vì không chăm sóc tốt cho tôi. Tôi nghĩ anh bức vì tôi cứ gây chuyện làm anh bị vạ lây, thế là lí nhí xin lỗi:

- Em xin lỗi mà, từ giờ em không tự ý bỏ về nữa đâu. Tại em muốn về quá nên thế...

Anh nhìn tôi như kiểu bắt lực lắm, mà tôi thì chỉ dám liếc anh một cái rồi lại cụp mắt xuống như trộm gặp công an. Mãi sau anh mới nói với tôi:

- Tắm đi rồi lên giường đi ngủ.

- Vâng, em đi tắm đây ạ.

Tắm rửa xong xuôi, tôi trèo lên giường trùm chăn chờ anh. Ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, từ việc gặp Thùy rồi chuyện của Nguyệt, tôi thấy cuộc sống của mình lắm mối tơ vò kinh khủng. Nhiều khi nghĩ đối phó với bà mẹ chồng luôn coi con mình là số một đã mệt rồi, giờ lại thêm mấy con yêu tinh nhện nhện kia, tôi không biết mình tiếp theo sẽ phải chống đỡ kiểu gì.

Nhưng mà nhớ lại lúc anh bênh tôi trước mặt mẹ chồng và Nguyệt hôm nay, tự nhiên tôi thấy ấm lòng kinh khủng, giống như có cảm giác vững tin hơn, an toàn hơn.

Tôi nôn nao chờ cho đến khi anh tắt điện nằm xuống bên cạnh mới quay sang ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng nói trong bóng tối:

- Chuyện Nguyệt nói lúc nãy ấy, anh có tin em không?

- Tin thì sao mà không tin thì sao?

- Tin thì tốt, không tin thì em sẽ giải thích.

- Thế thì em không cần giải thích.

Tôi hiểu ý anh, cười cười:

- Hôm đó em gặp anh Minh ở chợ thật, chỉ tình cờ gặp thôi chứ không hẹn hò gì cả.

- Em nấu canh cá khoai à?

- Vâng, em định nấu cho anh, nhưng tối đó muộn anh mới về, với cả em hỏi thì anh bảo không muốn ăn nữa nên em mới không hâm lại.

- Có ngon không?

- Ngon ạ. Hôm nào anh ở nhà, em nấu cho anh ăn nhé, tay nghề của em dạo này càng ngày càng lên cao rồi. Món gì cũng biết nấu luôn.

Anh lặng lẽ cầm lấy bàn tay tôi, sờ sờ vào những vết đứt, vết bị hoa hồng đâm ở trong lòng bàn tay đến giờ vẫn chưa lành. Tôi thì lần đầu tiên thấy anh cư xử với mình gần gũi như vậy, đột nhiên lại cảm thấy ngược ngùng vô cùng, tim cũng đập thành thịch hết cả lên.

Hai chúng tôi cứ yên lặng bên cạnh nhau rất lâu, mãi sau anh mới chậm chạp lên tiếng:

- Ở đây đã quen chưa?

- Quen... quen rồi ạ. Giờ không thấy tủi thân như ngày trước nữa, anh thấy không, em đi tình nguyện cũng chỉ muốn về nhà mình thôi.

- Ừ. Có chuyện gì thì nói với anh, không cần giữ trong lòng làm gì. Mẹ nhiều tuổi rồi nên hơi khó tính, em cũng đừng để ý mẹ.

- Vâng. Em biết rồi ạ.

- Ngủ đi thôi.

Tôi nghĩ, đời người phụ nữ thực ra cũng chẳng cần mưu cầu gì hạnh phúc xa vời, nhất là tôi trong hoàn cảnh này. Tôi từ một con bé không bao giờ phải đụng tay vào bất cứ việc gì, đến bây giờ mới đi lấy chồng nửa năm thôi đã biết nấu đủ món, biết dậy sớm dọn nhà, biết nhìn thái độ của gia đình chồng mà sống. Nhưng mà suy cho cùng trải qua bao nhiêu chuyện thì tôi vẫn có hạnh phúc đấy chứ, bởi vì tôi gặp được anh và được làm vợ anh.

Tôi biết khi anh cầm tay tôi sờ lên những vết sẹo trên đó, có nghĩa là anh thấu hiểu hết những vất vả và nỗ lực của tôi, anh biết hết, chỉ là anh không nói ra thôi. Mà tôi cũng chỉ cần một người hiểu được những cố gắng của tôi là tôi cảm thấy vui rồi.

Tôi mỉm cười rướn người thòm lên má anh, khẽ nói:

- Ngủ ngon sắp nhé.

- Ngủ ngon.

Bằng đi một thời gian sống yên bình lặng nữa, cuộc sống của tôi hầu như không có gì thay đổi. Ban ngày đến công ty vẫn bị trưởng phòng chèn ép bắt nạt,

đêm đến về nhà trút bỏ mọi muộn phiền để ôm anh ngủ, thình thoảng chúng tôi sẽ làm tình như bao cặp vợ chồng khác, chỉ là hơi thiếu thiếu chút cháy bỏng của tình yêu mà thôi.

Hôm đó, công ty tôi họp tổng kết quý thường niên, nhân viên quen dạng học việc như tôi cũng được tham gia. Lần đầu tiên được ngồi ở hội trường lớn, nghe Phong và những nhân vật cấp cao trong công ty phát biểu, tự nhiên tôi thấy tự hào và bồi hồi cực kỳ, giống như cảm thấy mình trưởng thành hơn, người lớn hơn, không còn là đứa con gái ngông nghênh suốt ngày trốn học năm nào nữa.

Tôi ngồi đặt tay nghiêm chỉnh lên bàn, chăm chú nhìn Phong nhận xét về thành tích của các phòng ban trong quý, thật ra tai thì nghe thế thôi chứ đầu óc thì để lên mây, chỉ nghĩ tới nay về gạ gẫm anh làm sao thôi chứ tôi chẳng lọt tai được câu nào cả. Đang tưởng tượng lung tung thì anh nói:

- Trưởng phòng Marketing báo cáo cho tôi biết phương thức bán hàng trong quý tới là gì?

Bà cô đồng bóng trưởng phòng tôi cười tít cả mắt đứng dậy, kể một loạt phương án, Phong nghe xong chỉ trầm ngâm bảo:

- Thế phân khúc thị trường nhắm vào khách hàng tầm trung, bán chung cư từ 1 đến 3 tỉ như thế là đúng hay sai?

- Đúng ạ.

- Hôm trước tôi đọc được một bản báo cáo phương thức như thế, nhưng chị lại bảo nó chỉ đáng ném vào sọt rác, vậy nghĩa là đúng hay không đúng?

Mặt bà trưởng phòng cứng ngắt ngay tức thì, sau lại liếc sang tôi, thấy tôi tỏ vẻ như vô tội bà ấy tức lắm nhưng không làm được gì, cuối cùng đành gượng cười bảo Phong:

- Chắc là tôi chưa đọc kỹ đã kết luận như thế, là lỗi của tôi, xin lỗi giám đốc ạ. Tôi sẽ tự kiểm điểm.

- Người mới người cũ phải đối xử công bằng, công ty chúng ta coi trọng người có kinh nghiệm, không có nghĩa là xem thường người mới đến. Nguồn lực để phát triển công ty phải được khai thác từ nhiều cá nhân, đặc biệt là chú trọng bồi dưỡng người mới đến, chị hiểu không?

- Vâng ạ, tôi xin nhận lỗi trước toàn thể công ty và phòng Marketing, đặc biệt là các bạn mới đến. Tôi xin lỗi, tôi sẽ rút kinh nghiệm và không tái phạm nữa.

- Tôi không muốn chuyện này xảy ra ở công ty thêm lần nào nữa, không chỉ riêng phòng Marketing mà tất cả các phòng ban khác cũng vậy, mọi người hiểu chưa ạ?

- Vâng ạ

- Tan họp đi.

Lâu nay chuyện trưởng phòng bắt nạt tôi, tôi không hề hé răng nói với anh một lời, thế mà anh vẫn biết được chuyện bà ấy bảo "báo cáo của tôi chỉ đáng ném vào sọt rác", hôm nay còn ở trước mặt mọi người dằn mặt bà ấy thay cho tôi.

Trở được thù trong lòng tôi sung sướng như điên, tan họp xong là chạy ngay vào nhà vệ sinh vừa giải quyết nỗi buồn vừa huyết sáo. Đang huyết dờ thì nghe thấy bà đang rửa tay ở ngoài nói:

- Nay hôm nay sắp tự nhiên mừng bà Thư là vì con Thiên mới đến đây.

- Con Thiên á? Con đấy làm sao? Lại cặp với sếp à?

- Không có tin chính thức nhưng tao nghĩ lắm, nó ve vãn cả ông Minh rồi giờ qua vụ này, tao đoán nó trèo lên giường cả của sếp luôn.

- Giỏi thế, hồ ly tinh à mà ai cũng dụ được. Dụ được cả sếp mình là giỏi đấy.

- Chắc nó làm gì đấy như kiểu chơi bùa chứ sếp mình đứng đắn thế, việc quái gì phải đâm đầu vào đứa như nó.

- Nó nhìn cũng cao ráo đẹp gái mà, hay là sếp thích hàng trẻ.

- Điên, đẩy đứa con hơn sếp còn không thích thì thôi. Lâu nay sếp chỉ qua lại với bà Thùy thôi, nhưng chắc bà ấy không ngon bằng con Thiên nên chuyển qua hàng trẻ hơn rồi.

- Ai thế thì tao không biết chứ riêng sếp, tao chẳng nghĩ sếp thế đâu, sếp mình từ tế phong độ chứ có gạ gẫm ai bao giờ đâu.

- Ủ, thế tao mới nghĩ con này chơi bùa.

Đội bọn họ đi rồi, tôi mới ra ngoài, lúc đó thật ra tôi chẳng để tâm lắm đến chuyện họ đồn thổi về tôi như thế nào, tôi chỉ quan tâm đến mấy chữ "lâu nay sếp chỉ qua lại với bà Thùy" thôi. Hóa ra tôi đoán đúng, giữa anh và Thùy có mối quan hệ đặc biệt, không biết chừng còn là người yêu của nhau.

Nhưng mà tôi nào anh cũng về nhà đều đặn, không bao giờ nói yêu tôi nhưng cũng chưa từng để tôi phải nghi ngờ gì về anh ngoài lần vô tình đọc được tin nhắn từ số lạ kia. Chẳng lẽ số đó là của Thùy?

Nghĩ đến chuyện anh với Thùy, tôi cứ bất an cả ngày không làm được việc gì nên hồn. Bà trưởng phòng mới bị sếp mắng xong cũng chẳng thèm để tâm đến

tôi nữa, cứ thế đến tận cuối giờ chiều, anh Minh mới đến phòng tìm tôi.

Tôi sợ mọi người hiểu nhầm nên vừa thấy anh ấy đi lại bàn mình đã nhanh mồm chào trước:

- Anh ạ, anh đến có việc gì thế?

- Đưa quyết định điều chuyển đây. Sếp đang thiếu một thư ký, anh đề xuất em làm luôn. Anh thấy em hợp đây.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Anh Minh nói xong, cả phòng tôi lập tức xôn xao hết cả lên, không cần đoán cũng biết mọi người đang nghĩ gì trong bụng về tôi.

Mặt tôi càng ngày càng nhâm nhó, tôi gượng gạo bảo:

- Ở sao tự nhiên anh lại đề xuất em, em có biết gì đâu, em còn đang học việc ở phòng Marketing đây này.

- Anh thấy em chịu khó ghi chép, mà tố chất của thư ký thì chịu khó ghi chép là một lợi thế đấy. Anh bảo sếp, sếp đồng ý rồi, quyết định đây nhé, ngày mai bàn giao công việc rồi ngày kia bắt đầu nhận vị trí mới.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, có quyết định rồi.

Anh Minh quay sang nhìn bà cô trưởng phòng, tiện tay cầm quyết định có dấu đỏ và chữ ký của Phong, bảo bà ấy:

- Quyết định điều chuyển của Thiên đây Thư nhé, em xem có việc gì thì bảo Thiên để cho em ấy bàn giao còn chuyển lên làm.

- Sao quyết định đột ngột thế hả anh?

- Ủ lâu nay sếp không có thư ký mà, thằng Hải trợ lý thì ôm không hết việc. Anh thấy Thiên mới vào chưa có kinh nghiệm làm marketing nhưng chịu khó ghi chép với cả cũng nhanh nhẹn nên anh đề xuất cho Thiên lên làm. Thử việc mấy tháng, không làm được lại xuống.

- Vâng, thế cũng được, để em ấy thử sức xem sao.

- Ủ, vẫn cùng công ty mà, lo gì, nhỉ?

- Vâng.

Thế là hai hôm sau, tôi được chuyển lên tầng tám làm việc, ngồi ở bàn ngay trước cửa phòng làm việc của Phong luôn.

Nói chung tôi chưa học hành đến đâu nên làm lĩnh vực nào cũng chẳng biết gì hết, lúc mới nhận việc cũng ngờ ngợ ngắc ngắc, Phong thì làm giám đốc nên lịch trình của anh dày đặc cả ngày, chẳng có thời gian mà chỉ bảo tôi.

Anh Minh cũng làm ở tầng tám nên thỉnh thoảng cũng chạy qua chạy lại chỗ tôi để hỏi han, có lúc còn mang cả cho tôi một tách trà nữa, tôi ngại không dám nhận, anh ấy cứ bảo:

- Con gái uống cái này đẹp da này, thơm nữa. Phòng anh có mấy gói không dùng đến, em uống đi.

- Anh cứ cho em thế này em ngại lắm, chẳng cảm ơn anh được thì thôi còn cứ nhận của anh.

- Ngại gì mà ngại, hay là em muốn cảm ơn thì tối nay mời anh đi ăn lẩu ếch đi.

- Lẩu ếch á?

- Ủ, ở Lò Đúc ấy, ngon lắm.

- Thế à anh? Ngon lắm à?

- Ủ, anh ăn suốt mà. Tối nay anh đón em nhé, mấy giờ em rồi?

Tôi đang chưa nghĩ ra lý do gì để từ chối thì tự nhiên nghe giọng Phong ở sau lưng vọng đến:

- Hôm nay cậu rồi quá nhỉ?
- Ô, sếp về rồi à? Em đang hỏi xem Thiên có cần giúp gì không ấy mà.
- Thư ký của tôi thì cậu giúp được gì?
- À thì... tại em ấy mới lên nên chưa biết nhiều. Em thấy sếp với Hải đi ra ngoài nên chạy sang xem thế nào.
- Có công văn ở sở xây dựng chuyển sang, cậu đến các phòng lấy hết số liệu rồi làm luôn đi. Sáng mai nộp cho tôi.
- Làm luôn ấy ạ?
- Ủ.
- Nhưng giờ bốn giờ rồi, chạy đi đến hết các phòng rồi tổng hợp nữa, sợ không kịp sếp ạ.
- Thế thì tăng ca, làm đêm.
- Tăng ca ấy ạ?
- Ủ, tối nay bận gì à?
- Không, không ạ. Để em đi làm luôn.

Anh Minh mặt mày tiu nghỉu chào tôi rồi quay về phòng làm việc, tôi cũng chẳng hiểu công văn ấy phải làm gì nhưng mà nghe phải đến tất cả các phòng để lấy số liệu, cũng đủ biết là việc cực nhiều rồi. Mà việc nhiều thế thì làm cả đêm chưa chắc đã xong chứ đừng nói là dẫn được tôi đi ăn lẩu ếch.

Phong thấy tôi cứ ngồi ngẩn ra nhìn theo bóng anh Minh thì cau mày:

- Em được giao việc gì rồi?
- Chưa được giao việc gì cả ạ. Anh Hải bảo chờ anh về rồi anh giao.
- Vào phòng đi.

Tôi lèo đèo theo anh vào phòng, lần đầu tiên được vào phòng sếp có khác, tôi ngó ngang ngó dọc khắp mọi nơi, lúc không thấy có giường chiếu gì trong này, tự nhiên trong lòng lại có cảm giác vui vui kiểu gì ấy.

Giống như là yên tâm hơn vì ông sếp của tôi rất đứng đắn, chưa từng mang gái về nơi này.

- Nhìn gì đấy?
- Nhìn xem phòng anh có cô nào không.
- Vớ vẩn, lại đây.

Tôi chạy lại gần anh, thấy Phong mở ngăn kéo lấy cho tôi một cái ipad mini, nhỏ hơn cái trước anh đưa cho tôi để ôn thi đại học. Anh nói:

- Từ giờ lịch trình làm việc của anh thì em sắp xếp bằng cái này, xong mail qua cho anh, có biết làm không?
- Biết mà. Nhưng em lấy lịch trình của anh ở đâu?
- Điện thoại bàn gọi đến em nghe, có đối tác muốn gặp để trao đổi hay các việc quan trọng mà các trưởng phòng đưa lên, em cứ xem qua rồi sắp xếp vào lịch trình.
- Vâng ạ.

Thế là những ngày tiếp theo, tôi bắt đầu học làm quen với công việc làm thư ký cho anh, và cũng nhờ công việc này mà tôi biết được rất nhiều chuyện, điển hình là việc Thùy rất thường xuyên đến công ty tôi, à không, đến phòng của Phong mới đúng.

Tôi làm thư ký được một tuần thì chị ta đến, vừa thấy tôi ngồi ngoài hành lang, Thùy chột khựng lại mấy giây nhưng lại nhanh chóng giả vờ cười luôn được:

- Thiên à?
- Chị ạ. Chị mới đến à?

- Ủ, chị vừa mới đến, đang định tìm anh Phong. Anh ấy có ở trong phòng không em?
- Có chị ạ, anh ấy ở trong phòng, để em bảo với anh ấy chị đến nhé.
- Không cần đâu, mọi lần chị toàn đi thẳng vào. Em mới chuyển lên trên này làm việc à?
- Vâng ạ. Em mới lên được mấy hôm.
- Anh Phong không nhớ xa vợ nên bảo lên hả?

Bình thường thì tôi sẽ chối luôn, nhưng mà nghĩ đến chị ta có gì đó với chồng tôi nên tôi nói:

- À vâng, vợ chồng son mà.
- Ủ. Thế chị vào trong nhé.
- Vâng ạ.

Chẳng biết hai người ở trong đó nói chuyện gì mà Thùy ở trong đó rõ lâu, tôi ngồi ngoài cứ vênh tai lên nghe ngóng mà chẳng thấy động tĩnh gì cả, mãi hơn ba mươi phút sau chị ta trở ra, xong còn cố tình kéo phẳng lại váy trước mặt tôi:

- Chị về đây, hôm khác gặp nhé.
- Vâng.
- À, anh Phong thích uống trà hoa cúc, hôm nào em tìm mua cho anh ấy một gói nhé. Anh ấy không thích uống cà phê đen đâu.
- Vâng.

Sau khi chị ta về rồi, tôi mới lăm bắm chửi với theo mấy câu cho bồ tức. Nếu không nể chị ta làm ở sở xây dựng, liên quan trực tiếp đến công việc của công ty thì tôi đã chửi thẳng mặt rồi. Dù gì thì Phong cũng là chồng tôi, chị ta là cái quái gì tôi không cần biết nhưng riêng kiểu thích dạy vợ người khác cách chăm sóc chồng là tôi thấy ngứa mắt lắm rồi, mà tôi còn ghét cả cái kiểu giả vờ thanh cao của chị ta nữa.

Tôi chửi xong một tràng dài mới hậm hực định ngồi xuống bàn, ai ngờ còn chưa kịp đặt mông xuống thì đã thấy Phong đứng ngay cạnh tôi.

- Em lăm bắm gì thế?
- À đâu, em đang nói linh tinh ấy mà. Có việc gì thế anh?
- Có một hộ mua chung cư của công ty nhưng họ khó tính, bảo không thoả với không đủ ánh sáng nên đòi trả lại, bắt bồi thường tiền nữa.
- O, đòi trả lại thì trả lại chứ sao lại bắt bồi thường tiền nữa ạ?
- Họ bảo công ty mình lừa đảo, thiết kế một tầng, thi công một nẻo. Giờ anh định đến đó xem thế nào, em đi không?
- Nhưng mà em không biết gì cả, em sợ đến vướng chân của anh ấy.
- Thử đi xem thế nào.

Anh nói thế tôi cũng chẳng từ chối nữa, với cả tôi cũng thích đi theo anh để xem kinh doanh là thế nào nên leo lên xe đi luôn. Lúc ở trên xe tôi cứ thắc mắc mãi, không biết những việc này anh phải ra mặt làm gì vì còn có bộ phận chăm sóc khách hàng cơ mà, mãi lúc đến nơi tôi mới biết, chủ nhà ấy là một bà già trái tính trái nết, nhân viên công ty tôi chưa nói được gì đã mang xoong nồi ra ném đầu đi rồi, không ai can thiệp được nên Phong mới phải đến tận nơi.

Anh Hải trợ lý cũng đi cùng hai người bọn tôi, lúc đến nơi gõ cửa mấy cái, trong nhà đã có tiếng người quát vọng ra:

- Ai đấy, biết mấy giờ rồi không mà đến gõ cửa nhà người khác, không để nhà người ta ăn cơm à?

Nghe giọng là đã biết trình độ chửi nhau còn hơn cả tôi rồi. Anh Hải nghe xong cũng nổi da gà, quay sang bảo Phong:

- Sếp cẩn thận đấy, bà ấy dễ cầm chảo ném lắm.

Anh không nói gì mà chỉ nhìn tôi:

- Thiên đứng ra sau đi.
- Vâng.

Vừa nói xong thì bà kia hậm hằm mở cửa ra, vừa thấy ba người bọn tôi đã chửi:

- Tìm ai?

- Chào bác, cháu ở công ty Venus, đây là giám đốc của cháu ạ. Hôm nay đích thân giám đốc công ty cháu đến gặp bác để trao đổi về việc đổi nhà. Cháu vào nhà nói chuyện được không ạ?

- Cút, cút ngay. Cái công ty lừa đảo bọn mày còn dám vác mặt đến đây à? Lúc mua nhà thì nói một đằng, lúc giao nhà thì lại nói một nẻo. Tao cứ ở lì đây rồi báo công an cho chúng mày biết mặt, tưởng lừa được dân đen cho tao à?

- Ấy, công ty cháu có lừa gì bác đâu. Nếu bác không ưng ánh sáng hay không khí ở đây thì công ty cháu vẫn đổi cho bác được mà. Bác xem, có cả giám đốc công ty cháu đến mà bác vẫn không yên tâm à?

Bà già kia quay sang liếc Phong, có lẽ lúc đầu cũng định chửi nhưng thấy anh như kiểu có uy nên lại không dám to tiếng, chỉ bảo:

- Nói gì thì nói luôn đi, đổi chác kiểu gì? Bồi thường thế nào?

- Đầu tiên bác nói xem những chỗ không ưng ở căn này sau khi hoàn thiện cho cháu nghe đã. Cháu nghe xong sẽ rút kinh nghiệm và nếu hợp lý thì cháu sẽ bồi thường cho bác 200 triệu.

- Cậu nói đấy nhé.

- Vâng.

- Vào nhà đi.

Tôi theo mọi người vào nhà, ban đầu vào thì thấy nhà rất thoáng và đẹp, chỉ có mỗi cái là phía trước có một cây ngọc lan rất to nên cảnh xòa vào hiên, che đi một ít ánh sáng thôi.

Bà kia nói xong một tràng đủ thứ không ưng về căn nhà này, Phong cũng chỉ im lặng lắng nghe, lát sau anh hỏi tôi:

- Em thấy sao?

Lúc ấy tôi không nghĩ là anh còn tham khảo cả ý kiến của một đứa tép riu như tôi, nhưng mà nghe anh hỏi cũng thấy vui vui thế nào ấy. Tôi bảo:

- Em thấy nhà đẹp, hướng tốt, có cây cối nên mình có cảm giác thoải mái nữa. Với cả ngay từ đầu nhận nhà sao bác ấy không nói luôn mà đến khi ở rồi mới bảo không ưng.

Bà già ấy đứng bên cạnh nghe thế thì nhảy lên chửi:

- Này tôi nói cho cô biết nhé, lúc nhận nhà thì các người rót mật vào tai, đến khi vào ở rồi mới biết nó không giống như các người quảng cáo tởm nào cả. Tôi bị các người lừa mà giờ các người còn bảo tôi thế à? Công ty lừa đảo thì có.

- Cháu chỉ nói đúng sự thật thôi. Nếu cháu có tiền mua nhà, cháu sẽ chọn kỹ lưỡng, đầu tiên là xem xét bản vẽ rồi xem nhà thật, cảm thấy hợp ý cháu thì cháu mới mua. Chứ trả tiền rồi thì tiền trao cháo múc, coi như hợp đồng đã xong, đòi lại làm sao được nữa.

- Thế ý các người là giờ không cho đổi nhà cũng không chịu bồi thường đúng không?

- Cháu chỉ là thư ký nên không quyết định được việc đó, nhưng cháu thấy nhà này đẹp lại vừa tiền. Hướng tốt, không bị chiếu thẳng mặt trời vào cũng không bị đón gió đông bắc nhé. Với cả ngày trước bố mẹ cháu còn sống vẫn hay nói là, sau già chỉ muốn ở chỗ nào có nhiều cây cối, có đất trồng rau là thích rồi. Cháu thấy nhà này đủ hết mọi điều kiện mà người già vẫn muốn luôn, tại sao bác lại không thích ạ?

- Nói lắm thế nhỉ, không thích là không thích. Tóm lại tôi muốn đổi nhà khác, công ty các người có đổi không?

- Đổi chứ ạ. Nhưng cháu nói thêm một câu nữa được không?

- Gì?

- Không phải bác muốn đổi vì nhà không hợp ý bác, mà bác muốn đổi vì con trai bác không còn ở đây nữa, bác sợ ở nhà này sẽ nhớ đến con bác, cháu nói thế đúng không ạ?

Khi tôi nói xong câu này, cả anh Hải lẫn bà già kia đều ngạc nhiên nhìn tôi, chỉ riêng Phong là vẫn lặng im không nói gì. Bà già ấy sầm mặt rồi bảo:

- Biết gì mà nói.

- Biết chứ ạ. Cháu cũng gần giống bác mà, lúc người thân mất rồi thì không dám ở nhà cũ nữa. Nhưng giờ cháu nghĩ khác rồi, nhà có kỷ niệm mới là chỗ nên ở nhất. Kỷ niệm là thứ không mua được đâu.

Tôi chẳng biết sao hôm ấy mình lại nói nhiều như thế, có lẽ do đồng cảm khi mới bước vào nhà đã thấy bàn thờ con trai bác ấy khói hương nghi ngút, cũng có thể là vì hiểu được tâm trạng của người đã mất đi người thân của mình.

Bác kia nghe xong thì tự nhiên hai mắt đỏ hoe, nổi điên lên đuổi mấy người bọn tôi:

- Đi về, về ngay. Chúng mày nói lắm thế, không hơi đâu mà nghe nữa. Về.

Bị đuổi ra khỏi nhà nên tôi ngo ngoe ngắc ngắc, anh Hải thì tỏ vẻ như "chuyện thường ngày ở huyện", bảo tôi với Phong:

- Đấy, lần nào đến cũng thế đấy. Không ăn chào là may rồi. Giờ đi đâu hả sếp?

- Về đi.

- Vâng, thế em bắt taxi về trước đây. Mà giờ này cũng tan làm rồi, Thiên về luôn không anh gọi Grap cho?

- Tỳ em đi xe bus thôi ạ.

- Ủ, chào sếp chào Thiên nhé, em về đây ạ.

Sau khi anh Hải đi rồi, Phong mới bảo tôi lên xe để anh đưa về. Thật ra tôi cũng chẳng hiểu tại sao anh lại muốn tôi đến, muốn tôi thuyết phục bà ấy, cho đến mãi sau này trưởng thành hơn, tôi mới biết là anh đang thử tôi, đồng thời cũng là dạy tôi bài học đầu tiên về kinh doanh.

Khi ấy tôi không nghĩ xa xôi nhiều, chỉ nghĩ mọi thứ đơn giản thôi. Lúc ngồi trên xe về, tôi lại ngửa mồm hỏi:

- Anh ơi thế giờ không thương lượng được, bà ấy kiện ra tòa cũng không giải quyết được gì vì hợp đồng đã ký xong rồi. Nhưng mà nếu ra tòa kiểu gì cũng làm ảnh hưởng đến uy tín công ty anh nhỉ?

- Ủ. Nhưng kiểu gì cũng đồng ý ở tiếp thôi.

- Sao anh biết?

Tôi không lẫn lộn kinh doanh như anh nên không hiểu được, Phong cũng không trả lời tôi mà chỉ nói:

- Cửa hàng chị Nhiên ở chỗ nào nhỉ?

- Ngay cuối đường Hoàng Hoa Thám ạ, sao thế anh?

- Qua mua ít hoa, tiện thể thăm chị ấy luôn.

- Vâng.

Lúc tôi với anh đến, chị tôi đang ngồi cắt cắt tia tia mấy cành hoa để cắm thành lẵng nhỏ. Thấy Phong, chị vội vàng đứng dậy chào:

- Phong đến đây à? Lâu lắm không gặp anh... à em...

- Vâng, chị mở cửa hàng ở đây à? Buôn bán có được không?

- Được ạ. Ngay đường này nên bán cũng tốt, mà em với Thiên vào nhà đi, vào nhà nói chuyện cho đỡ bụi.

Chị tôi là kiểu phụ nữ của gia đình nên tươm tất cực, vào đến nhà cái là rót nước pha chè, cười cười:

- Hôm nay được nghỉ làm sớm à?

- Vâng, đến tận hôm nay mới rồi rồi đến thăm chị.

- Ủ, chị nghe Thiên nói em với nó cưới nhau từ hồi tháng 5 mà chị... bận quá... không đến được.

- Vâng.

- Thiên làm gì đấy, chiều nay ở đây ăn cơm với chị nhé.

Lúc ở bên ngoài tôi không sao, nhưng khi vào đến trong nhà để toàn hoa, người tôi đã nôn nao khó chịu rồi. Giờ chị nhắc đến chuyện ăn cơm, tôi nghĩ đến thức ăn lại càng thấy chóng mặt hơn. Tôi bảo:

- Ăn cơm ấy ạ?

- Ủ. Có mình chị ăn cơm cũng buồn, em với Phong ở lại rồi tỳ nữa nấu lẩu kim chi ăn.

Tôi quay sang hỏi anh:

- Anh có ở lại được không?

- Ủ, cũng được.

- Thế...

Vừa nói đến đó thì tự nhiên bụng dạ tôi cuộn lên không sao chịu nổi nữa, bụng miệng chạy như điên vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Mà khổ nỗi có nôn ra được gì đâu, cứ gục mặt xuống rồi nôn khan thế thôi.

Chị tôi đang nói chuyện với Phong, thấy thế cũng chạy vào, vỗ vỗ vào lưng tôi:

- Sao thế? Sao tự nhiên lại nôn?

- Không biết nữa, hay ăn gì lạ bụng nhỉ?

- Hay là em có bầu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nghe đến hai chữ "có bầu", tôi mới giật mình nhớ ra hình như lâu lắm rồi không thấy kinh nguyệt. Tôi tròn mắt hỏi chị:

- Gì cơ, em có bầu á?

- Kinh của em ngày nào?

- Không nhớ lắm nhưng hình như là đầu tháng, khoảng mùng 4 mùng 5 gì đấy.

- Giờ gần cuối tháng 12 rồi còn gì, chậm cả nửa tháng rồi, em không tính ngày à?

- Không, em có biết gì đâu, với cả...

Tôi đang định nói suốt trong thời gian đó, tôi với Phong quan hệ đúng ba lần, tôi không nghĩ là mình mẫn như thế mà thả cái dính luôn nên có để ý đến kinh đâu. Giờ chị nói tôi mới nhớ.

- Với cả gì?

- Với cả kinh của em không đều nên không tính được.

- Thôi ra ngoài ngồi đi, chị chạy ra đi mua que thử thai xem thế nào. Ra ngoài ngồi đi, đừng ngồi xồm trong này.

Tôi gạt đầu, cổ nôn thêm lần nữa rồi mới đứng dậy rửa mặt. Vừa mới quay lưng đi ra thì đã thấy Phong đứng trước cửa nhà tắm từ bao giờ. Anh nhìn tôi chằm chằm như có gì đó muốn nói, nhưng đắn đo một lúc rồi lại thôi.

Tôi thì chỉ biết gượng gạo cười:

- Sao anh lại vào đây?

- Vào xem em thế nào. Sao thế, nôn à?

- Vâng, tự nhiên không biết sao lại nôn, chắc buổi trưa ăn gì lạ bụng.

- Lại đây anh xem.

Tôi ngoan ngoãn đi lại gần, thấy ánh mắt của anh cứ nhìn mình lạ lạ làm sao ấy nhưng mà không dám nói. Phong tự nhiên cầm tay tôi dắt ngồi xuống ghế, lấy cốc nước lọc lúc nãy chị mới rót cho anh, đưa cho tôi:

- Uống nước đi.

- Vâng. Em không sao đâu.

- Còn thấy khó chịu nữa không?

- Không ạ, bình thường.

Nói là nói thế nhưng tôi liếc vào gương thấy mặt mình lúc đó xanh như đất nhái, chắc Phong cũng biết tôi vẫn còn khó chịu nên mới nói:

- Tý nữa về thử qua viện khám xem thế nào. Tự nhiên nôn thế thì cứ khám đi cho yên tâm.
- Em không sao đâu, để chờ chị Nhiên về rồi em... thử que đã.

Người thông minh như anh chắc nhìn cái cũng đoán ra tôi đang có vấn đề gì rồi, thế nên tôi không giấu nữa mà nói luôn:

- Que thử thai ấy ạ. Hình như chậm kinh mấy ngày rồi.

Tôi vừa nói vừa len lén nhìn xem thái độ của Phong như thế nào, thấy vẻ mặt của anh lúc đầu trầm xuống, sau đó ánh mắt trở nên rất sâu, sâu giống như không muốn người khác đoán được mình đang nghĩ gì trong đầu.

Tự nhiên lúc ấy tôi thấy sợ, sợ anh không muốn có đứa con này, sợ cả chuyện của Thùy với anh nữa... Ngay từ khi mới cưới anh đã nói "không muốn tôi can thiệp vào cuộc sống riêng của anh", giờ mà tôi có thai thì ràng buộc nhau quá, tôi sợ anh càng thêm ghét tôi.

Nhưng mà cuối cùng Phong lại nói:

- Ủ. Em cứ ngồi yên đó, chờ xem sao.

Lúc sau chị Nhiên về, tôi thử thai thấy que hiện hai vạch rõ mồn một, tâm trạng khi đó chẳng biết nên vui hay buồn. Lúc chưa có bầu thì bố mẹ chồng giục lên giục xuống, tôi cũng muốn có đứa con để gắn kết tình cảm của vợ chồng chúng tôi, sau đó mới tìm cách trả thù. Nhưng mà giờ có thai rồi lại phát hiện ra Phong với Thùy có mối quan hệ đặc biệt, mà như thế thì tôi sợ đứa con trong bụng sẽ ràng buộc tự do của anh.

Chị Nhiên thấy tôi thần thờ đi ra thì vội vàng chạy đến, rồi rít hỏi:

- Sao rồi, sao rồi? Một vạch hay hai vạch?
- Hai.
- Thế thì tốt quá rồi còn gì. Ra thông báo cho Phong biết đi em.

Vì sợ nên tôi cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể để nói với anh, tôi không nham nhở cười như bình thường mà chỉ nói rất đơn giản:

- Anh ơi em thử rồi, hai vạch, có bầu.
- Có... à... ừ....

Lần đầu tiên thấy anh nói lắp, tôi tưởng anh không vừa ý nên càng lo, nhưng mà có cả chị Nhiên ở đó nữa nên tôi cũng không dám nói gì. Lúc sau lại nghe tiếng Phong nói:

- Hôm nay đừng ăn lẩu nữa, tý nữa anh đưa em với chị đi ăn cơm.

Chị Nhiên nghe thế cũng gật đầu:

- Đứng rồi đấy, ăn lẩu nóng cũng không tốt cho em bé, đi ăn cơm cho có chất.
- Vâng.

Lúc anh đưa hai chị em tôi đến nhà hàng, tôi thấy Phong cứ cầm điện thoại xem mãi mà chưa thấy chọn món gì. Mãi sau khi phục vụ đã đi ra ngoài rồi anh mới đứng lên, xuống tận phòng bếp để gọi món. Đến khi bê lên thì thấy cả một mâm cơm hầu như chỉ toàn cá chép với đậu bắp.

Tôi không thích ăn cá nên cả buổi chỉ chọn gắp những món khác, chị Nhiên thấy thế thì cứ liên tục bầu dúi tôi ở dưới bàn. Tôi nhìn đến lúc Phong đi ra ngoài nghe điện thoại mới cau quá quát lên:

- Gì mà chị cứ bầu em thế, đau chết đi được.
- Ăn cá chép đi, anh Phong... à Phong gọi cho em đấy.
- Ăn cá chép làm gì, em không thích ăn cá, ăn thịt không ngon hơn à?
- Em chẳng biết gì cả, cá chép giữ phôi thai tốt đấy. Phong quan tâm em thế mà em chỉ ăn mỗi thịt là sao. Ăn cá đi, tốt cho em bé mà chồng em cũng vui.
- Hừ, chị đúng là kiểu người chỉ sống cho gia đình.

Tôi thấy anh không tỏ vẻ hào hứng khi biết mình có bầu nên cứ nghĩ Phong không quan tâm đến em bé trong bụng tôi, nhưng mà giờ nghe chị nói thế, tôi lại thấy hình như mình hiểu sai rồi thì phải.

Tĩnh anh trầm tĩnh, ít nói, ít thể hiện, nhưng biết đâu đứa bé này anh cũng muốn tôi sinh ra, ít nhất là để bố mẹ chồng có thể yên lòng về mối quan hệ vợ chồng của chúng tôi?

Nghĩ thế nên từ đó đến hết bữa ăn, tôi ăn rất nhiều cá, không muốn ăn cũng cố nuốt cho bằng được. Đến khi về tới nhà mới sợ, ăn no quá với cả nghén nữa nên vừa mở cửa phòng cái là chạy vội vào nhà vệ sinh nôn sạch ra luôn.

Lúc đi đã thấy Phong cầm sẵn một cốc nước ấm đưa cho tôi, anh hỏi:

- Khó chịu lắm à? Hay là mai thử đến viện kiểm tra xem sao nhé.
- Để từ từ đã anh. Đợi vài hôm nữa xem có đúng không đã, mới thử một que cũng chẳng chắc chắn được mà.
- Ừ.
- Giờ có con thật thì sao anh? Anh có muốn có con không?
- Con cái là trời cho, đến lúc nào thì nhận lúc ấy.
- Nhưng mà đến lúc có con, làm bố mẹ rồi thì cuộc sống sẽ khác đấy.
- Anh biết.

Nghe hai chữ "anh biết", tôi tròn mắt quay sang nhìn anh, không hiểu sao lúc đó cứ có cảm giác như anh biết nghĩa là anh đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần rồi. Con cái là của trời cho, cho anh thì anh sẽ đón nhận.

Anh thấy mặt tôi cứ thản ra lại hỏi:

- Em định thế nào?
- Em thấy mình vẫn đang còn trẻ, với cả mới đi làm nữa. Nhưng mà thời đại bây giờ có con là tốt rồi. Em cũng nghĩ như anh thôi, con là của ông trời cho, đến lúc nào thì nhận lúc ấy.
- Ừ. Thế thì được rồi. Lên giường ngủ sớm đi.
- Vâng ạ.

Tối hôm đó, lần đầu tiên anh chủ động ôm tôi, tôi thì hình như nghén cả ngủ nữa nên cứ nằm lên giường cái vút sạch mọi thứ sang một bên rồi lăn ra ngủ. Trước khi thiếp đi, tôi cứ có cảm giác có người thơm lên trán mình, thơm rất nhẹ thôi, như bố tôi hay thơm tôi ngày trước ấy, sau đó tiếp theo thế nào thì không nhớ nổi nữa.

Sáng mai tỉnh dậy không thấy Phong đâu cả, tôi tưởng anh đi làm rồi nhưng lúc xuống nhà thì đã thấy mọi người đã chuẩn bị cả một bàn đồ ăn sáng chờ tôi. Thanh là người hớn hờ nhất, vừa nhìn thấy tôi đã nhanh mồm bảo:

- Chị Thiên xuống đây, mau lên, mẹ nấu cháo cá chép cho chị đây này.
- Há? Sao tự nhiên hôm nay bố mẹ dậy sớm thế ạ?
- Sớm gì nữa, có cháu vui quá không ngủ được đấy.
- Ồ.

Mẹ chồng tôi cũng không tỏ vẻ cau có như bình thường nữa mà còn tự tay múc hẳn một tô cháo nhiều thịt cá chép cho tôi, bà bảo:

- Từ giờ bầu bí rồi thì phải giữ gìn. Không được đụng đến rau ngót hay rau răm nữa, ăn cái gì cũng phải chọn đồ sạch sẽ mà ăn.
- Vâng, con biết rồi mẹ ạ.
- Thấy bảo ăn đu đủ xanh cũng không tốt cho em bé đâu, các kiểu nộm niếc ăn vặt cũng thôi đi nhé.
- Vâng ạ.

Bố chồng tôi là người vui nhất, bác Nhân lúc nào cũng thế, cứ đụng gì đến tôi là quay sang trách con trai ngay tức thì:

- Đấy, giờ vợ bầu bí rồi, con cũng sắp xếp công việc để về sớm với nó. Đàn ông đàn ang kiểu gì mà ngày nào cũng để vợ một mình, quanh năm ngày tháng chưa thấy mảy ở nhà ăn cơm được với vợ bữa nào. Giờ sắp làm bố rồi thì cũng nên dành thời gian cho gia đình một tý.
- Vâng.
- Mà với cả hai vợ chồng sao không đi cùng nhau mà hôm nào Thiên cũng đi xe bus thế con?

Tôi vừa ăn cháo vừa cười cười:

- Con đi xe bus không đến công ty mọi người thấy đi với sắp lại nói con nhờ sắp mới được vào làm bố ạ. Vợ chồng làm cùng công ty với nhau thì mọi người hay dị nghị mà.

- Thôi giờ kệ ai dị nghị, thằng Phong cứ chờ vợ đi làm là an toàn nhất. Con mới là quan trọng, người ta nói gì thì để sang một bên.

Có thể nói, thời gian mang thai đưa con đầu lòng là thời gian hạnh phúc nhất của tôi trong suốt thời gian hôn nhân. Bác Nhân nói thế rồi nên tôi cũng không đi xe bus nữa mà hàng ngày ngồi cùng xe với Phong, buổi trưa anh đặt com nhà hàng đến cho tôi ăn, tối thì hôm nào có khách anh mới không ăn com ở nhà, còn lại hầu hết toàn về cùng tôi.

Tôi mang thai được tám tuần thì mới đến bệnh viện siêu âm lần đầu tiên, bác sĩ bảo có tim thai rồi, em bé khỏe mạnh, phát triển bình thường. Phong nghe xong không nói gì nhưng tôi thấy anh cứ cầm phím siêu âm rồi nhìn chằm chằm be be đó mãi, nhìn lâu đến nỗi tôi phải hỏi anh:

- Sao thế anh? Nhìn thế vẫn chưa thấy ra hình em bé anh nhỉ?

- Ừ, khoảng hơn một tháng nữa thì mới nhìn thấy rõ.

- Cũng hay nhờ? Từ một chấm nhỏ tí thế này rồi ra em bé có đủ chân tay mặt mũi.

- Sau còn biết đập trong bụng em nữa.

Nghĩ đến con đập trong bụng, tự nhiên tôi thấy yêu thương chằm chằm bé tí trong bụng của mình vô cùng. Tôi cười cười cầm tay anh đặt lên bụng mình, tôi bảo:

- Anh có cảm nhận được gì không?

- Có.

- Cảm nhận được gì?

- Mở bụng.

Tôi vừa tức vừa buồn cười, đang định bảo sau đẻ xong em giảm cân thành siêu mẫu cho mà xem, nhưng mà còn chưa kịp nói thì điện thoại của anh tự nhiên lại có người gọi đến.

Phong lấy ra xem, nhìn thấy tên người gọi thì không nghe máy mà bấm tắt đi. Tôi cũng tò mò nên cố nhìn xem là ai thì chỉ liếc thấy một số lạ, số này tôi nhớ rất rõ vì đuôi 456 rất dễ thuộc, với cả cũng là số điện thoại đã nhắn tin yêu thương cho chồng tôi lúc chúng tôi mới cưới.

- Công ty gọi à anh?

- Không. Giờ anh đưa em về, anh phải qua công ty có việc tý. Em ở nhà nghỉ đi, mai hãy đi làm.

- Có việc gấp hả anh? Cần em đến không?

- Không cần đâu, chiều anh về.

- Vâng.

Tôi không dám hỏi sâu vì tôi vẫn nhớ anh đã dặn không được can thiệp vào cuộc sống của anh, với cả lâu nay dù có bầu nhưng tôi với anh cũng vẫn bình thường thế thôi, không quan hệ thêm lần nào, cũng chẳng ai nói một câu yêu nào cả.

Tôi biết vị trí mình ở đâu nên cũng đành mặc kệ cho mọi chuyện đến đâu thì đến, nhưng mà Thùy hình như không chọc ngoáy tôi thì chị ta không chịu được thì phải.

Hôm sau tôi đi làm, đang ngồi ghim lại mấy bản báo cáo của phòng kế hoạch để tý mang vào cho Phong xem thì thấy Thùy đến. Chị ta xách theo một túi quà nho nhỏ, vừa thấy tôi đã cười:

- Làm việc hăng say thế. Chị mang quà đến cho em này.

- Ồ, chị đến còn mang quà cho em ạ?

- Ừ, hôm trước hứa rồi còn gì. Nước hoa Burberry nhé, đúng mùi anh Phong thích. Buổi tối đi ngủ mà xịt cái này, đảm bảo kiểu gì anh ấy cũng thích cho mà xem.

- Thôi em không nhận đâu ạ. Em có làm được gì cho chị đâu mà nhận quà của chị. Với cả sao chị biết anh ấy thích mùi nước hoa này thế? Chồng em thích mùi khác cơ.

- Chị quen anh Phong bao nhiêu năm, lúc nào chị xịt mùi này anh ấy cũng khen thơm mà. Anh ấy còn dặn chị giữ mùi này luôn ấy.

- Nếu không biết chị quen anh Phong lâu rồi, chị nói thế có khi em lại nghĩ chị với chồng em có quan hệ mờ ám với nhau ấy chứ. May mà em biết chị không thích chồng em, mà anh Phong cũng không có gì với chị.

- À thì...

Chị ta nói đến đó còn cố tình giả vờ ngập ngừng, xong lại bảo tôi:

- Ủ, chị cũng thấy may vì em nghĩ thế. Nói chung chuyện của bọn chị cũng dài lắm.

- Vâng. Chị đến tìm chồng em ạ? Có việc gì không chị?

- Công ty làm ăn thì phải qua sở xây dựng mà em, lâu nay chuyện xin giấy phép rồi đấu thầu toàn phải qua chị. Giờ chị mang cho anh Phong ít tài liệu nhà thầu ấy mà.

- Vâng ạ, chị vào đi, anh ấy đang ở trong phòng.

Con mụ yêu tinh đầy đặn túi nước hoa lên bàn tôi rồi mới đi vào phòng, tôi nhìn theo bóng chị ta đi vào phòng chồng mình, tức điên nhưng không làm được gì. Thứ nhất là không chắc chắn chồng tôi với bà ấy thế nào, tôi lại không có quyền hỏi anh, thứ hai là vì Thùy làm chức rất to bên sở xây dựng, để mất lòng bà ấy thì công ty tôi cũng phải chịu nhiều thiệt thòi.

Cuối cùng, tôi chỉ đành mặc kệ cho đến đâu thì đến thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Có một hôm tôi chán đồ ăn trưa nhà hàng mang đến rồi nên mới bảo Phong cho tôi ra ngoài ăn mì spaghetti với chị Hiền.

Chị ấy thích ăn gà chiên nên gọi một suất đùi gà sốt cay, tôi thì vẫn nghiện mùi dầu mỡ nên chỉ dám ăn mì thôi, thế mà bà ấy còn đẩy cả một miếng thịt gà to ra trước mặt tôi rồi bảo:

- Sao chỉ ăn mỗi mì thế? Chị thấy mặt mày xanh lăm, ăn thêm thịt vào. Người gì mà cứ như con mèo hen.

- Thôi chị ăn đi, em chỉ thích ăn mì thôi.

- Hay chị gọi cho em một suất nữa nhé, ăn cánh gà chiên không?

- Không ạ, em...

Mới nói đến đó thì mùi sốt cay xộc lên mũi, tôi không nhịn nổi, bặm miệng "ọe, ọe" mấy cái. Bà Hiền thấy thế thì lúc đầu mặt ngơ ra, mãi sau mới tròn mắt hỏi:

- Đây, đừng nói là mày đang ghen đấy nhé.

- Ôi bà chị ơi, bà nghĩ gì thế, em đã có chồng đâu mà ghen.

- Nhìn mặt mày xanh, lông mày dựng, dụi ứng với mùi dầu mỡ, mày ghen thật chứ không đâu mà không. Tháng này có kinh chưa?

Nói chung nhìn tôi thế, người có kinh nghiệm sẽ biết tôi đang có thai ngay. Tôi thì thấy bà Hiền này cũng không phải là người hay lắm mồm gì nên cũng thật thà bảo:

- Chưa ạ.

- Thế thì bầu rồi. Chết mày, giờ bầu rồi tính sao?

- Ô em cũng chưa tính đến cơ. Em cũng còn đang bắt ngờ đây này.

- Thì cũng phải tính đi chứ. Chưa với người yêu à? Thằng mà hôm trước mày kể á?

- Thì trước giờ em chỉ có mỗi ông ấy thôi mà.

- Ủ, năm nay mới hai hai, còn trẻ nhưng thôi, chưa thì cưới đi được rồi. Thử về bàn với nó xem.

- Vâng, để em thử ạ.
- Đang có bầu mà còn ăn mì, thôi, đứng dậy đi, chị dẫn mày đi ăn cháo ếch.

Tôi cũng không muốn đi nhưng bà ấy kéo tôi đi bằng được, đến lúc về còn tiện mua cho Phong một cốc nước dừa lạnh. Lúc mang vào phòng, anh đang làm việc nhưng nhìn thấy tôi vẫn ngẩng đầu lên nhoen miệng cười. Từ khi tôi có thai, anh hay cười hơn trước rất nhiều. Tôi cũng cười:

- Em mua nước dừa cho anh này, vẫn còn mát đấy, anh uống đi.
- Em có uống nước dừa không đấy?
- Không ạ. Mẹ dặn em không được uống nên em không uống mà.
- Ủ. Trưa ăn mì có no không?
- Có, ăn xong em còn ăn cả một niêu cháo ếch nữa. Anh ăn cơm chưa?
- Ăn rồi. Chưa đến giờ làm thì tranh thủ ngủ trưa tý đi, em ra ghế mà nằm.
- Thôi nằm ở đây ngại có ai vào lắm, anh cứ làm việc đi, sắp đến một rưỡi rồi mà.

Tôi vừa nói đến đó thì điện thoại của anh có người gọi đến, Phong ra hiệu bảo tôi đợi anh nghe điện thoại, tôi cũng gạt đầu rồi ngồi xuống ghế chờ. Xong chờ mãi chán quá nên đi vòng quanh khắp phòng xem có gì chơi không, lúc đi qua tủ hồ sơ của anh, mắt tôi vô thức dừng lại ở một dòng chữ: Công ty Thanh Lịch.

Công ty Thanh Lịch là công ty bất động sản của bố tôi, sau này bị anh rể tôi lừa rồi cướp mất, mỗi lần có thời gian là tôi cứ lên mạng tìm tin tức về công ty cũ của bố mãi, giờ tự nhiên lại thấy có hồ sơ ở đây.

Tôi ngoái đầu nhìn Phong, thấy anh vẫn đang nói chuyện điện thoại nên đánh bạo thò tay vào lấy hồ sơ xem thử, lúc mở ra thấy rất nhiều tài liệu lẫn báo cáo thống kê của công ty bố tôi trong đó.

Tôi đọc mấy tờ giấy gần nhất xếp trên cùng, thấy doanh số mấy tháng này công ty Thanh Lịch sụt giảm nhiều kinh khủng, nói chung lài còn có 13% mà trong khi tiền nợ ngân hàng đã đến hơn trăm tỉ.

Hồi trước bố tôi còn sống, tôi chẳng quan tâm đến chuyện kinh doanh bao giờ nhưng tôi biết nhà tôi không có khoản nợ nào cả, bố tôi bảo "làm được nhiều ăn nhiều, làm được ít thì ăn ít thôi, vay nợ nặng đầu lắm!". Thế mà giờ mới gần một năm tiền đã nợ đến cả trăm tỉ rồi. Mà trăm tỉ thì làm bao giờ mới trả được hết.

Tôi ngơ ngẩn nhìn mấy tờ giấy, quên bém luôn cả chồng tôi còn ở trong phòng, mãi sau anh hỏi tôi, tôi mới giật mình:

- Em xem gì thế?
- À em... em... em nhìn thấy cái này trong tủ nên em mở ra xem. Em xin lỗi, chưa hỏi anh mà đã tự ý. Em bỏ vào ngay đây ạ.
- Báo cáo doanh thu của công ty anh rể em đấy.

Nghe anh nói thế, tôi càng ngạc nhiên, tròn xoe mắt hỏi anh:

- Sao anh lại có cái này thế? Em tưởng doanh thu với nợ ngân hàng thì người ngoài không biết được chứ, sao anh lại biết?
- Tìm hiểu thì biết thôi.
- Nhưng mà anh lưu hồ sơ của công ty cũ nhà em làm gì ạ?
- Anh rể em không biết kinh doanh, nếu cứ tình hình thế này thì phá sản sớm nên anh đang nghiên cứu để mua lại.
- Mua lại công ty của nhà em á?

Tôi biết Hùng thủ đoạn và dẻo mỏ, kinh doanh cũng không giỏi như chồng tôi nhưng cũng không ngu đến mức đẩy công ty đến bờ vực phá sản. Tôi vẫn không tin lắm, lắc đầu:

- Sao phá sản nhanh thế được? Với cả có phá sản thì lão ấy cũng không bán lại công ty cho anh đâu.
- Sao em biết không bán cho anh?
- Vì lão ấy ghét em mà.
- Kinh doanh thì không có ghét hay thích, chỉ có thắng hay thua. Anh rể em đầu tư mua mấy hecta đất ở ngoại thành, lúc đầu mới nghe tin đường chuẩn bị

cắt qua đất thì giá đất cao, xong tự nhiên đường lại đổi hướng không đi qua đó nữa nên giờ có bán rẻ cũng không ai mua. Thế là tự nhiên anh rể em ôm nợ gần một trăm tỉ ở lô đó.

- Nhưng mà bình thường em thấy lão ấy cũng lộc lỏi lắm, cũng làm bất động sản bao nhiêu năm, sao tự nhiên nghe tin không chắc chắn mà lại bỏ cả đồng tiền ra mua thế được hả anh?

Phong nghe tôi nói xong chỉ cười, anh đáp:

- Đây gọi là tham thì thâm đấy.

- Vâng.

Tôi im lặng suy nghĩ một lúc, xong càng nhìn càng thấy trong lòng tò mò không chịu được. Mãi sau, tôi mới dè dặt hỏi:

- Anh ơi... anh định mua lại công ty của bố em... thật à?

- Ừ.

- Tại sao ạ?

Anh khẽ cười, răng khểnh duyên đến mức làm tim tôi đập thình thịch, dù là vợ chồng rồi, sắp có cả con nữa nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn say anh như điều đồ, cứ ngây người ra nhìn.

Phong sờ lên bụng đã hơi nhô nhô ra của tôi rồi nói:

- Mua lại cho con. Định để lúc nào mua lại xong mới nói nhưng giờ em biết rồi thì nói luôn vậy.

Nghe anh nói thế, sống mũi tôi tự nhiên cay xè, không muốn khóc mà nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuôi xuống má. Tôi cứ nghĩ tôi cần thêm nhiều, thật nhiều thời gian nữa thì mới thuyết phục được anh giúp tôi, tôi cũng tưởng con đường đòi lại mọi thứ của tôi sẽ gian nan lắm, nhưng đến giờ mới biết anh đã âm thầm làm những việc ấy từ lâu rồi, nếu không thì làm sao có những tài liệu này ở đây được?

Anh lúc nào cũng thế, luôn im lặng đi bên tôi, bao bọc và che chở cho tôi, không cần nói ra, cũng không cần hỏi đáp.

- Anh ơi... anh...

Tôi vừa nói vừa khóc, Phong thấy thế đành phải lấy tay lau nước mắt cho tôi, nhưng mà càng lau thì tôi càng tủi thân rồi khóc to, thế là tôi nhào đến ôm cứng lấy cổ anh:

- Sao anh tốt với em thế? Sao anh giúp em nhiều thế? Em lấy gì để cảm ơn anh được bây giờ? Làm sao cảm ơn được hả anh?

- Cảm ơn cái gì. Không cần phải cảm ơn.

- Thật đấy, anh lấy lại đất dưới quê cho em, giờ còn sắp mua lại công ty của bố em nữa. Em không cảm ơn anh thì đáng bị mang ra bắn bỏ ấy chứ, em cảm ơn anh, thật đấy, cảm ơn anh.

- Toàn nói linh tinh, muốn cảm ơn thì em cứ để con ra khỏe mạnh là được.

- Thế thôi à, còn gì nữa không?

- Thế thôi.

Lúc ấy, xúc động quá nên tôi không nghĩ nhiều, kiễng chân lên cố thom lên môi anh bằng được. Tôi không phải là đứa thích toan tính sâu xa, cũng không muốn để tâm đến những chuyện bên lề làm gì, bây giờ anh đang làm rất nhiều thứ cho tôi, tôi tin là một ngày nào đó anh cũng sẽ yêu tôi thôi. Dù sao giữa chúng tôi còn có đứa con gắn kết nữa cơ mà, rồi anh sẽ yêu tôi thôi...

Phong thấy tôi tự nhiên hết khóc rồi lại đòi hôn như thế, không nỡ đẩy tôi ra mà cũng đành chiều theo ý tôi, hôn tôi một lúc rồi mới buông ra, anh bảo:

- Đang có bầu khóc ít thôi.

- Anh thom em một cái rồi em nín.

- Không.

- Đi mà, chồng đẹp trai, anh thom em đi, em thích trai đẹp thom em lắm.

Anh bật cười, xong rồi cũng thom lên trán tôi một cái:

- Được rồi đấy. Đến giờ làm việc rồi, anh đi ra ngoài một tý, chiều về anh đón em. SỮA anh mua rồi, để trong ngăn kéo nhé.

- Vâng, em biết rồi. Chiều gặp chồng.

Tôi lằng lằng hạnh phúc cả một ngày dài, xong còn vào Facebook với Zalo Hùng xem dạo này anh ta thế nào. Hình như đúng là anh ta làm ăn không tốt thật nên Facebook thỉnh thoảng hay chia sẻ mấy hình ảnh buồn buồn, tôi hỏi một người quen là bạn anh ta, đồng thời cũng là bạn tôi luôn, anh ấy nói:

- Thăng Hùng ấy à? Anh dạo này ít gặp nó nhưng hôm trước thấy nó gọi điện vay tiền anh, chắc kinh doanh cũng khó khăn.

- Vay nhiều không anh?

- Hai tỉ.

- Anh có cho vay không?

- Nói thật với mày, anh có tiền đấy nhưng anh không cho vay đâu. Nó đối xử với nhà mày như thế được, với bạn bè thì chắc gì đã từ tể. Anh không cho loại thất đức đó vay.

- Vâng, em biết rồi. Cảm ơn anh ạ.

- Thế dạo này mày thế nào? Nghe nói cưới chồng rồi phải không? Lấy ai? Sao cưới không mời anh?

- Nhà em thế nên cưới không dám mời anh ạ. Chồng em là người quen cũ của em thôi.

- Thế à? Hôm nào rồi rủ nó đi cafe anh gặp mặt tý nhé.

- Vâng, anh yên tâm. Lâu rồi không đi quẩy, em đang ngửa nghề đây này.

- Thôi đi em gái, có chồng rồi thì lo tu tỉnh đi nhé. Thiên đầu gấu ngày xưa cuối cùng cũng có người rước rồi đấy.

- Chuyện, haha.

- Mà anh bảo, chuyện nhà em ấy, đừng buồn nhiều quá nhé. Cố lên, ông trời có nhân quả hết đấy. Mày cứ tin thế là được.

- Vâng, cảm ơn anh ạ. Có tin gì về Hùng anh nói em với nhé. Em phải xem xem ông trời bắt nó trả giá đến đâu.

- Ok, ok.

Những ngày tiếp theo, tôi với Phong bắt đầu nói chuyện với nhau nhiều hơn về đứa con trong bụng, cả nhà rất háo hức biết trai hay gái, tôi cũng vậy, có lần tôi hỏi anh:

- Anh thích trai hay gái?

- Con nào cũng được, thích hết.

- Thế có thích em không?

Anh không trả lời mà chỉ khẽ cốc vào đầu tôi một cái, nên tôi quen rồi nên chỉ cười hi hi:

- Anh không thích em nhưng bố anh bảo anh phải lấy em, đó là nghiệp của anh, ghét của nào trời trao của ấy.

- Ủ, giờ anh mới thấy câu ấy đúng.

Tôi nham nham nhử nhử chui vào lòng anh, cười tí cả mắt, Phong cũng dang tay ra ôm tôi như một thói quen mà lâu nay ngủ chung đã hình thành. Tôi đã hy vọng chúng tôi cứ như thế rồi cũng sẽ đến ngày nếm được hạnh phúc thật sự, nhưng mà con đường hôn nhân của tôi và anh đã định sẵn là sẽ có nhiều chông gai thì phải.

Hôm đó, chị Hiền tự nhiên gọi tôi xuống dưới chỗ phòng photo rồi đưa cho tôi một cốc nước cam, bảo là bầu thì chịu khó uống nước này mới tốt. Tôi không nghĩ ngờ gì mà chỉ cười cười:

- Khiếp, chị quan tâm em thế?

- Mới mua đc ít cam tươi nên nhớ đến mày thôi chứ quan tâm gì. Thế định lúc nào cưới?

- Chắc là đợi mấy tháng nữa chị ạ. Giáp tết rồi, ai cũng bận nên chắc để năm sau thôi.

- Ủ thế cũng được. Chịu khó tắm bổ đi cho con nó khỏe.

- Vâng ạ.

- Uống hết đi để chị lấy chai nào, mày chần chừ mãi thế.

Tôi gạt đầu, cầm cả chai nước cam uống hết, lúc đầu thì chẳng thấy sao cả nhưng gần một tiếng sau tự nhiên cứ thấy đau bụng nhâm nhâm.

Tôi nghĩ chắc là nước cam lạnh nên lạnh bụng thôi, chắc không sao đâu, nhưng mà càng lúc càng thấy con đau dày lên rồi quặn hết cả bụng lại. Lúc ấy, tôi bắt đầu lo rồi nhưng cuống quá không biết làm gì, định cầm điện thoại gọi điện cho Phong về thì không làm sao mà nhấn số được. Cuối cùng tôi đau quá nên ngã vật ra sàn nhà, đồ đạc trên bàn rơi xuống vỡ loảng xoảng, anh Minh lúc ấy định đi sang chỗ tôi để nộp báo cáo, nhìn thấy thế thì vội vàng lao lại đỡ tôi:

- Thiên, làm sao thế? Bị đau ở đâu em?

- Anh Minh, đưa em đi viện với... mau lên... đưa em đi viện với.

Tôi nói xong, tự nhiên lại thấy có cái gì đó âm ỉ chảy ra giữa đùi non của tôi. Tôi biết đó là máu nhưng không dám tin, chỉ cố vòng hai tay ôm lấy bụng như bản năng của người mẹ bảo vệ con.

Con của tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trên suốt quãng đường đến bệnh viện, tôi đau đến chết đi sống lại nhưng vẫn kiên quyết ép mình không được ngất đi. Tôi sợ khi tôi hôn mê thì người ta sẽ lấy con ra khỏi người tôi mất, tôi sợ khi tôi nhắm mắt rồi mở mắt ra sẽ không còn được gặp con tôi nữa. Thế nên đau đớn thế nào tôi cũng gồng lên chống chọi cho bằng được, chỉ là càng cố gắng thì càng bất lực mà thôi.

- Thiên, em có đau lắm không? Sao rồi em?

- Anh... lái xe... mau lên đi... mau lên.

Anh Minh nhìn thấy máu ướt đầm dưới đùi tôi, sợ xanh hết cả mặt nhưng chắc cũng đoán ra được tôi gặp chuyện gì, cho nên không hỏi sâu mà chỉ nói:

- Em có cần gọi điện cho ai không? Báo cho ai không?

- Không cần... anh cứ đi đi.

Lúc đến bệnh viện, anh Minh bế tôi chạy như điên vào phòng cấp cứu, các bác sĩ thấy tôi như thế cũng chỉ hỏi han sơ qua vài câu đẩy tôi lên bàn siêu âm. Lúc đó tôi đau hoa hết cả mắt rồi nhưng vẫn cắn răng không dám kêu để chờ kết quả, tôi chỉ mong sao mọi thứ vẫn ổn, vậy mà họ lại nói:

- Từ cung co bóp mạnh thế này, 80% là không giữ được thai rồi.

- Không... không, đừng để sảy thai. Bác sĩ cứu con cháu đi, cứu con cháu với, đừng để cháu sảy thai, bác sĩ cứu con cháu với.

- Cô cứ bình tĩnh đã. Giờ phải tiêm thuốc chống co bóp ngay, vớt vát được tý nào thì vớt vát.

Trong suốt quá trình tiêm với truyền thuốc chống co bóp, phần dưới của tôi vẫn chảy máu không cầm được, tôi sợ lắm, mồm cứ liên tục lẩm nhẩm cầu trời khấn phật cho con ở lại với tôi, van xin ông trời cho tôi giữ lại được đứa con này, nhưng mà lúc chồng tôi đến được bệnh viện thì cũng là lúc hình hài nhỏ bé đó lặng lẽ tuột ra khỏi cơ thể tôi.

Cảm giác đau đớn cả thể xác và tinh thần ấy cho đến mãi sau này tôi vẫn không thể nào quên nào quên được, trước mắt chỉ nhìn thấy bóng dáng người đàn ông mình yêu thương nhòe đi, sau đó bụng dưới cuộn lên một lần cuối cùng để đẩy đứa con đã hình thành đủ chân tay của tôi với anh ra bên ngoài, đi mãi, đi mãi, không trở về với tôi nữa...

Tôi như hóa điên, gào lên trong vô vọng, nhưng mà cổ họng nghẹn lại không thể nào phát ra tiếng được, chỉ có thể khàn khàn nói câu được câu mất:

- Anh... ơi... con... con... con...

Trải qua một giấc ngủ dài khổ đau mệt mỏi, lúc tôi mở mắt tỉnh dậy thấy mình đã được chuyển sang một phòng bệnh khác, phòng này yên tĩnh và chỉ có mình tôi là người bệnh, xung quanh còn có bố mẹ chồng, em chồng và chồng tôi.

Tôi gạt mình sờ tay lên bụng, thấy ở đó lép kẹp như không có gì nữa, vội vàng bật dậy như một con điên:

- Con của em đâu rồi? Bố mẹ, con của con đâu rồi? Con của em vẫn ở trong bụng đúng không? Con của con không sao đúng không?

Phong ngồi xuống bên giường, anh giữ chặt lấy vai tôi, ánh mắt như muốn nói gì đó nhưng mà thấy tôi như vậy, anh lại đành thôi. Anh nói:

- Đang ốm, nằm xuống nghỉ ngơi đi. Em đói chưa? Anh đi mua cháo cho em nhé.

- Em không cần cháo, con của em đâu, anh nói đi, con của em đâu?

- Thiên.

- Sao anh không trả lời, con đâu rồi, anh trả lời em đi.

Tất cả mọi người trong phòng im lặng, cả bố mẹ chồng tôi, em chồng tôi cũng lặng lẽ quay đi. Tôi biết con mình mất rồi, con cũng bỏ tôi mà đi như bố mẹ tôi lúc trước rồi, con không còn ở bên cạnh tôi nữa...

Lúc ấy tôi bỗng như bị kích động quá nên không gào, không khóc mà lại bật cười, tôi cười chua chát:

- Tại sao không ai trả lời con? Con làm sai gì mà không ai trả lời con?

Bác Nhân thấy thế mới nặng nề thở hắt ra một tiếng, sau đó đứng dậy vỗ vỗ vai tôi:

- Con bây giờ phải tắm rửa cho nhanh khỏe mạnh đã, từ từ rồi sang năm lại đẻ. Hai đứa còn trẻ mà, sang năm đẻ cũng chưa muộn.

Em chồng tôi cũng nói:

- Bố nói đúng đấy, chị cứ thoải mái lên, năm sau tuổi đẹp vẫn đẻ được mà, không đẻ đầu năm cũng đẻ được cuối năm. Chị đừng buồn. Cố lên, con cái đến với mình là cái duyên. Không có duyên thì mình cũng đừng đau buồn quá.

Đứa bé này đến với tôi năm hai mươi một tuổi, tôi chưa chuẩn bị tinh thần làm mẹ, cũng chưa biết chăm sóc một đứa trẻ sẽ phải như thế nào. Nhưng tôi tin con đến nghĩa là món quà lớn ông trời đã cho tôi, thế nên tôi sẵn sàng đón nhận, sẵn sàng chờ đợi con lớn lên trong bụng từng ngày. Nhưng giờ thì duyên cũng hết rồi... hết rồi...

Tôi mím môi không nói gì, cũng nhất quyết không khóc, bố mẹ chồng thấy không khí trong phòng căng thẳng quá nên mỗi người động viên tôi một câu rồi cũng ra về.

Khi cửa phòng vừa đóng lại, Phong bỗng dung kéo lấy tôi ôm chặt vào trong lòng. Anh để tôi gục đầu vào vai anh, tay đặt lên lưng tôi như an ủi, mà cũng như vỗ về:

- Muốn khóc thì khóc đi.

Lúc ấy thật sự tôi không thể nhịn được nữa, từ khi bụng bắt đầu đau cho đến khi hồng thai, tôi đều cố gắng không khóc, nhưng mà nghe năm chữ này của anh thì tôi không sao kiềm chế nổi, nước mắt rơi xuống như mưa:

- Anh ơi, làm sao bây giờ? Con mất rồi, làm sao bây giờ?

- Em đừng buồn, hôm trước đã nói rồi, con cái là trời cho, đến thì đón nhận, đi thì cũng phải chấp nhận. Con không muốn ở với mình thì em cũng đừng nặng lòng nhiều.

- Không, em không chấp nhận được, không chấp nhận được.

- Thiên...

- Em không biết phải làm sao cả, tự nhiên bụng đau, tự nhiên đau lắm... xong rồi bác sĩ bảo... hồng thai rồi.

- Ủ. Anh biết.

Vòng tay anh càng ôm chặt hơn, không biết có phải tôi run nên kéo theo anh hay không mà tự nhiên tôi thấy sống lưng anh run lên, Phong nói:

- Không sao cả, không sao cả. Mình còn trẻ, rồi mình lại có con.

- Có con được nữa không anh? Em sợ lắm, sợ lắm...

- Có. Kiểu gì cũng có. Giờ em nằm xuống ngủ thêm một giấc, anh đi mua cháo về cho em nhé.

- Em không muốn ăn.

- Ôm phải nghe lời. Ăn rồi mới khỏe lại được.

Nói xong, anh đặt tôi xuống giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới ra ngoài đi mua cháo. Mấy ngày tôi ở viện, anh cũng nghỉ làm để ở với tôi, thỉnh thoảng mẹ và em chồng tôi đến thăm, chị gái tôi cũng đến. Chị nhìn thấy tôi hốc hác nằm trên giường thì cứ nắm tay tôi khóc mãi:

- Đừng buồn em nhé, kiểu gì rồi cũng sẽ đẻ thêm được, mới hai mươi mấy tuổi chứ có phải nhiều nhận gì đâu. Sang năm có khi lại sinh đôi ấy.

- Ủ, em biết rồi.

- Chịu khó ăn uống vào nữa, nhìn mặt em xanh lăm. Chiều chị hầm gà ác mang vào cho, ăn rồi mới có sức mà chữa nữa.

- Không, em không ăn đâu. Mai em ra viện luôn ấy mà, khỏe rồi.

- Thế này thì ra viện cái gì, người yếu như tờ giấy thì ra viện gì mà ra viện. Ở trong này cho khỏe đi đã, về nhà rồi đung gió đung nước, không tốt đâu.

- Ở trong này buồn lắm, cả ngày không có việc gì làm lại còn nặng đầu thêm ấy. Về đi làm rồi gặp mọi người cho vui.

Nghe tôi nói thế, chị cũng chẳng nài nỉ được nữa nên chỉ bảo:

- Thế về phải chịu khó ăn uống vào, thỉnh thoảng rồi thì đến chơi với chị nhé, chị hầm gà cho ăn.

- Em biết rồi, mà chị không về bán hoa à? Ngồi cả ngày trong này người ta đến mua không gặp thì sao?

- Kệ, nghỉ một hôm có làm sao đâu.

- Thôi, em có làm sao đâu mà phải quan tâm thế. Ở quê, người ta một ngày đã ra đồng đi làm bình thường rồi, em nghỉ hai ngày là quá lắm rồi đấy. Có phải ốm sắp chết đâu mà khóc với lóc rồi đến thăm, chị về bán hàng đi, mấy hôm nữa em đến.

- Ủ, chị biết rồi.

Ngày hôm sau, tôi nhất quyết đòi về nên Phong cũng đành chiều theo ý tôi, nhưng mà lúc tôi bảo đi làm thì anh nói:

- Đang còn yếu, nghỉ thêm mấy ngày rồi sang tuần đi làm.

- Em không sao đâu, em khỏe rồi, anh nhìn này. Cơm ăn ba bữa, tắm rửa bình thường.

- Khỏe cũng chưa đi, ở nhà, tối anh về.

Thật ra tôi muốn đi làm sớm để đến gặp chị Hiền, dò xem có phải chị ta bỏ gì vào nước cam của tôi không. Em bé của tôi đang phát triển bình thường, tự nhiên chỉ uống mỗi nước của chị ta rồi bị thế này, người phải nghi ngờ nhiều nhất là chị ta.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chị Hiền với tôi lâu nay cũng chẳng có thù hằn gì cả, chị ta cũng chẳng có lý do gì để hại tôi, thế nên tôi cứ đoán đo mãi không dám nói với chồng. Tôi muốn tự điều tra xem là trùng hợp thật hay là cố ý, nhưng mà chưa kịp điều tra thì chị ta đã xin nghỉ việc rồi.

Tôi hỏi mấy bạn cùng phòng sao bà Hiền lại xin nghỉ việc, một chị nói:

- Chị có biết đâu, tự nhiên thấy nó bảo lấy chồng ở tận Tuyên Quang, mà nhà chồng không cho đi làm xa nên nghỉ.

- Nghỉ lâu chưa hả chị?

- Hôm thứ 5 tuần trước ấy. À hôm đấy em nghỉ làm nên không biết nhỉ? Thế nó nghỉ mà không nói với em à?

- Không ạ, em chẳng thấy chị ấy nói gì cả.

- Ủ, thấy nó chơi thân với mày nhất phòng mà.

- Vâng, à mà chị ơi, đồ của chị Hiền còn ở đây không nhỉ? Hôm trước em gửi chị ấy ít tài liệu mà quên bég đi, không biết chị ấy còn để đây không?

- Mày thử lục xem. Bàn của nó chưa có ai ngồi nên vẫn để nguyên đấy, chỉ sợ nó dọn sạch rồi thôi.

- Vâng.

Tôi đi lại bàn của chị ta, thử tìm xem có tí vết tích nào để lại không, nhưng mà bà ta dọn hết sạch sành sanh nên ngăn nào cũng trống trơn cả. Tìm mãi mà không được thông tin gì nên tôi chán nản đi về phòng, vừa vào đến thang máy thì lại gặp Thùy đến tìm chồng tôi.

- Ô Thiên, sao mặt em xanh thế, ốm à?

- Vâng, mới sốt một trận xong chị ạ? Chị đến tìm chồng em à?

- Ủ, chị đến gặp anh Phong tý.

- Sao những việc đó chị không giao cho cấp dưới làm, hay là gửi công văn qua cũng được. Thời đại 4.0 rồi mà, lần nào cũng tự đến thế, đường xa thế mất công chị ra.

- Xa đâu mà xa, cách có mấy km thôi, với cả chị gặp anh Phong quen rồi, tuần nào cũng nói chuyện nên thành thói quen ấy, tiện thì chị qua gửi luôn.

- Bạn thân mười năm có khác, người ta gọi là tri kỷ đấy chị nhờ?
- Ủ, tri kỷ đấy. Em cũng đừng ghen nhé, tại vì chơi thân lâu rồi nên thế đấy. Chứ nếu không, chị cũng không đến gặp anh ấy nhiều đâu.
- Thế anh ấy có đến gặp chị không?

Tôi hỏi câu đó, Thùy cũng hòng luôn, bởi vì lâu nay tôi chỉ thấy bà ấy đến tìm chồng tôi, chưa từng thấy chồng tôi đi gặp bà ấy bao giờ. Lịch trình của Phong do tôi sắp xếp, anh đi đâu làm gì tôi biết hết, trừ khi anh tranh thủ thời gian đi ký hợp đồng về gặp chị ta thì tôi mới không biết thôi.

Thùy đơ ra mắt mấy giây rồi lại cười cười bảo tôi:

- Anh Phong bạn mà, với cả khi nào chị không qua được thì anh ấy mới qua chỗ chị lấy giấy tờ. Nói chung trước khi cưới em thì anh ấy hay qua, nhưng giờ cưới rồi chị cũng không muốn người khác đồn thổi không hay nên bảo anh ấy hạn chế đến chỗ chị.
- Vâng, em thấy chị nghĩ thế cũng đúng đấy. Có vợ rồi mà cứ gặp gỡ nhiều với người khác thì hóa ra ngoại tình à?
- Không, làm gì đến mức đó mà em nặng lời thế.
- Đâu, em có nói chị đâu, em đang nói người khác ấy. Chị quen anh Phong lâu nên em không lo, người khác mà cứ suốt ngày đến thì em mới nghĩ thế thôi.
- Ủ. Cảm ơn em nhé.
- Vâng, chị lên đi ạ.

Trước khi ra khỏi thang máy, Thùy còn quay lại nhìn tôi, tỏ vẻ quan tâm lắm:

- Chị thấy em yếu lắm, hay là ghéen rồi? Chịu khó tắm bổ vào nhé.
- Vâng, cảm ơn chị.

Chẳng hiểu sao, tôi cứ có cảm giác như chị ta đang giấu giếm một điều gì đó, một điều có liên quan trực tiếp đến việc đưa con vừa mới mất đi của tôi. Nhưng lúc ấy chẳng có bằng chứng gì cả, bà Hiền kia thì lại trốn mất rồi nên tôi càng không dám nghĩ xa xôi nhiều. Tôi định đến tối về nhà sẽ nói cho Phong biết chuyện chị Hiền cho tôi uống nước cam rồi sảy thai, nhưng mà còn chưa kịp nói thì lại xảy ra một chuyện động trời nữa.

Tan làm, anh bảo có việc bận nên đưa tôi về nhà rồi đi tiếp khách luôn, một mình tôi lếch thếch vào nhà. Mới đến phòng khách đã thấy mẹ chồng và em chồng tôi ngồi ở bàn uống nước chờ, tôi thấy thái độ cả hai người khác lạ thì đã thấy nghi nghi rồi, nhưng không dám hỏi thẳng mà vẫn niềm nở chào:

- Mẹ ạ, Thanh đi học về rồi à?
- Chị còn dám chào tôi là mẹ à?
- Ồ, có việc gì thế mẹ, sao mẹ lại nói thế ạ?

Mẹ chồng tôi cầm một tập hồ sơ đập xuống bàn, bảo tôi:

- Chị nhìn xem cái này là cái gì? Chị đúng là đồ lừa đảo thành quen rồi. Cả nhà tôi lo lắng cho chị, quan tâm chị, nhưng chị thì sao? Giả vờ khóc lóc đau khổ à, giả vờ trắng trợn thế có thấy cần rút lương tâm với con của chị không?

Tôi không hiểu mẹ chồng đang nói gì nhưng đoán những lời bà liên quan đến tập hồ sơ trên bàn, thế là tôi nhặt lên mở ra. Trong đó toàn là các xét nghiệm của tôi ở bệnh viện, mới đầu nhìn cũng không thấy có gì lạ cả, nhưng xem đến xét nghiệm nước tiểu thì thấy có ghi là Mifepristone và Misoprostol. Bác sĩ còn mở ngoặc ra (Thuốc gây sảy thai).

- Mẹ... ai đưa mẹ cái này ạ?
- Ai đưa, bệnh viện họ đưa đấy. May là chị quên lấy kết quả nên họ mới gửi về tận nhà, tôi mới biết được chị cố tình uống thuốc phá thai để giết cháu tôi. Thế mà chị khóc lóc trước mặt con trai tôi như thật, chị đúng là loại mẹ quý, loại mẹ giết con. Đến đứa con đã có chân tay ba tháng trong bụng rồi mà chị còn nỡ phá nó đi được, chị không phải là con người.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nghe mẹ chồng nói thế, tự nhiên tôi thấy sống lưng mình trở nên lạnh buốt. Tôi lên tiếng giải thích:

- Không phải, mẹ phải tin con. Con không phá thai, em bé là con của con, là máu là thịt của con, sao con nỡ phá thai được. Con không làm thế.
- Chị không làm thế thì người khác đổ thuốc phá thai vào mồm chị chắc.
- Con không biết có đúng không nên con chưa dám nói với mẹ, hôm con ở công ty có chị cho con một cốc nước cam, con uống xong thì mới bị sảy thai.
- Thế sao lúc tỉnh dậy chị không nói luôn. Đến giờ bị tôi phát hiện ra, chị lại nói mình không phá thai.
- Tại con không biết có phải người ta làm không.
- Giờ chị nói gì chả được. Người ta thù hằn gì với chị mà phải làm chị sảy thai? Mà nếu họ làm thế thật thì chị mang nó về đây, để tôi xem đứa nào giết cháu tôi.
- Con...

Chị Hiền nghĩ việc rồi, tôi không có thông tin chị ta nên không biết tìm ở đâu, mà điện thoại thì cũng không liên lạc được. Tôi đuối lý nên cúi đầu không nói gì, em chồng tôi nãy giờ ngồi im lặng, thấy thế tức quá mới ném điện thoại của nó vào mặt tôi:

- Nhìn xem ảnh của chị lên đây mạng rồi đây này, chị bảo người ta cho chị uống nước để phá thai, thế sao anh trai tôi không đưa chị đi viện mà ông Minh này lại bế chị vào viện?
- Lúc đó anh Phong không có ở công ty, anh Minh thấy chị nên bế đi viện.
- Thôi chị không cần phải nghĩ cách nói dối mọi người nữa, chẳng tự nhiên mà hôm trước gặp nhau ở chợ đã nắm tay nắm chân, giờ vào viện cũng ông Minh đưa chị vào. Ở công ty người ta đồn ầm lên chị với ông ấy kia kia, chị đừng chối nữa. Chị cặp bồ cặp bịch, giờ có con nên không cặp bồ được nên chị mới tìm cách giết cháu tôi để dễ dàng điểm hơn đúng không?
- Không, chị không làm gì có lỗi với anh em cả.
- Chị im ngay mồm cho tôi, bây giờ rành rành ra thế này rồi mà chị còn dám nói thế à? Lúc chị khó khăn, gia đình tôi cu rư mưng, chị lừa anh tôi lên giường, gia đình tôi cũng chấp nhận cho cưới, chị đem chuyện bỏ mẹ chị chết để đổi lấy lòng thương hại của tôi, bây giờ chị cấm cho anh tôi một cái sừng to thật, chị còn giết con của anh ấy nữa. Chị là loại lòng lang dạ thú.

Mẹ chồng tôi nghe Thanh nói xong một tràng, bà tức đến ứa nước mắt, bà đứng dậy lôi tôi đi ra ngoài, gào lên:

- Cút, cút ngay, cút đi đâu thì cút đi. Nhà tôi vô phúc nên mới vợ phải loại con dâu như cô. Cút ngay cho đời thằng Phong nó yên ổn.
- Mẹ ơi không phải thế, con không làm gì có lỗi với anh Phong cả, con cũng không phá thai, mẹ đừng đuổi con đi, mẹ suy nghĩ thêm đi. Con không làm thế, con của con cơ mà, sao con giết con con được. Mẹ làm gì cũng phải có bằng chứng chứ?
- Thấy chị khóc lóc ở viện tôi cũng tin chị đấy, nhưng giờ mới biết chị toàn lợi dụng lòng thương của nhà tôi. Chị cút ngay, coi như con tôi lấy nhầm người, cút ngay.

Tôi với mẹ chồng giằng co nhau ở ngoài cổng, tôi không chịu đi vì tôi không muốn nhận những chuyện tôi không làm, mẹ chồng thì nước mắt lưng tròng, quyết đuổi tôi cho bằng được. Đang âm ỉ hét cả lên thì bác Nhân về.

Thấy hai mẹ con như thế, bố chồng tôi quát:

- Bà làm cái gì đấy? Làm gì mà giằng co nhau ngoài cổng thế này, không cần mặt mũi mà sống nữa phải không?
- Đúng đấy, tôi không cần mặt mũi nữa. Sống thế này tôi chết đi còn hơn, tôi không sống được với loại con dâu giết cháu tôi nữa. Ông mang về cái loại người gì thế này, ông cu rư mưng loại mẹ giết con mình đấy. Ông sướng chưa?
- Bà nói cái gì đấy?
- Con Thiên nó phá thai cháu ông chứ không phải sảy thai gì đâu, bệnh viện gửi bệnh án về kia kia. Nó uống thuốc phá thai rồi lừa cả nhà mình bị sảy thai đấy.

Bố chồng tôi im lặng một lúc lâu, tôi nhìn thấy tay ông run lên, nhưng ông bình tĩnh và lý trí hơn mẹ chồng tôi nhiều nên chỉ nói:

- Vào nhà rồi nói chuyện.

Lúc vào nhà, mẹ chồng với em chồng tôi nói lại toàn bộ sự việc, tôi thì giải thích hết nước hết cái. Bố chồng tôi nghe xong không bênh tôi như mọi khi nữa mà tôi thấy ông trầm mặc đến đáng sợ, tôi cũng sợ, tôi khóc:

- Bố phải tin con, con không làm thế.

- Thế cái người mà con bảo cho con uống nước cam ở đâu? Biết địa chỉ nó không, đưa bố đến đó.

- Hôm nay con đi làm, hỏi mọi người trong công ty thì bảo chị ấy nghỉ việc mất rồi. Giờ con không tìm được ở đâu cả.

Thanh gào lên:

- Thôi chị im mồm đi, đến nước này mà còn tìm một người vừa nghỉ việc để làm bình phong cho mình phải không? Chị đề tiện vừa thôi.

Bố chồng tôi đập bàn rầm một cái, cốc chén va vào nhau liêng xiêng làm tất cả đều phải im phăng phắc:

- Con Thanh im ngay.

- Từ khi nó về nhà mình, bố có thấy ngày nào vui vẻ không, đủ chuyện xảy ra trên đời. Giờ nó đối xử với anh Phong thế, con không coi nó là chị dâu nữa, bố đuổi nó đi đi. Đuổi ngay đi.

- Mày im ngay không tao tát cho mày một tát đấy.

- Bố tát đi. Bố đánh con với mẹ đi, bố vì nó mà mắng con với mẹ bao nhiêu lần rồi, giờ bố cứ tát đi.

Bác Nhân có lẽ cũng bất lực, trong hoàn cảnh này thì đúng là không thể bệnh tôi được nữa. Bác ấy mím môi không nói gì hồi lâu, lát sau bảo tôi:

- Thiên đi lên phòng đi, đợi thằng Phong về rồi tính.

Tối hôm đó anh về, cả nhà nói chuyện dưới phòng khách, còn tôi thì không được xuống nên chỉ dám đứng ở cầu thang nghe ngóng. Mẹ chồng với em chồng tôi nhất quyết bắt anh li dị, bác Nhân thì bảo bây giờ chúng tôi lớn rồi, quyết định như thế nào là quyền của anh.

Phong nghe xong im lặng rất lâu, rất lâu, lâu đến nỗi tôi cứ tưởng anh sẽ đồng ý bỏ tôi thật, nhưng mà anh lại nói:

- Bố mẹ cứ từ từ, để con xem thế nào. Thiên không phải người như thế.

- Anh còn bệnh à? Ở công ty anh có biết người ta đồn nó với anh Minh thế nào không? Anh bị làm sao mà suốt ngày bệnh nó thế, nó cấm cho anh cái sừng to đừng kia kia.

- Thanh, không được gọi chị bằng nó.

- Nhưng em tức.

Phong nặng nề đứng dậy, bảo với bố mẹ chồng tôi:

- Bố mẹ đi nghỉ đi, việc của vợ chồng con, để con tự quyết định.

Nói xong, anh xoay người lên cầu thang, tôi thấy thể cũng vội vàng chạy biến vào phòng. Tôi đứng chờ cho đến khi anh mở cửa thì lao lại phía anh, rúc vào lòng anh:

- Anh ơi, em không làm thế, em không làm thế đâu. Anh phải tin em, em không làm thế đâu.

Tôi tưởng ít nhất anh sẽ hỏi gì đó về những chuyện vừa mới xảy ra, nhưng không ngờ anh lại nói:

- Tôi ăn gì chưa?

- Em... chưa.

- Vào tắm đi rồi ăn. Đã bảo em thế nào, có mỗi việc ăn uống cho mình mà cứ đề nhắc nhiều là sao?

- Em không ăn được, không nuốt nổi. Anh có tin em không? Hay là anh hỏi gì đi rồi em trả lời.

Anh vẫn không đá động gì đến tôi mà chỉ bảo:

- Đi tắm đi.

Thấy anh cương quyết như thế, tôi cũng không dám cãi nữa, đành lúi thủi lấy quần áo đi tắm. Lúc ra đã thấy Phong để sẵn một tô mì trên bàn, anh lặng lẽ nhìn tôi:

- Không còn cơm, ăn tạm mì đi, sáng mai anh đưa đi ăn sớm.

Nhìn tô mì đang bốc khói nghi ngút dưới bàn, tự nhiên viền mắt tôi cũng cảm thấy nóng lên. Giữa lúc cả thế giới quay lưng lại với tôi, giữa lúc tôi tuyệt vọng nhất, vẫn chỉ có một người đàn ông im lặng lo lắng cho tôi, che chở cho tôi. Chỉ có anh biết tôi không muốn xuống nhà chạm mặt bố mẹ vào lúc này nên mới tự tay pha cho tôi một bát mì...

Tôi hít sâu một hơi để cổ không rơi nước mắt, gượng gạo nặn ra một nụ cười:

- Anh có ăn không? Tôi đi uống rượu đã ăn gì chưa?

- Ăn rồi, em ăn đi rồi đi ngủ. Muộn rồi.

- Vâng.

Tôi ăn mì mà cổ họng nghẹn đắng, nhưng mà vì anh nên mới cố nuốt cho bằng hết. Ăn xong, tôi ngoan ngoãn leo lên giường đi ngủ, nhưng mà cả đêm hôm ấy tôi không làm sao ngủ được, cứ thao thức nghĩ xem tôi đã làm gì sai mà tự nhiên bao nhiêu chuyện không hay ập đến, nhanh đến mức tôi gai góc như thế cũng trở tay không kịp.

Và hơn hết, tôi sợ... sợ Phong sẽ ly hôn với tôi.

Tôi trần trọc đến gần hai giờ sáng mới dám quay sang ôm anh, mà Phong lúc ấy cũng chưa ngủ nên cũng nắm lấy bàn tay tôi. Anh thường có thói quen này kể từ khi chúng tôi ngủ chung, đêm nào cũng nắm tay tôi sờ xem những vết thương của tôi đã lành chưa, xong giờ thành quen rồi.

- Ai cho em uống nước cam?

- Chị Hiền... chị ở phòng marketing ngày trước hay chơi với em ấy.

- Uống xong rồi đau bụng luôn à?

- Vâng, uống xong gần ba mươi phút thì bắt đầu đau. Em định gọi cho anh nhưng mà anh ra ngoài đi gặp khách hàng. Với cả cứ nghĩ là đau bụng sơ sơ thôi nên...

- Bình thường em với chị ấy có mâu thuẫn gì không?

- Không ạ, chẳng có mâu thuẫn gì cả. Mấy hôm trước bà ấy còn dẫn em đi ăn cháo ếch.

Khó khăn lắm anh mới chịu hỏi chuyện này, nhưng mà tôi trả lời thế Phong cũng im lặng không nói gì nữa. Tôi sợ anh không tin tôi nên lại nói tiếp:

- Anh có nghĩ em nói dối không? Anh có tin em không? Em không bỏ con đâu, có làm sao thì em cũng không bỏ con.

- Ủ. Đừng suy nghĩ linh tinh nữa, để anh tìm hiểu xem.

- Vâng.

Thấy anh tin mình, tôi tủi thân quá, mũi bắt đầu cay xè. Phong quay sang ôm tôi vào lòng, tay anh vỗ nhẹ lưng tôi:

- Ngủ đi, anh ôm em ngủ.

Ngày hôm sau, cả nhà vẫn chẳng ai thèm nhìn mặt tôi, bác Nhân bình thường vẫn cười cười nói nói gấp cho tôi ăn đủ thứ, giờ cũng trầm mặc cả buổi, thỉnh thoảng mới nói được một câu: "Ăn đi, nguội hết rồi"

Tôi biết thân biết phận nên cũng chẳng dám hé răng câu gì, đến công ty thì vẫn ngại Phong nên lại càng ít nói. Tôi muốn chứng minh mình không phá thai nên âm thầm điều tra đủ thứ, thậm chí đến tận bệnh viện để hỏi bác sĩ xem kết quả của tôi có nhầm với ai không, nhưng lúc kiểm tra trên máy thì đúng là mẫu xét nghiệm của tôi chứ chẳng phải của ai cả.

Không có bằng chứng, con thì mất, ở công ty mọi người xem được ảnh anh Minh bế tôi đi viện thì càng đồn đoán nhiều hơn. Bà trưởng phòng Marketing nói thẳng mặt tôi, bảo tôi là cặp một lúc cả anh Minh, cả sếp, sức không chịu nổi nên mới bị sảy thai.

Tôi điên quá, lúc ấy thì không còn tôn trọng gì nữa mà nghiêng răng chửi chị ta luôn:

- Không biết gì thì im đi, nói lung tung không sợ bị nghiệp vạ vào mồm à?

- Thì nói sự thật thôi chứ nói lung tung gì. Nghiệp quật cái đứa đàng điếm, bắt cả hai tay kia kia. Con trai công ty này bị cô bỏ bùa hết rồi.

- Ủ, còn hơn đứa muốn bỏ bùa mà không bỏ được, chỉ đứng bên ngoài thêm chảy rãi. Không ăn được nên muốn đập đồ.

- Mà nói ai đấy?

- Nói đứa nào tự biết.

- Mà...

- Già rồi thì giữ ý tứ một tý đi. Hết bật nạt người mới rồi tìm cách đi nhân viên trong phòng, giờ đi bịa chuyện nói xấu nhân viên cũ, không thấy áy náy với lương tâm à? Có thời gian thì lo đi kiếm người nào tốt với mình để cưới đi, cẩn thận làm bà cô không ai rước đến hết đời.

Tôi nói xong một tràng, không đợi chị ta trả lời đã quay người đi thẳng, bà Thu tức lắm nhưng không làm được gì, chỉ dậm chân bình bịch rồi chửi đồng tôi sau lưng.

Tôi mệt mỏi lê chân về bàn làm việc, gục mặt xuống tay rồi thở dài rất nhiều lần. Tôi nhớ Phong, muốn tâm sự với anh nhưng mấy hôm nay công ty đang vướng vấn đề cấp phép xây dựng nên anh phải đi suốt ngày, thêm nữa công ty mẹ ở Úc dạo này cũng triển khai ép chi tiêu doanh số nên anh càng bận không kịp thờ.

Thế nên tôi cũng không muốn phiền anh nữa...

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì tự nhiên điện thoại tôi có tin nhắn đến, anh Minh nhắn:

- Khỏe chưa em? Sao rồi?

- Em khỏe rồi anh ạ, cảm ơn anh hôm trước đưa em vào viện nhé. Em định gấp đề cảm ơn nhưng chưa có dịp.

- Thôi cảm ơn gì. Mấy hôm nay em đang tránh mặt anh thì có.

- À, nếu anh biết rồi thì em cũng nói thật với anh vậy, dạo này công ty dồn em với anh nhiều nên em không dám gặp anh nữa. Em không thích người khác nghĩ linh tinh nên mới chưa gấp đề cảm ơn anh.

- Ủ, anh biết.

- Em quý anh cực, nhưng mà người ta thì không nghĩ trong sáng như mình anh nhỉ?

- Ủ, anh thì sao cũng được nhưng em là con gái, người ta hiểu nhầm thì khổ thân em. Thôi, hạn chế nói chuyện lại không lại lăm chuyện, anh sẽ cố không làm phiền em nữa. Nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn nhiều lên cho nhanh lại sức nhé.

- Vâng, em cảm ơn anh ạ.

Tôi thấy thà nói thẳng một lần còn hơn cứ nê nhau mà dây dưa mãi, dù anh Minh với tôi không có gì thật nhưng mồm thiên hạ thì chuyện tam sao thất bản, từ chuyện bé xé ra to làm ảnh hưởng rất nhiều đến chuyện riêng của tôi. Thế nên cứ cách xa nhau ra là tốt nhất.

Chiều hôm đó về nhà, tôi rẽ qua chợ mua ít đồ ăn ngon về nấu cơm, không mong cái thiện thái độ của gia đình nhà chồng với mình nhưng cũng muốn làm gì đó cho không khí đỡ căng thẳng. Tôi xách một túi ghẹ to về, vừa bước tới cửa thì mẹ chồng tôi đã đuổi:

- Nhà tôi không ăn đồ của cô mua, cô mang đi đâu thì mang đi, mang nhanh cho khuất mắt.

- Mẹ ơi con mua cho nhà mình ăn mà.

- Nhà mình? Cô còn nói được câu "nhà mình" à? Cô giết cháu tôi cô có nghĩ đến nhà tôi không mà còn dám gọi nhà mình.

- Không phải đâu mẹ ạ, con không làm thế. Con yêu anh Phong, con muốn đẻ con cho anh ấy, con không bỏ con của con. Mất con, con đã buồn lắm rồi, mẹ đừng đối xử với con như thế nữa được không? Mẹ từ từ đẻ vợ chồng con điều tra xem, có kết quả con báo với mẹ ngay.

- Cô yêu con tôi? Cô yêu nó được đến mức nào? Hay chỉ là muốn lợi dụng nó để lấy lại tài sản nhà cô thôi?

Tôi chột dạ, khắp người da gà da vịt nổi hết cả lên, lắp bắp nói:

- Mẹ... mẹ nói gì thế?

- Cô đừng tưởng tôi không biết, nó lấy lại đất ở dưới quê nhà cô, giờ vừa mua lại công ty của nhà cô luôn rồi đấy. Không phải tự nhiên mà cô ngu với nó rồi đòi cưới đúng không?

- Không ạ, không phải...

- Thế quyền sở hữu đất trong ngăn tủ của cô là gì? Đất sang tên cô luôn rồi, cô giỏi thật. Ngay từ đầu cô đã lừa con tôi, giờ còn cặp bồ cặp bịch rồi về giết con của nó. Cô không cần rút lương tâm à? Không áy náy à? Nó đối xử với cô thế nào mà cô hành hạ nó thế hả? Cô là loại vợ gì thế?

- Mẹ, không phải đâu, con không làm thế, con không phá thai.

- Cút... cút đi... đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa. Cút đi đâu thì cút, còn tự trọng thì cút ngay trước lúc thằng Phong về.

Mẹ chồng tôi tức quá nên bắt đầu ôm ngực thở hổn hển, tôi sợ bà bị làm sao mới vớt cả túi ghẹ chạy lại, nhưng mà bà thấy tôi giống như thấy quỷ, cứ trợn mắt nhìn giống như muốn nói tôi tránh xa bà càng xa càng tốt. Cuối cùng, em chồng tôi nghe thấy thì từ trong nhà chạy ra, vừa đỡ bà vừa gào lên chửi tôi.

Tai tôi ù đi, nhưng vẫn nghe thấy loáng thoáng Thanh nói: "Cút đi, đồ thú đội lốt người, mày định giết mẹ tao luôn nữa à? Cút đi, cút đi...".

Mẹ chồng tôi bị cao huyết áp nên kích động một tý là bà không chịu nổi, cũng may, em chồng đỡ bà vào trong giường nằm luôn nên huyết áp cũng dần dần ổn lại, chỉ một không dậy nổi thôi chứ không sao cả. Tôi thấy thế, không dám ở nhà nữa mà xách túi ghẹ đi lang thang ở ngoài đường, chẳng còn nhà, chẳng

có bạn bè, chẳng biết đi đâu về đâu...

Tôi mua hai lon bia rồi ra Hồ Tây ngồi uống một mình, nghĩ đến mấy ngày trước mình còn hạnh phúc, còn tràn đầy hy vọng về cuộc sống an yên sau này với Phong, vậy mà bây giờ chỉ mới qua hơn một tuần thôi, tất cả đã tan vỡ.

Điều tôi đau đớn nhất là em bé không còn nữa, nhưng bản tính tôi mạnh mẽ quen rồi nên chỉ đành âm thầm nuốt máu nuốt lệ vào tim, tôi muốn mọi thứ diễn ra như lời anh nói, rồi sau này chúng tôi sẽ còn có con... nhưng mà giờ tất cả thay đổi nhanh quá, từ một kẻ mới lạc trong hạnh phúc được vài ngày, tôi biến thành một người bị gia đình chống xua đuổi, biến thành một người mẹ vì cặp kè với người khác mà giết chết con mình...

Ngoài việc đã từng lợi dụng anh để tìm cách trả thù ra, còn lại tất cả những việc xấu xa đó tôi không làm... vậy thì tại sao lại cứ gán cho tôi cái tội danh kinh tởm đó? Là ai đã gán cho tôi? Là ai đã hại tôi?

Tôi nốc hết một lon bia, bóp vỏ lon bẹp rúm rồi lại bật thêm một lon khác, đến khi uống gần hết lon thứ hai tôi mới lờ dĩ điện thoại ra nhìn xem mấy giờ, lúc ấy mới thấy một đồng cuộc gọi chờ hiện trên màn hình. Bác Nhân gọi cho tôi một cuộc, còn Phong gọi cho tôi bốn cuộc, chị gái tôi cũng gọi nhờ hai cuộc.

Tôi nhìn số của mọi người, ngón tay rất muốn bấm số gọi lại cho anh nhưng lại cứ phân vân mãi, tôi sợ anh gọi đến để nói chuyện ly hôn với tôi, nhưng tôi cũng sợ anh không đồng ý ly hôn với tôi...

Đang tự đấu tranh với chính mình thì tôi thấy màn hình sáng một lần nữa, Phong lại gọi điện thoại đến. Lần này tôi không đủ can đảm từ chối nữa mà đành phải nhận điện thoại:

- Alo.
- Em đang ở đâu?
- Em á... em đang ở nhà chị Nhiên, em đang cắm hoa với chị ấy. À, tối nay có khách đặt nhiều hoa lắm, chắc xong muộn, em ở lại ngủ luôn với chị Nhiên được không anh?

Khi tôi nói xong, lần đầu tiên trong đời anh quát tôi, quát rất to:

- Em đang ở đâu?
- Em...
- Em có nói không hay để tôi phải báo công an tìm?

Nghe anh nói thế, tôi biết mình không thể giấu được nữa, càng dối trá thì càng buồn cười, cuối cùng đành đáp:

- Em ở Hồ Tây.
- Chỗ nào?
- Chỗ mấy cây dừa to to ấy. Gần nhà thuyền ấy.
- Ngồi yên ở đó.
- Vâng.

Cúp máy xong, tôi vội vàng vứt hai vỏ lon vào sọt rác rồi mua kẹo cao su nhai cho đỡ mùi bia. Tôi cứ tưởng ít nhất hai mươi phút nữa Phong mới đến, gió thổi hết mùi trên người tôi đi là vừa, nhưng mà chỉ chưa đầy mười phút sau anh đã tìm được tôi.

Tôi nhìn thấy anh thì cổ tỏ ra bình thường, đứng dậy gượng cười:

- Anh đến nhanh thế?

Anh không đáp mà chỉ đi lại gần tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân một lượt rồi. Thấy tôi không sao, anh mới nói:

- Em uống rượu à?
- À... em uống có mấy ngụm bia ấy mà.
- Có thấy trời lạnh không?
- Em mặc áo bông ấm mà, ấm cực. Anh mặc áo mỏng thế này mới lạnh ấy. Sao anh ra ngoài mà mặc mỗi cái áo vest thế, ốm thì làm sao?

Phong không thèm trả lời tôi mà kéo tôi ra xe để đi về, tất nhiên là tôi không dám về nhà vào thời điểm này nên vô thức giằng tay lại, tôi định bảo "em không về đâu" nhưng mà tôi sợ, không đủ can đảm để nói.

Thế nhưng, có lẽ anh hiểu được tôi nên không cần tôi mở miệng nói ra, anh đã bảo:

- Không muốn về thì ra khách sạn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngồi trên xe đến khách sạn, tôi rất muốn nói gì đó nhưng thật sự là lúc ấy không biết nói gì. Chẳng lẽ nói "xin lỗi vì làm mẹ tức quá nên tăng huyết áp", hay là nói "giờ cả nhà không ai muốn thấy mặt em, anh định thế nào, chọn em hay chọn gia đình anh"?

Tôi nghĩ mãi, nghĩ mãi, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm im lặng cho đến tận khi đến khách sạn. Phong cũng không nói không rằng câu gì mà vòng ra ghế sau lấy một túi quần áo rồi xách vào bên trong.

Nhận phòng xong, tôi mới dám lí nhí bảo anh:

- Anh mang cả quần áo cho em à?

- Không mang thì em định mặc bằng gì?

- Em...

- Vào rửa mặt mũi đi, trời lạnh mà uống bia xong thì đừng tắm nữa.

- Anh có về không... hay là... anh ở đây?

- Vào rửa mặt đi.

Tôi biết anh nói thế nghĩa là anh sẽ ở đây nên ngoan ngoãn vào trong phòng tắm. Lúc đi ra, thấy anh mệt mỏi nằm trên giường, tôi cũng lặng lẽ đi lại gần rồi ngồi xuống đất, đầu gục xuống ngực anh.

Tôi nói:

- Em phải làm sao bây giờ hả anh?

- Đừng suy nghĩ gì nữa.

- Bố mẹ không tin em nữa đâu, mẹ không muốn nhìn thấy mặt em nữa.

- Cứ để một thời gian nữa rồi tính, em không phải lo.

- Anh thì sao? Anh định làm sao?

Ly hôn, hai từ này lẽ ra vẫn còn quá sớm. Nhưng xuất phát điểm của chúng tôi không hề có tình yêu mà là tôi ép buộc anh cưới, đến bây giờ mọi chuyện thành ra thế này, hai chữ Ly hôn chắc cũng gần với tôi lắm rồi. Không còn con nữa, cũng không còn bác Nhân giữ chân, chẳng còn gì ràng buộc chúng tôi nữa, thế nên tôi muốn hỏi anh có định ly hôn với tôi không... Nhưng mà anh lại trả lời:

- Em nghe câu này chưa?

- Câu gì ạ?

- Hồi trước anh đọc trong từ điển danh ngôn thấy một câu, tu trăm năm mới chung một chiếc thuyền, tu nghìn năm mới được chung chăn gối.

Anh nói đến đây rồi dừng lại, tính anh xưa nay vẫn thế, nói ít hiểu nhiều. Và tôi cũng biết có những thứ không cần phải trình bày dài dòng mà chỉ cần thông qua một câu ngắn ngủi đó thôi, tôi cũng đã hiểu rồi.

Người ta tu trăm năm mới được gặp gỡ, đi đến được nhân duyên vợ chồng phải tu cả nghìn năm. Làm sao có thể nói chia tay là dễ dàng chia tay được?

Viễn mắt tôi bỗng dung cay xè, tôi vòng tay ôm chặt lấy anh:

- Em không muốn xa anh một tý nào. Em không biết tại sao lại thành như thế nữa, em không có gì với anh Minh cả, em cũng không giết con. Anh tốt với em thế, đòi lại đất cho em, mua lại công ty cũ của nhà em, em không phải đưa ăn cháo đá bát mà giết con mình.

- Đừng khóc.

Phong giờ tay xoa xoa đầu tôi, giọng anh vô cùng nặng nề:

- Từ từ rồi cái gì cũng sẽ giải quyết được. Giờ em cứ ngủ một giấc đi. Lên đây, anh ôm em ngủ.

- Vâng.

Thế là những ngày sau đó, tôi với anh ở lại khách sạn. Có mấy lần tôi giục anh về nhưng Phong đều nói ở nhà không sao cả, giờ tôi cứ ở ngoài chơi cho thoải mái, lúc nào bố mẹ người người đi rồi hãy về.

Tôi vẫn lo nên gọi điện cho bác Nhân, bố chồng tôi cũng bảo tôi cứ nghe theo lời Phong đi, đợi mẹ chồng tôi khỏe hẳn rồi tính. Mọi người nói thế nên tôi cũng không cãi nữa, đành ở lại khách sạn đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống rồi về tìm cách giải thích với mẹ chồng. Nhưng mà trong thời gian đó, đã có không dưới một lần tôi nghe trộm được, bà gọi điện đến mắng chồng tôi:

- Bây giờ anh bỏ cả nhà để đi theo nó đúng không? Anh không cần bố cần mẹ anh nữa đúng không?

- Thiên là con gái, con để vợ con một mình ở ngoài sao được. Mẹ cứ khỏe hẳn lại đi, khi nào mẹ khỏe rồi vợ chồng con về.

- Vợ? Nó có coi anh là chồng nó không mà anh còn lo cho nó. Anh ở công ty mà anh không biết nó cặp với đồng nghiệp anh à? Tôi hỏi cả cái công ty của anh rồi đấy, đến cả nhân viên dọn vệ sinh còn biết nó ngủ với thằng Minh kia kìa. Anh bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì mà chuyện rành rành ra thế còn không biết.

- Mẹ, mẹ đừng nghe người ta nói linh tinh.

- Cứ cho là tôi nghe nói linh tinh đi, thế ảnh chúng nó nắm tay nắm chân nhau ở chợ thì sao? Rồi ảnh thằng Minh bế nó vào viện thì sao? Anh thấy có thằng đàn ông nào tốt đến mức bế đồng nghiệp chạy như điên vào viện không? Bạn bè gì mà quan tâm quá thế? Anh đừng lừa tôi, anh cũng đừng lừa cả anh nữa. Mù quáng nó vừa thôi.

- Mẹ đang ốm, đừng nghĩ nhiều nữa. Thiên không phải người như thế.

- Không phải người như thế mà nó lừa mày lên giường hả con? Mày tưởng mẹ không biết à, mẹ đẻ ra mày mà mẹ không biết à? Mày có say thì mày cũng không gọi nó sang phòng mày, tự nó sang, nó trèo lên giường mày rồi bắt mày chịu trách nhiệm. Bán tính nó như thế từ xưa rồi, giờ mày còn bênh nó à?

Phong im lặng không nói gì, tôi đứng ở ngoài cửa phòng tắm cố ấn lồng ngực mình chặt xuống để giảm bớt khó chịu, nhưng nghe mẹ chồng càng nói, tôi càng cảm thấy đau kinh khủng, giống như có một tảng đá thật to đè nặng trên ngực tôi. ...

Mẹ chồng tôi thấy anh không trả lời lại nói tiếp:

- Phong, ly dị đi, mẹ không đồng ý loại con dâu như nó. Mẹ đã nhịn nó, cho chúng mày cưới nhau rồi, giờ nó giết cháu mẹ, mẹ không nhịn được nữa. Ly dị đi.

- Mẹ...

- Một là con chọn gia đình mình, hai là con chọn nó. Mẹ không bao giờ chấp nhận nó lần nữa, nếu con còn là con của mẹ thì ly dị đi.

- Mẹ đừng như thế, đừng ép con.

- Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, đời còn dài, đàn bà còn nhiều lắm. Không ở với nó thì tìm vợ khác, đây người tốt, con đừng có chấp nữa.

- Vợ chồng đâu phải nói ly dị là ly dị, mẹ nhiều tuổi rồi, mẹ cũng hiểu mà.

- Mẹ hiểu, nhưng đã là vợ chồng thì phải chung thủy, không toan tính con ạ. Vợ con thì ngược lại tất cả. Thôi, nếu con cần gia đình mình thì về nhà, về một mình và ly dị con Thiên. Còn nếu con cố tình không nghe, từ giờ đừng bao giờ về cái nhà này nữa, mẹ không có đứa con không nghe lời như con.

Trong nhà tắm không vọng ra âm thanh gì nữa, tôi đoán mẹ chồng nói xong câu đó là cúp máy rồi. Tôi sợ Phong đi ra nhìn thấy mình đang đứng nghe trộm nên vội vàng nhón chân chạy về giường, trùm chăn giả vờ như này giờ mình đang ngủ.

Rất lâu, rất lâu sau anh mới trở ra, thấy tôi trùm chăn cao quá nên mở hơi vờ ra nhể nhại, anh mới kéo chăn xuống đến ngang ngực rồi khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa đầy mồ hôi sang hai bên tai cho tôi.

Tôi không dám mở mắt nhưng tôi cảm nhận được anh nhìn chằm chằm mình, nhìn như chất chứa rất nhiều điều muốn nói nhưng lại chẳng biết phải nói như thế nào. Cuối cùng, qua một lúc sau đó anh mới nằm xuống ôm lấy tôi, nặng nề cùng tôi chìm vào giấc ngủ.

Những ngày hai vợ chồng tôi ở khách sạn đó, thật sự tôi đã đấu tranh rất nhiều. Chuyện của tôi tình ngay lý gian, vừa mất con lại vừa bị cả gia đình chồng hiểu nhầm, mẹ chồng lại thúc giục Phong ly hôn với tôi, tôi thật sự mệt mỏi kinh khủng.

Tôi không muốn quan hệ của anh và mẹ chồng thêm căng thẳng vì mình, nhưng mà tôi cũng chẳng còn cách nào cả, tôi không muốn phải ly hôn với anh. Tôi yêu anh mất rồi, không buông tay anh được.

Phong chưa từng nói những áp lực mà mẹ chồng dồn lên vai anh, anh cũng chưa bao giờ tỏ thái độ khó chịu với tôi, nhưng mà tôi biết chứ, biết anh còn mệt mỏi hơn tôi... mà tôi thì lại không giúp được, cho nên chỉ có thể ngày ngày cố tỏ ra tươi cười chờ anh đi làm về.

Có một hôm, anh đi tiếp khách đến tận 10 giờ vẫn chưa về, tôi chờ mãi chán quá mới lấy ipad của anh để xem phim cho đỡ mỏi mắt, nhưng mà tự nhiên thấy ứng dụng Facebook, tôi lại tò mò bấm vào thử xem có gì.

Phong không có thói quen thoát nick Facebook, với cả tôi cũng không xâm phạm vào những thứ riêng tư của anh bao giờ nên cũng chưa từng mở ra xem lần nào, thế mà không ấy tôi lại cứ như bị ma xui quỷ khiến, tự tiện xem trộm Facebook của anh.

Facebook của anh chẳng hề có gì cả, bạn bè thì cũng chẳng có mấy người, tôi thấy trong list bạn bè có một nick tên Thùy Vũ thì click vào xem thử, thấy ảnh của con mụ yêu tinh kia mới biết đó là nick là "tri kỷ" của anh.

Trang cá nhân của cô ta hay đăng mấy cái stt úp úp mở mở kiểu như: "Anh là gió, gió tự do nhưng em vẫn muốn níu bước chân". "Anh cứ đi đi, đến khi nào anh chán thì hãy nhớ ở đây vẫn có người đợi anh, đợi anh, chưa từng từ bỏ". "Em nhớ anh"...

Tôi thì thuộc kiểu không thích mấy câu sến súa ngôn tình kiểu đó nên đọc xong chỉ thấy nổi hết cả da gà da vịt, tôi lướt nhanh qua luôn, xong cũng không tìm được thêm thông tin gì lại bấm sang messenger. Ở đó tôi thấy mấy tin nhắn của Thùy mới nhắn lúc chiều.

Cô ta nhắn:

"- Giờ em qua nhé, anh có ở công ty không? Giấy phép chắc khó xử lý đấy anh ạ, tự nhiên ra thế em cũng lo cho anh lắm.

- Không, anh đang đi tiếp khách.

- Thế lúc nào em qua được? Hôm nay em nhờ bạn mua được ít trà hoa cúc ở Trung Quốc, em mang qua cho anh nhé. Uống loại này thơm hơn hẳn loại cũ anh ạ.

- Không cần đâu, anh uống trà bình thường cũng được. Em đừng mang. Hồng đi phí.

- Việc gì đâu, mang cho anh thì không bao giờ thấy phí. Haizz. Em lại nhớ anh rồi, anh mau về nhé.

Sau câu đó, tôi không thấy Phong nhắn lại nữa, định lướt lên đọc lại tin nhắn cũ nhưng bỗng dưng nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, tôi sợ anh về thấy tôi đọc trộm tin nhắn của mình nên đành vội vàng thoát ra rồi tắt máy.

Anh đi tiếp khách về nên người thoang thoang mùi rượu, thấy tôi vẫn đang còn thức, anh bảo:

- Muốn rồi sao vẫn chưa ngủ đi.

- Chờ anh về mà, ngủ một mình em khó ngủ.

- Tôi em ăn gì đấy?

- Em oder com Tầm cô Bảy, ăn no rồi. Anh ăn chưa? Muốn ăn thêm gì nữa không?

- Không, hôm nay khách họ cũng uống ít nên anh ăn đủ rồi. Đợi anh tắm một tý.

- Vâng.

Tôi chờ đến khi anh tắm xong, leo lên giường nằm cạnh tôi, tôi mới quay sang ôm chặt lấy anh:

- Hôm nay đi tiếp khách có cô nào đi cùng anh không, sao em ngủ thấy người anh có mùi nước hoa thế?

- Không, có anh với Hải với một người nữa thôi. Em ngủ thấy mùi nước hoa à?

- Rõ ràng là mùi nước hoa của con gái mà. Mùi Burberry, em cũng có một lọ này.

- Burberry á? Sao anh không ngủi thấy nhỉ?

- Mùi này giống hệt mùi của chị Thùy, hôm nay anh ngồi cạnh chị ấy à?

- Không. Sao em lại hỏi thế?

- Thì hôm trước chị Thùy cho em lọ Burberry đó mà, chị Thùy bảo anh thích mùi này nên chị ấy toàn dùng.

Anh nhăn mày cốc đầu tôi, khẽ mắng:

- Học cái thói thám tử ở đâu thế?

- Ngày xưa ăn trộm Conan của anh đọc nhiều nên giờ bị nhiễm đấy.

Nghe tôi nói thế, anh bật cười. Trong đêm tối, tiếng cười của anh rất nhẹ nhưng lan từ đầu mày tới đuôi mắt, lan cả vào trong trái tim tôi. Lúc ấy, bao nhiêu đau đớn áp lực kể từ khi tôi xảy thai bỗng dừng vì nụ cười của anh mà nguôi đi rất nhiều. Tôi giờ tay sờ sờ lông mày anh, xong rồi còn sờ đến cả môi anh, tôi nói:

- Nhăn mày nhiều là nhanh già đấy.
- Già thật rồi mà.
- Chưa già, nhưng nếu cứ nhăn thế này thì hai mươi năm nữa sẽ già và xấu trai.
- Thế bình thường không xấu trai hả?
- Không, đẹp trai, đẹp trai chết đi được, em mê như điên đấy.

Nụ cười của anh càng lúc càng đẹp hơn, rực rỡ và dịu dàng như khoét thật sâu vào trong đáy lòng tôi. Phong từ từ cúi xuống, chạm trán mình vào trán tôi, anh bảo:

- Mê thật không?
- Thật đấy, anh thơm em đi là biết.
- Ừ.

Nói xong, môi anh chậm chậm hạ xuống, phủ lên môi tôi. Tôi cũng vòng tay lên cổ anh, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh. Môi lưỡi thơm mát, từng nhịp đập trái tim dần dần hòa chung làm một. Bàn tay anh từ từ luồn vào áo ngủ của tôi, đặt lên ngực tôi, sau đó từng thứ, từng thứ quần áo trên người cả hai dần dần rơi xuống.

Chúng tôi ôm chặt nhau cùng chuyển động, cùng đưa nhau lên đỉnh cao hoan lạc rồi lại cùng nhau xuống một hố đen vô tận. Tôi trèo lên người anh, eo và hông lắc lư kịch liệt, miệng tôi lẩm nhẩm gọi tên anh:

- Phong...
- Ừ.
- Em ghét mùi Burberry, em không thích người anh có mùi đó.
- Anh biết rồi...
- Anh với Thùy không có gì thật chứ? Nói đi, không có gì đúng không?

Một tay anh đỡ eo tôi, tay còn lại vẫn không chịu buông đỉnh đồi đầy đặn của tôi, giọng anh khàn đặc trong đêm tối:

- Không có gì.
- Thề đi.

Anh cười:

- Đồ trẻ con.
- Kệ, anh thề đi. Không thề còn lâu em mới tin.
- Ừ rồi, thề.

Tôi sung sướng cười cười, từng nhịp chuyển động trở nên nhanh hơn, mạnh mẽ hơn dưới sự kích thích của anh. Tôi cúi xuống hôn môi anh để ngăn tiếng rên rỉ của chính mình, lúc sau mới khẽ nói:

- Em cũng thế, có mỗi anh...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sau một đêm một nhồi, ngày hôm sau tôi tỉnh dậy đã là giữa trưa rồi, sờ sang bên cạnh thì không thấy anh đâu cả.

Tôi lần mò điện thoại bật lên, thấy đã mười một giờ rồi, mà rõ ràng là tôi đặt báo thức bảy rưỡi để dậy đi làm nhưng sao không thấy kêu nhỉ? Với cả sao anh không gọi tôi?

Đang vỗ đầu bút tóc thì tự nhiên thấy có tin nhắn đến, Phong nhắn:

- Ngủ dậy chưa? Anh oder com cho em rồi đấy, khi nào dậy thì gọi họ. Số điện thoại là 0387.xxx.xxx.
- Em dậy rồi, sao anh không gọi em dậy đi làm với. Sáng nay em nghỉ thì ai xếp lịch cho anh?
- Sáng nay anh đi xuống chỗ khu đô thị đang xây ở Gia Lâm, không có việc gì thì em cứ ở nhà nghỉ đi.
- Sao tự nhiên lại xuống đấy hả anh? Có việc gì à?
- Ủ, giấy cấp phép có vấn đề.
- Ồ, sao lạ thế? Bình thường cấp phép hoàn chỉnh xong mình mới khởi công mà, giờ xây gần xong rồi sao lại có vấn đề được hả anh?
- Không sao đâu, để anh xuống xem thế nào, đang liên hệ với bên Sở xây dựng rồi.
- Vâng, anh đi cẩn thận nhé, ăn gì đi không đói.
- Ủ, anh biết rồi.

Nói đến cấp phép, tôi lại nhớ đến đoạn chat đọc trộm của Thùy với anh hôm qua, tôi thấy bất an quá nên buổi chiều hôm đó vẫn đến công ty đi làm. Lúc tôi đến thì nhận được rất nhiều cuộc gọi của công ty mẹ ở Úc gọi sang, đại loại là muốn gặp Phong vì điện thoại di động của anh không liên lạc được.

Tôi ngày trước học gì cũng lốt phốt nhưng học tiếng Anh thì lại khá ổn, tôi nói chuyện một lúc, thấy thái độ họ đang rất không hài lòng về việc gì đó, đoán là có liên quan đến khu đô thị kia nên đành trấn an sơ qua vài câu rồi cúp máy.

Từ lúc tôi làm thư ký cho anh đến giờ, chưa từng thấy công ty mẹ gọi điện sang kiểu này bao giờ nên thấy lo lắng. Không biết hỏi ai nên tôi đành nhắn tin cho anh Minh:

"- Anh ơi, anh đang ở đâu thế, em hỏi tý được không?

- Ủ, sao thế? Anh đang bên sở xây dựng.
- Công ty mẹ vừa gọi điện đến xong, hình như đang có chuyện gì mà họ có vẻ không hài lòng lắm. Đang có chuyện gì thế hả anh?
- À, không có gì đâu, đừng lo.
- Thôi anh đừng giấu em, anh nói đi, em là thư ký của anh Phong, sớm muộn gì em cũng biết mà.
- Thư ký gì, anh biết rồi, em là vợ Phong chứ thư ký gì. Hai người giấu giếm thật đấy, tý nữa thì anh tán luôn cả vợ sếp. May mà phanh kịp không mất việc như chơi.
- Thôi gác sang một bên đi, có thời gian em kể. Giờ anh kể chuyện kia đi.
- Cấp phép có vấn đề rồi, cả một khu đô thị lớn, tốn bao nhiêu tiền để xin cấp phép xây dựng mà giờ bên thanh tra khai ra, bảo giấy cấp phép này là gian lận. Công trình không đủ điều kiện cấp phép.
- Ôi mẹ ơi, cả một khu đô thị mấy nghìn tỷ mà không đủ điều kiện cấp phép rồi phải làm sao? Chết thôi.
- Anh cũng đang lo đây. Không đủ điều kiện thì bắt phá hết trả lại mặt bằng, mà dự án xây sắp xong đến nơi rồi. Vốn liếng cũng rút hết cả vào đó rồi. Công ty mẹ nghe tin chắc là gọi điện sang hỏi tội Phong đây. Chán thật.
- Thế có sao không anh, họ có cách chức anh ấy không?
- Cách chức đã là gì, bắt đền tiền mới sợ. Các dự án này do sếp làm từ A đến Z, giờ thất thoát thì phải tự bỏ tiền ra mà đền cho họ.

Sống lưng tôi bỗng chốc lạnh toát, mấy nghìn tỉ có phải là con số nhỏ đâu? Anh đang là giám đốc của một chi nhánh lớn, tiền nhiều đến mấy thì cũng không thể có đến mấy nghìn tỉ được. Mà trong mắt tôi, xưa nay Phong đều luôn giỏi giang nhất, ngay cả tôi cũng không chịu nổi việc anh bị cách chức, làm sao anh có thể chịu nổi đây?

Tôi lo quá cả buổi chiều không ngồi yên được, nhắn tin cho anh Minh mấy lần nhưng anh ấy nói giờ đang ở sở xây dựng để tìm cách rồi, bảo tôi cứ yên tâm, kiểu gì cũng tìm ra cách, nhưng mà tôi không yên tâm nổi.

Bỗng chốc đến tận chiều muộn thì Phong mới về, vừa nhìn thấy anh, tôi đã cuống lên đứng dậy hỏi:

- Anh về rồi à? Xong việc chưa anh?
- Xong rồi, sao chiều em không ở nhà nghỉ, đến công ty làm gì?
- Em có làm gì đâu mà cần nghỉ. Anh về luôn chưa?
- Tối anh còn đi gặp mấy người khách nữa, anh đưa em về rồi đi.
- Thế thôi, em tự bắt taxi về được. Từ công ty về khách sạn có mười phút thôi mà. Anh cứ đi đi.

Phong liếc đồng hồ đeo tay, chắc thấy cũng muộn rồi, với cả giờ này tắc đường nên nếu đưa tôi về thì tốn thời gian lắm. Anh chần chừ một lúc rồi nói:

- Em tự về được không?
- Được mà, em ở phòng chờ anh nhé. À mà có hộp sữa này, anh uống đi không tý đi tiếp khách lại không có gì lót dạ.

Nói rồi, tôi mở ngăn kéo lấy sữa rồi lon ton chạy lại đưa cho anh, Phong cầm lấy hộp sữa trên tay tôi rồi cười:

- Đúng là trẻ con.
- Đây là sữa của người lớn, có phải Fisty đâu, em lớn rồi.
- Ủ, em lớn rồi. Tự bắt taxi về nhé.
- Vâng, em về đây.
- Về đi, tối anh về.

Trên đường về, tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về thái độ của anh. Tình hình bây giờ chắc đang rất khó khăn nhưng mà anh lúc nào cũng tỏ ra như không có gì, nếu tôi không nghe được điện thoại của công ty mẹ với hỏi anh Minh, chắc là thấy anh thế, tôi vẫn cứ tưởng mọi chuyện vẫn ổn.

Tôi biết tính cách anh từ nhỏ đã thế, sau này lớn, ở cạnh nhau thế này tôi lại càng hiểu anh là kiểu đàn ông có chuyện gì cũng không để ngoài mặt mà giấu hết vào trong lòng nhiều hơn. Anh đã không muốn nói thì tôi cũng làm như không biết chuyện gì để cả hai cùng vui vẻ, nhưng mà hình như mọi thứ ngày càng tệ đi thì phải, vấn đề cấp phép mãi không thể giải quyết được, mà công ty mẹ thì thúc lên thúc xuống.

Ngày nào Phong cũng đi sớm về muộn, giấy tờ cần ký chắt cả đóng mà anh không có nổi thời gian để ký, tôi phải ôm hết về để buổi tối anh đi tiếp khách xong thì làm.

Những lúc đó, chỉ có tôi lặng lẽ ở bên cạnh anh, mồm thì đọc báo cáo, tay thì đưa cho anh, Phong ngồi ở ghế chỉ cần lướt sơ sơ qua một lần nữa rồi mới ký xuống. Hai vợ chồng chúng tôi đêm nào cũng thức đến gần sáng để xử lý cho xong công việc, xong xuôi cũng mệt nhoài cùng nhau leo lên giường đi ngủ, không còn sức mà nghĩ đến chuyện làm tình nữa, chỉ lặng lẽ ngủ cùng nhau thế thôi.

Trôi qua thêm thời gian nữa mà mọi chuyện vẫn không khả quan thêm tí nào, công ty mẹ không chờ được nữa nên cử người sang xem xét tình hình bên này. Tôi thấy còn một tuần nữa là họ sang nên cuống lên hỏi anh Hải với anh Minh, anh Hải thì cứ bảo không sao đâu, sang kiểm tra xong lại về ấy mà. Nhưng anh Minh thì nói:

- Sở xây dựng không chịu cấp phép lại, bảo họ cũng lo thanh tra xử lý nên sai phạm đầy hết sang mình rồi, bắt mình chịu hết.
- Xã hội giờ toàn thế mà, có ai nhận sai về mình đâu.
- Ủ, khó quá, không biết phải làm sao nữa.
- Em tưởng anh Phong thân với chị Thùy lắm mà, chị ấy không giúp được gì hả anh?
- Ai lại đi giúp tình địch bao giờ?
- Là sao ạ?
- Là con Thùy nó thích chồng em lâu rồi, bố nó làm giám đốc sở xây dựng, anh em nhà nó làm bên thanh tra. Nói chung nhà nó cơ cấu lắm, nó giúp thì chắc cũng được thôi, nhưng mà phải làm sao thì mới chịu giúp chứ, đúng không?
- Ý anh là Thùy muốn ... chồng em ... á?
- Anh đoán thế thôi. Nhưng mà em cứ mặc kệ nó, để bọn anh tự lo xem thế nào. Không chết được đâu mà sợ. Sếp mình giỏi mà, yên tâm.

Nói là nói thế nhưng tôi làm sao mà yên tâm được, việc mẹ chồng ép Phong ly hôn tôi còn đó, việc cấp phép cũng còn đó, và đặc biệt là chuyện Thùy thích chồng tôi cũng như một cái gai ở trong lòng tôi.

Tôi thì kiến thức không có, kinh nghiệm không, thân cô thế cô, đã chẳng giúp gì được anh thì thôi, Phong còn phải bỏ tiền ra mua lại nhà đất và công ty cũ cho tôi. Mà nói đến công ty cũ, bây giờ thật ra cũng chỉ còn lại mỗi cái xác thôi, nhân viên nghỉ hết mà Hùng cũng bỏ đi bật tắt bất tích rồi, cách đây hai tuần Phong đã bảo với tôi chờ mọi chuyện ổn hơn chút, anh sẽ tìm cách gây dựng lại công ty sau, nhưng giờ cả đồng chuyện thế này thì những chuyện đó chắc là còn xa vời lắm.

Tôi thờ dài một tiếng, xong cũng không dám xao nhãng nhiều nên ôm hết giấy tờ mà các phòng ban gửi đến, đọc rồi xem xét hộ anh, coi như mình không đủ sức để giúp gì thì làm mấy việc nhỏ nhỏ này cho anh cũng được.

Tối hôm đó, anh về trong tình trạng say khướt, tôi chưa bao giờ thấy anh uống rượu nhiều như thế nên vội vàng đỡ anh vào giường, lấy cho chồng tôi một cốc nước ấm, nhưng mà anh còn chưa kịp uống đã phải bật dậy vào nhà vệ sinh nôn.

Tôi cầm khăn đứng cạnh, vỗ vỗ lưng anh:

- Anh sao thế? Uống nhiều lắm hả anh?

- Không sao đâu, uống lẫn cả bia cả rượu nên buồn nôn ấy mà. Em cứ ngủ đi.

- Em chưa buồn ngủ. Anh cứ nôn đi, nôn hết ra thì mới đỡ khó chịu.

- Ừ.

Lúc sau, tôi pha cho anh một cốc nước chanh muối, ép anh uống bằng hết rồi mới đỡ anh lên giường ngủ. Tôi đoán hôm nay anh gặp ai đó để nhờ họ tạo điều kiện cho mình nên mới phải uống rượu nhiều như thế, bình thường anh luôn biết điểm dừng, có bao giờ uống đến nỗi phải nôn ra như thế đâu.

Tôi thương anh quá nhưng không biết phải làm sao, chỉ dám quay sang ôm lấy người anh, ôm thật chặt như muốn san sẻ gánh nặng với anh, dù không thể giúp gì nhưng san sẻ về tinh thần cũng được.

Chuyện gia đình chưa xong giờ còn thêm chuyện công việc, chắc là anh mệt lắm...

- Anh mệt không anh? Có muốn ăn gì không?

- Không, nôn xong hết rồi bình thường. Em không phải lo, cứ ngủ đi.

- Có việc gì thì anh cứ nói với em nhé. Trước anh bảo em không được can thiệp vào cuộc sống riêng của anh thì em đồng ý nhưng bây giờ em nghĩ khác rồi. Anh là chồng em mà, em không để chồng em một mình đâu.

Anh khẽ cười, đặt một tay lên cho tôi gối đầu, tay còn lại ôm lấy tôi:

- Ai mà biết cái người suốt ngày thấy anh là bắt nạt, giờ lại lấy anh nhỉ?

- Ghét của nào trời trao của ấy đấy. Người ta bảo rồi.

- Ừ, do anh ăn ở.

Tôi cũng bật cười:

- Đúng thế, do ăn ở.

Vài ngày hôm sau, anh bảo phải sang Úc một chuyến, công ty mẹ không cử người sang nữa mà gọi anh sang giải trình. Anh bảo đi hai ngày thôi, dặn tôi sang ở với chị Nhiên cho đỡ sợ nhưng tôi không nghe, tôi muốn ở khách sạn đợi chồng tôi về.

Hôm đầu anh đi, tôi ngủ một mình bắt đầu cảm thấy nhớ anh vô cùng, kiểu bứt rứt khó chịu vì đã thành thói quen rồi, giờ nằm một mình cứ thấy trống trải thế nào ấy. Tôi nhớ đến ngửa tay quá nên vào zalo nhắn tin cho anh, Phong chắc bận nên mấy tiếng mới trả lời được một lần, tôi sợ làm phiền nên cũng chỉ nói qua loa vài câu rồi thôi.

Đến ngày thứ hai anh đi, mẹ chồng gọi điện cho tôi. Tôi đắn đo rất lâu mới dám nhắc điện thoại, vừa Alo một cái thì bà nói:

- Chị còn định làm khổ con tôi đến bao giờ?

- Mẹ, con không làm khổ anh Phong. Con cũng muốn anh ấy vui vẻ như mẹ thôi, mẹ thương anh ấy, con cũng thương anh ấy mà.

- Chị thương mà chị làm ra những chuyện như thế à? Nếu một người thương chồng sẽ không để chồng phải khó xử vì chuyện gia đình và vợ.

Lúc ấy, tôi định nói "thế còn mẹ thì sao? Nếu mẹ thương anh ấy, tại sao mẹ lại ép anh ấy chọn giữa con và mẹ, tại sao mẹ lại muốn anh ấy ly hôn với con". Nhưng tôi nghĩ bà bị cao huyết áp, rồi với cả bao nhiêu chuyện xảy ra làm bà hiểu lầm tôi, tính đi tính lại tôi cũng có phần sai, thế nên tôi nhin. Tôi bảo:

- Tại sao mẹ không tin con ạ? Sao mẹ tin lời người ngoài mà mẹ không tin con?

- Tôi cũng từng tin cô đấy. Nhưng cô ngay từ đầu đã lừa con tôi, rồi bao nhiêu bằng chứng như thế, cô bảo tôi tin cô kiểu gì được?

- Nhưng con không hề làm. Có người hại con, sao mẹ không nghĩ như thế?

- Tôi chẳng thấy lý do nào hợp lý để người ta phải hại cô cả. Mà tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, cô cũng nên tự nghĩ lại bản thân mình xem cô có hợp với con tôi không? Cả ngày trước và cả bây giờ. Chồng cô là người có ăn có học, được giáo dục từ tể đảng hoàng, có chức quyền. Còn cô thì sao? Học đại học cũng không nổi, từ nhỏ đến lớn chuyên đánh nhau trốn học, giờ bằng cấp không có, nó vẫn ưu ái cho cô đến công ty nó đi làm. Cô nghĩ xem, người ta mà biết giám đốc có người vợ chỉ học hết cấp ba làm thư ký, người ta có cười chồng cô không? Cô cũng nên biết mình ở đâu chứ?

Về vấn đề này, mẹ chồng tôi nói đúng lắm. Tôi cũng biết mình chẳng xứng với anh, gần một năm trước thì là do còn bồng bột và bốc đồng, muốn trả thù nhanh nên mới ép anh phải cưới tôi. Bây giờ thì tôi yêu anh thật rồi, muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này nên dù mình chẳng bằng ai nhưng vẫn cố chấp muốn bên anh.

Tôi gượng cười:

- Con biết mẹ ạ. Mẹ nói đúng.

- Nếu cô thương nó thì tôi nghĩ cô nên chủ động đi. Tính thẳng Phong nó trách nhiệm từ xưa đến nay rồi, ngay cả việc cưới cô nó cũng vì trách nhiệm của thằng đàn ông nên nó mới cưới. Nếu không thì lúc đó cô chẳng bầu bí gì, không cưới cũng xong. Cô hiểu ý tôi chứ?

- Vâng ạ.

- Biết thế thì tốt. Tự suy nghĩ đi.

Mẹ chồng tôi nói đến đó thì định cúp máy, nhưng mà tự nhiên tôi lại chợt nhớ ra một chuyện nên vội vàng nói:

- Mẹ.

- Có chuyện gì?

- Con yêu anh Phong. Rất yêu... mẹ ạ.

Tôi chưa từng nói một lời yêu với bất kỳ ai, kể cả người yêu cũ và cả anh, nhưng hôm nay tôi rất muốn nói với mẹ chồng câu đó. Bà thương con trai vô bờ bến, thì tôi... tôi cũng yêu anh nhiều như bà. Bà không muốn mất con, tôi cũng không muốn mất anh...

Cúp máy xong, tôi ngơ ngẩn hết cả ngày dài, tan làm cái thì đến nhà chị Nhiên ăn cơm. Ăn xong, đang định về nhà thì tự nhiên nhận được tin nhắn của anh. Anh nhắn:

- Anh về rồi, anh đang ở công ty. Em đến đây đi.

Nghe tin anh về, thật sự lúc ấy tôi không nghĩ nhiều, hai ngày nay xa anh tôi nhớ anh phát điên lên được nên vội vàng bắt taxi đến công ty luôn.

Giờ ấy mọi người đã về hết rồi, chỉ có mỗi tầng làm việc của anh là vẫn còn sáng đèn. Tôi sung sướng lao vào thang máy để lên gặp anh, lúc đứng trong đó còn bòn chòn đếm số tầng liên tục để mong cho thang máy chạy nhanh lên.

Nhưng mà lúc cửa mở ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi lập tức đứng chết trân tại chỗ.

Người đàn ông mà tôi thương yêu đang đứng tựa vào tường, trước mặt anh là Thùy, cả người cô ta gần như dán vào lồng ngực anh, môi dán lên môi anh.

Cả hành lang vắng lặng không một bóng người, chỉ có bọn họ đứng đó.

Bỗng nhiên lúc đó, đầu óc của tôi trở nên trống rỗng một cách kỳ lạ, không đau, không khóc, không cảm xúc gì cả, hầu như tất cả mọi dây thần kinh cảm xúc trên người đều trở nên tê liệt. Tê liệt đến mức trái tim cũng chết rồi...

Cảm giác này giống hệt như trước kia, lúc nhận được tin bố mẹ mất, tôi đã chạy thục mạng quay về nhà. Nhìn hai người nằm trên bãi cỏ, cả người đầy máu, đến mắt cũng không nhắm nổi, tôi cũng có cảm xúc y hệt như thế này. Giống như cả thế giới bỗng nhiên sụp đổ, vỡ tan tành...

Tôi muốn xông lại giằng họ ra, nhưng tôi biết giờ không phải là lúc, công ty này đang cần con yêu tinh kia, tôi đánh nó chỉ thỏa mãn được tôi chứ không giúp gì được anh cả.

Thế nên chỉ một giây sau, tôi quyết định quay lưng. Nhưng như có một linh cảm gì đó, ánh mắt của anh ngay từ đầu đã không nhắm lại, bỗng nhiên lại phát hiện ra tôi.

- Cô điên à?

Anh vội vàng đẩy Thùy ra rồi lao về phía tôi, môi anh mấp máy muốn nói điều gì nhưng tôi đã gào lên trước:

- Đứng yên đó.

- Thiên...

- Anh đứng yên đó cho tôi, tôi cảm anh bước lại một bước.
- Thiên, bình tĩnh đã.
- Anh thấy không, tôi đang rất bình tĩnh. Thế nên anh đứng yên ở đó trước khi tôi nổi điên. Tránh thật xa tôi ra.
- Em nghe anh nói đã.
- Tại sao tôi phải nghe anh nói? Anh định giải thích gì với tôi? Anh quen tôi bao nhiêu năm rồi, chắc cũng biết là những lúc thế này đừng nên giải thích chứ? À mà anh với tôi có là gì đâu mà giải với chẳng thích?
- Không phải thế đâu, chờ anh một phút, một phút thôi. Anh đưa em về.
- Đừng có nói một phút, một giây tôi cũng thấy tiếc. Anh đứng im ở đó, đứng im đó cho tôi.

Tôi vừa nói vừa gườm gườm nhìn anh, sau đó lùi dần vào thang máy. Tôi không biết ánh mắt mình khi ấy đáng sợ đến mức nào nhưng tôi nhìn thấy rõ ràng vẻ cứng ngắc trên mặt anh, bình thường tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời nhưng hôm nay thì anh mới là người phải nghe lời tôi.

Tôi nhìn chằm chằm anh cho đến khi thang máy từ từ đóng lại, khi không còn nhìn thấy khung cảnh kinh tởm đó nữa, tôi mới ngồi sụp xuống, ấn thật chặt tay vào ngực mình.

Đau thật, hóa ra cảm giác bị phản bội đau thật, đau đến muốn vỡ tim ra... Đau đến mức muốn moi luôn tim ra vứt lại cho anh...

Đàn ông hoàn hảo đến mấy, cuối cùng rồi cũng sẽ bị cảm dỗ rồi phản bội mình mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26

Lúc tôi chạy ra khỏi công ty, không khí lạnh buốt của những ngày tháng cận tết thổi vào làm mái tóc đã nuôi dài của tôi bay tứ tung, quệt cả vào mắt tôi, làm tôi đau nhói.

Tôi định ra Hồ Tây nhưng tôi sợ anh tìm được nên bắt một chiếc Taxi đến một công viên, mua năm lon bia rồi tìm một ghế đá rồi bắt đầu mở nắp từng lon ra uống.

Tôi nốc như một con điên, uống hết lon này đến lon khác, vì uống nhiều quá nên uống đến lon thứ ba thì bị sặc, ộc hết cả ra ngoài. Mấy thanh niên đi qua tôi thấy thế thì huyết sáo trên:

- Em ơi, làm gì mà buồn đời thế, uống bia làm gì, đi theo bọn anh đi, kiểu gì em cũng vui cho mà xem.

Tôi lạnh lùng ngẩng đầu lên, nói đúng một chữ:

- Cút.

Ngọn đèn đường màu vàng chiếu lên một nửa gương mặt tôi, chắc lúc ấy nhìn kinh khủng lắm nên bọn kia nhìn thấy cũng hãi, lắm bầm chửi tôi thêm mấy câu gì đó rồi biến đi thẳng.

Lúc bọn chúng đi rồi, tôi mới thấy viền mắt mình nóng nóng, đưa tay lên lau thì mới phát hiện ra hóa ra này giờ mình đang khóc. Mà một khi đã bắt đầu thì không thể kìm nén được nữa, tôi úp mặt vào lòng bàn tay, nước mắt ào ào rơi xuống.

Trong một đêm táng gia bại sản, bố mẹ mất, tôi đã từng có ý nghĩ sẽ tự tử nhưng mà vì nghĩ đến chuyện trả thù, sinh mạng hèn mọn này lại cố gắng cắn răng để tiếp tục sống. Cuộc sống như một dòng sông chảy xiết, bị vùi dập rồi lại đứng lên, một mình cô độc vật lộn, có con rồi mất con, có hạnh phúc rồi mất hạnh phúc, tôi đã nghĩ ít nhất mình còn có anh coi như là một niềm an ủi cuối cùng, nhưng mà đến bây giờ, ngay cả anh cũng phản bội tôi.

Tôi đã trở thành một kẻ không còn gì nữa thật rồi...

Tôi bắt lực cắn chặt răng để không phát ra tiếng khóc, nhưng mà dần dần cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm đến những ánh mắt quái dị của những người xung quanh nhìn mình nữa, cuối cùng tôi gục mặt xuống gối bật khóc nức nở, khóc đến ù cả tai.

Điện thoại trong túi tôi reo liên tục, cứ hết một hồi lại vang lên một hồi khác, tôi không muốn nhận nhưng nó cứ đổ chuông mãi. Cuối cùng, tôi bực mình cầm lên, ném mạnh vào tường. Chiếc điện thoại nhanh chóng vỡ tan tành, vỡ vụn hết như trái tim tôi.

Trước khi đập nó đi, tôi nhìn thấy số điện thoại của anh gọi đến.

Tôi là đứa trong mắt không thể chứa nổi một hạt cát, cho nên tôi không thể chấp nhận được chuyện bị phản bội, cho dù là bất cứ lý do gì cũng không thể tha thứ được. Vì không thể chịu nổi cảm giác đó cho nên tôi chỉ có thể tự giãy vò chính mình, tôi cầm bia lên, tiếp tục bật nắp uống, uống đến khi say tê liệt hết cả đầu óc, tôi mới lao đảo đứng dậy đi tìm một nhà nghỉ ở gần đó, tìm một chỗ ngã lưng.

Cũng may mà tôi mang tiền!!!

Lúc tôi tìm được một nhà nghỉ tồi tàn ở trong ngõ cạnh công việc, bà chủ nhìn tôi như kiểu nhìn một đứa con gái ngoài hành tinh. Nước mắt nước mũi tèm lem, đầu bù tóc rối, còn ôm thêm mấy lon bia trên tay, không cần soi gương cũng biết khiếp rồi.

Tôi cầm chứng minh thư đặt lên bàn, nói lú lút hết cả lưỡi:

- Cô cho cháu một phòng, một phòng thôi.

- Cháu ơi cháu có chơi đá chơi kẹo gì không? Nhà cô không cho người thuê mấy thứ đó đâu. Cháu muốn tụ tập bay lắc thì sang nhà nghỉ to to ngay bên đường ấy, phòng rộng, tha hồ tụ tập.

- Không, cháu không chơi đá hay chơi kẹo gì cả. Cháu chỉ thất tình thôi, thất tình đấy cô ạ. Cô đã thất tình bao giờ chưa?

Lúc này, ánh mắt bà ấy đầy vẻ thương hại nhìn tôi, dẫn đo mấy giấy rồi cầm chìa khóa phòng đưa cho tôi. Bà chủ bảo:

- Lên phòng 301 nghỉ đi. Thất tình rồi sau lại tìm được người tử tế hơn ấy mà. Đừng nghĩ quẩn nhé, cứ lên phòng ngủ một giấc đi. Cháu xinh thế, kiểu gì cũng tìm được người khác tốt hơn thôi.

- Vâng, cô nói đúng. Cháu xinh mà, xinh rồi sẽ tìm được người khác thôi. Không việc gì phải buồn.

Tôi vừa nói vừa khóc, lên trên phòng tiếp tục uống bia tiếp, mồm tôi cứ lẩm nhẩm "sẽ tìm được người tử tế hơn", "sẽ tìm được người tử tế hơn", nhưng mà biết tìm ai được như anh bây giờ? Trên đời này chỉ có duy nhất một mình người như anh thôi!!!

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, cảm giác đau đớn của ngày hôm qua vẫn còn y nguyên như cũ. Tôi cứ mong nó chỉ là một giấc mơ, nhưng soi gương nhìn bóng mặt của mình sưng húp đến mức không thể mở to ra được, tôi thật sự hiểu rằng chúng tôi đã hết rồi...

Anh phản bội tôi, không cần nói lời chia tay, không cần đợi ly hôn, với tôi, thế là hết rồi...

Tôi nằm trong nhà nghỉ tồi tàn kia hết cả một ngày trời, không ăn gì cả, chỉ nằm nghĩ về những thứ đã trải qua, về những lời mẹ chồng tôi nói, về hôn nhân của chúng tôi, về công việc, về cả Thùy và chuyện đêm qua nữa. Mãi đến khi bầu trời đã bắt đầu tối đen, tôi mới thông suốt được.

Tôi đoán tin nhắn hôm qua là Thùy lấy máy anh để nhắn cho tôi, lúc tôi chứng kiến bọn họ hôn nhau thì chỉ có cô ta quần lấy anh chứ anh không hề đụng chạm gì cô ta cả. Có thể đó là một cái bẫy, cũng có thể người đàn ông tôi yêu trong lúc gian khó đã xiêu lòng trước cám dỗ Thùy giăng ra.

Nhưng mà dù là bất cứ lý do gì thì tôi cũng vẫn không thể tha thứ được, trong mắt không chịu nổi một hạt cát, tim cũng không thể chịu được một lần dao đâm.

Tôi thờ dài, lại một lần nữa nước mắt lạnh lẽo rơi xuống.

Tôi nghĩ, nếu ngay từ đầu tôi với anh đã miễn cưỡng đến với nhau, tôi ép anh phải lấy một người mà anh không yêu, sau đó rất nhiều chuyện đã xảy ra, dù tôi biết ít nhiều cũng có tình cảm với nhau nhưng anh chưa từng nói thích tôi chứ đừng nói đến một câu Yêu. Vậy thì tôi có quyền gì mà đòi hỏi anh phải chung thủy với mình?

Anh bị mẹ ép ly hôn, việc công ty bây giờ cũng cần sự giúp đỡ của Thùy hơn bao giờ hết, thế thì tôi còn ở lại làm gì, rời xa nhau không phải tốt cho cả hai sao? Đằng nào tôi cũng trả thù được rồi, lấy lại đất và công ty được rồi, nhưng mà thế thì bố mẹ tôi cũng không thể quay về được nữa, tôi muốn gây dựng lại cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu...

Tôi không ăn, không uống, thức trắng hết cả một đêm dài, ngày hôm sau trả phòng xong, tôi quay về khách sạn mà tôi với anh ở từ rất sớm, đứng trốn sau một gốc cây chờ đến khi anh đi làm.

Đợi đến tám giờ mới thấy anh đi ra. Mới sau một đêm mà tôi thấy gương mặt anh tiêu tụy đi nhiều, quần áo trông sâu xuống, Phong đứng bên cạnh xe nhìn một vòng quanh khách sạn như muốn tìm kiếm gì đó, nhìn mấy phút rồi mới lên xe lái đi. Tôi thì vội vàng quay người nép chặt vào sau thân cây, chỉ sợ bị anh phát hiện.

Trái tim tôi rỗng tuếch, đau quá mà chỉ biết tự cười chính mình. Yêu cái gì, hận cái gì, ngay từ đầu anh có muốn cưới tôi đâu mà đến giờ vẫn cứ ảo tưởng nhiều về anh thế, sao cứ nghĩ anh vẫn đang tìm tôi?

Sau khi xe anh hòa vào dòng người rồi biến mất hẳn rồi, tôi mới trốn chui trốn lủi chạy vào khách sạn, cố tìm góc không có ai để ý nhất rồi vào thang máy. Lên đến phòng, tôi dọn đồ cấp tốc, còn không kịp gấp quần áo mà cứ vơ hết nhét thẳng vào túi rồi xách đi.

Tôi không muốn mình đi không một lời từ biệt mà quay về nhà bác Nhân, lúc ấy, mẹ chồng tôi vừa đi chợ về, nhìn thấy tôi, bà lạnh mặt ngay tức thì:

- Cô đến đây làm gì?

- Mẹ, con nghĩ xong rồi. Mẹ nói đúng, con sẽ từ bỏ anh Phong. Con sẽ ly dị mẹ ạ.

Mẹ chồng nghi hoặc nhìn tôi, còn tôi thì ra vẻ như không có gì, gượng gạo cười.

Thật ra, tôi cũng không định ly dị, nhường chồng mình cho kẻ thứ ba không phải là tính cách của tôi. Tôi còn muốn nắm tóc tấn cho con yêu tình kia một trận thì mới hả dạ. Nhưng mà hoàn cảnh bây giờ khác rồi, nếu như người thứ ba mà có thể giúp được chồng tôi, có thể giải thoát được mọi gánh nặng trên vai anh. Vậy thì tôi từ bỏ. Tôi chấp nhận ly hôn.

Tôi nói:

- Con về dọn đồ mẹ ạ. Con dọn mấy phút thôi rồi con đi ngay.

- Chị định làm gì?

- Con không làm gì cả, con chỉ còn ít đồ thôi ạ. Ly dị thì cũng phải dọn đồ đi chứ ạ? Với cả, con về bây giờ là vì không muốn anh Phong biết. Con muốn im lặng chia tay cho nhẹ nhàng.

Sắc mặt mẹ chồng tôi thoáng chốc thay đổi, tôi thấy bà không nói gì nghĩa là không có ý ngăn cản, thế nên cố cười thật tươi một cái rồi lách người đi qua, chạy lên phòng lấy đồ.

Gần một năm kết hôn, đồ đạc của tôi chẳng có gì nhiều, quần áo thì anh cũng mang đến khách sạn cho tôi, ipad thì tôi trả lại anh, tôi chỉ đến để đặt tờ đơn ly hôn lên bàn làm việc của anh và lấy chiếc bình cát mà tôi, anh và Thanh đã làm cùng nhau thôi.

Tôi không dám ở lâu, sợ không đủ can đảm mà đi được nên chỉ nhìn lại phòng ngủ của chúng tôi vài phút rồi quay người đi xuống. Mẹ chồng tôi thấy tôi lên có năm phút đã xuống, bà bảo:

- Dọn gì mà nhanh thế?

- Vâng, con cũng có ít đồ thôi mà. Mẹ ơi con đi đây ạ, mẹ giữ gìn sức khỏe. Cả bố nữa, bố già rồi cũng phải giữ gìn sức khỏe. Chắc lúc Thanh lấy chồng con cũng không tham dự được nên con gửi mẹ cái này, khi nào Thanh cưới mẹ đưa em ấy hộ con nhé.

Tôi đưa cho mẹ chồng một hộp nhung đỏ, trong đó có một chiếc lắc tay mà tháng lương đầu tiên tôi đi làm đã mua, lúc đó tôi muốn cải thiện mối quan hệ với Thanh nên mới mua định tặng nó.

Mẹ chồng tôi mở ra, nhìn thấy lắc vàng thì đưa trả lại cho tôi:

- Tôi không nhận đâu, chị cầm đi.

- Đây là quà của con cho em Thanh ạ. Mẹ gửi giúp con, giờ con phải đi đây. Con chào mẹ ạ. Cảm ơn mẹ vì đã sinh ra anh Phong, cho con được làm con dâu của mẹ.

Tôi nói xong không đợi bà trả lời mà xách đồ chạy ra cửa rồi lên Taxi đi, lúc nhìn qua gương chiếu hậu, thấy mẹ chồng vẫn đứng ở cửa cầm hộp nhung đỏ nhìn tôi mãi, tôi cũng nhìn bà cho đến khi khuất hẳn mới bất giác bật cười.

Tôi nghĩ chắc bây giờ bà có thể thanh thản rồi, không còn tôi thì không ngứa mắt nữa, đỡ phải suốt ngày cau có khó chịu với tôi. Người già mà, suốt ngày suy nghĩ nặng đầu thì không tốt cho sức khỏe đâu.

Chú lái taxi hỏi tôi:

- Đi đâu cháu nhí?

- À chú cho cháu ra bến xe đi.

- Bến nào hả cháu?

- Bến nào cũng được, gần là được chú ạ. Hoặc ga tàu cũng được, nói chung chỗ nào có thể đi được thì chú cứ cho cháu đến.

Chú lái taxi lắc đầu thờ dãi, muốn khuyên gì đó nhưng thấy mặt tôi vẫn cười nên cũng đành thôi. Chú ấy đưa tôi ra bến xe Mỹ Đình, tôi đứng ngay ngoài công chờ xem gặp được xe nào đầu tiên thì lên xe đó, cuối cùng chiếc xe đầu tiên tôi gặp được là xe đi vào tận miền nam.

Miền nam à? Xa nhưng không sao, tôi vẫn đi. Hà Nội còn cái gì đâu mà ở lại?

Gần hai ngày ngồi trên xe, cơ thể tôi mệt nên say xe đến mụ mị cả đầu óc, tôi thấy như thế cũng tốt, đỡ phải nghĩ nhiều, đỡ phải nhớ anh, nhưng mà nhiều lúc sống mũi cứ cay xè mà không biết làm sao cả, cứ phải lén lút lấy tay gạt nước mắt đi.

Có lẽ con người tôi quá cố chấp, cố chấp đến nỗi còn hơn thua cả với chính bản thân mình!!!

Sau khi tôi đặt chân đến Sài Gòn, đứng ở bến xe Ngã Tư Ga ngơ ngác nhìn dòng người qua lại mà không biết mình phải đi đâu. Mãi sau có một chú xe ôm đến kéo tôi, tôi mới giật mình:

- Đi đâu thế con gái? Về đâu chú chờ về nè.
- Ở đây có chỗ nào thuê trọ tốt hả chú? Cháu cũng không có tiền, muốn tìm nhà vừa tiền thôi ạ. Chú biết thì chờ cháu đến với ạ.
- Mới vô đây hả con?
- Vâng ạ. Mới vào lần đầu.
- Nhà chú có phòng trọ cho thuê đó, nhưng không khép kín đâu nha. Một tháng cả điện nước là một triệu rưỡi, con có ưng thì chú dẫn con đến.
- Có ở gần đây không ạ?
- Gần, cách có mấy kilomet à.
- Vâng, vậy chú chờ con đến xem với ạ.

Cũng may tôi gặp được người tốt, chú ấy chờ tôi về nhà trọ, trông cũng sạch sẽ và thoáng đãng nên tôi quyết định thuê luôn, bắt đầu những ngày tháng ở Sài Gòn từ lúc đó.

Trong người tôi không có nhiều tiền, gom lại tất cả cũng chỉ được hơn chục triệu, ban đầu tôi không dám mua điện thoại, cũng chẳng dám sửa chữa gì, chỉ để tiền mua bếp ga mini rồi nấu niêu xoong chảo để tự nấu cơm, với cả trích ra một khoản để mua ít sách vở.

Tôi muốn ôn thi lại đại học.

Vì thời gian từ khi ấy đến tháng bảy còn dài nên tôi tranh thủ xin cả việc làm thêm nữa, tôi không có năng khiếu nữ công gia chánh nên không xin rửa bát hay phục vụ mà mang hồ sơ thử xin vào lễ tân của một nhà hàng ngay cách chỗ tôi hơn 1 kilomet. Chỗ ấy là nhà hàng nhỏ, với cả họ thấy tôi cũng cao ráo nên chẳng cần bằng cấp gì đã nhận luôn, thế mới biết ở Sài Gòn xin việc còn dễ hơn Hà Nội nhiều.

Để tiết kiệm tiền, ngày nào tôi cũng lách thếch đi bộ đi làm, Sài Gòn thì nắng và nóng nên có những hôm tôi nhin ăn sáng, đi một đoạn đã thấy hoa hết cả mắt, mấy lần tý nữa thì ngất đi.

Nhưng mà ngất thì ai kiểm tiền? Sợ bị đuổi việc nên dù vất vả đến mấy tôi cũng cố mà làm. Làm mới có tiền để ôn thi đại học chứ, bây giờ còn ai che chở bảo vệ tôi nữa đâu? Cũng chẳng còn ai sờ tay tôi hàng đêm để xem tay tôi có bao nhiêu vết thương nữa...

Nhiều lúc nhớ anh, nhớ Hà Nội, lo cho chị Nhiên nữa nhưng tôi vẫn dần lòng mình xuống. Đã quyết tâm ra đi thì phải thành công rồi mới dám vác mặt về, sau này còn ngẩng được đầu lên nhìn người ta. Năm tôi hai mươi một tuổi đã sai vì nghĩ mình cần dựa vào một người đàn ông để đổi lại mọi thứ của mình, năm tôi hai mươi hai tuổi, suy nghĩ của tôi đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Những ngày đầu tôi làm ở nhà hàng, nhân viên cũ thấy tôi mới đến nên bắt nạt tôi suốt, mấy lão đầu bếp còn suốt ngày gạ gẫm, có hôm một gã còn thò tay bóp mông tôi. Tôi chẳng nói chẳng rằng câu gì đã vớ ngay con dao gọt hoa quả trên quầy, chỉ thẳng vào mặt nó:

- Mày bóp thêm một lần nữa tao xem nào.

Gã kia thấy tôi thế thì sắc mặt cứng ngắt, nhưng chắc xấu hổ quá nên vẫn cố cãi cùn:

- Làm gì mà căng, hay là mày chỉ cho đại gia bóp. Mông mày thế kia chắc là hàng giá cao à?
 - Đứng rồi đấy, chỉ có đại gia mới được đụng vào người tao, còn loại bản thiu như mày thì cút. Dám đụng vào tao thêm lần nữa tao xiên chết cụ mày, tao không ngán ai đâu.
- Kể từ đó, nhân viên từ trên xuống dưới không một ai dám bắt nạt tôi nữa, mấy lão nhà bếp cũng im re né thật xa tôi, tôi cũng dễ sống hơn, chỉ là không có ai muốn chơi với tôi.

Nhận được tháng lương đầu tiên, lúc ấy được tổng cộng là ba triệu hai trăm nghìn, tôi gom hết đi mua một cái điện thoại. Không phải mua để lướt Facebook hay đua đòi với người khác, tôi mua là để gọi điện cho chị Nhiên và lên mạng tìm tài liệu để học hành.

Hôm tôi gọi điện về, chị Nhiên vừa nghe giọng tôi đã khóc ầm lên, bà ấy gào trong điện thoại làm tôi điếc cả tai:

- Em đang ở đâu thế Thiên, về đi em, về với chị đi. Không liên lạc được với em, chị lo sắp chết rồi.
- Lo mà chết được à, vớ va vớ vẩn. Đạo này chị buồn bán thế nào? Thắng kia có còn đến phá phách không?
- Không, nó không đến nữa. Đạo này khách đều rồi, ngày nào cũng có việc.
- Thế tốt rồi, chịu khó làm ăn, sau về cho em vay ít tiền.

- Em vay bao nhiêu, cần bao nhiêu chị gửi cho mà về. Em đang ở đâu, về đi em, Phong...

- Dừng.

Tôi không muốn nghe đến tên anh, một là sợ tôi không chịu nổi, hai là một chữ Phong ấy làm tim tôi đau. Tôi bảo:

- Em đưa đây, không thiếu tiền đâu. Chị cứ lo cho chị đi, bán hàng rồi tìm lấy một người nào tốt. Ở mãi một mình thế buồn đấy.

- Chị đón Sóc Thỏ về rồi.

- Hà? Đón về rồi á? Ai cho chị đón?

- Ông bà nội. Hùng giờ phá sản, đi làm ở đâu rồi ấy. Ông bà nội không nuôi nữa nên đưa chị nuôi.

- Ủ, thế tốt rồi. Ba mẹ con ở với nhau cho vui.

- Em có về không? Em đang ở đâu? Hai đứa nó cứ hỏi di Thiên.

- Em không nói với chị đâu, chị chỉ cần biết em vẫn khỏe mạnh bình thường là được. Với cả chị mà nhắc đến tên... em cắt liên lạc luôn đấy.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả, ai cũng có lựa chọn của mình, cũng như chị với Hùng ấy. Hết duyên thì đường ai nấy đi, không cần phải dây dưa nhiều nữa. Chị biết tính em mà, đúng không?

- Chị biết.

- Thế được rồi, em cúp máy đây. Đây là số của em, cầm chị cho ai.

Chị Nhiên biết tính tôi từ nhỏ đến lớn nói gì là làm, chưa bao giờ tôi không làm được những gì tôi nói nên cũng phải nghe tôi. Mà thật ra lúc ấy ngoài sự cố chấp, tôi còn sợ. Sợ nếu như chị tôi cho Phong biết số điện thoại của tôi, nếu như anh gọi cho tôi một cuộc thôi, tôi cũng không kìm được mà chạy về mất. Thế nên tôi phải cắt đứt ngay từ đầu.

Tôi ở Sài Gòn được năm tháng, ăn một cái tết đầu tiên chỉ có một mình, sống cuộc sống ở trọ như bao người khác, đến tháng thứ sáu, cũng là tháng tôi chuẩn bị thi đại học thì bỗng nhiên gặp một người.

Hôm đó, tôi đang tính tiền cho khách thì tự nhiên có một người nữa đi lại tranh trả tiền, thấy giọng nói quen quen nên tôi ngẩng lên nhìn. Hùng cũng nhìn tôi. Lúc đầu anh ta hơi ngạc nhiên nên chỉ mờ to mắt nhìn chăm chăm mà không nói gì, tôi vênh mặt lờ đi. Mãi sau, anh ta mới nói:

- Sao mày lại ở đây?

Lời tác giả: Chỉ còn một đoạn nữa là kết thúc truyện rồi chị em nhỉ? Vẫn lưu luyến anh Phong quá thôi.

27 đoạn truyện và 4 đoạn ngoại truyện là công sức hơn một tháng nay của tớ, một ồm bạn gì cũng chưa dám bỏ truyện ngày nào. Thế nên sắp kết truyện rồi, mọi người có thể like một cái, bình luận vài câu để động viên tác giả tiếp tục cố gắng được không?

Cảm ơn nhiều nhiều ạ!

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương cuối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi không nghĩ là sau thời gian dài thế, tôi với anh ta vẫn oan gia ngõ hẹp gặp lại ở Sài Gòn.

Tôi lạnh mặt trả lời:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Sài Gòn này là của mày à?
- Con ranh này, mày ám quẻ tao từ Hà Nội vào đây, giờ ngon nhờ, đại gia bỏ mày rồi à?
- Ừ, đòi lại được công ty của bố tao với cả trả thù được cho tao rồi nên tao cũng không cần nữa. Sao?
- Không cần hay là bị đá? Haha, bị vứt như một con chó nên mới vào tận đây làm osin đúng không con ranh? Tao biết ngay mà, ông trời có mắt.

Tôi cũng gật gù, không tỏ ra tức giận mà chỉ cười:

- Công nhận, tao thấy ông trời có mắt thật. Mày cũng phải bỏ đi biệt xứ đấy thôi.
- Mày...
- Mày cái gì mà mày, ăn xong thì biến cho tao tính tiền. Đừng có ám tao, nhìn thấy mày là tao thấy ngứa mắt.

Bản tính Hùng vẫn như cũ, mà tôi cũng như cũ, tôi thẳng tính nên bóp chặt thẳng vào mặt. Anh ta thì điên quá nên giơ tay định nắm tóc tôi, may mà có mấy người ở đó can nên Hùng không làm gì được, chỉ chửi ầm lên:

- Mẹ mày nhé Thiên, tao rửa tông ti tám đời nhà mày. Con ranh con, oai cho lắm vào, oai đi, quỳ lạy liếm láp...
Con ranh con, oai cho lắm vào, oai đi, quỳ lạy liếm láp xin nó giúp rồi cũng bị nó đá như con chó thôi. Thăng Phong của mày đào hoa thế cơ mà, làm sao chịu được

con vợ ngu si như mày. Hahahaha.

- Ủ, tao thế đấy, ghen à? Ghen vì không có ai giúp mày như Phong giúp tao, để mày phải đi lừa lọc nhà tao cướp tài sản đúng không?

- Việc quái gì tao phải ghen với mày, loại mày bây giờ có bò xuống chân thằng Phong nó cũng không thèm mày nữa thì việc quái gì tao phải ghen. Tỉnh ngộ đi, mày không còn là vợ giám đốc nữa đâu, giờ làm osin rồi, mày là ai mà tao phải ghen với mày.

- Ủ, công nhận. Không ghen thì đứng đây làm nhảm làm gì, cút.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Hôm ấy tôi với anh ta làm loạn hết cả nhà hàng lên, cuối cùng tôi xin nghỉ việc. Thật ra là xin nghỉ việc trước khi bị đuổi mà thôi, làm gì có nhà hàng nào chấp nhận lễ tân chửi khách như phường chợ búa như tôi.

Tôi cũng biết mình không nên làm thế nhưng cứ nhìn thấy anh ta là tôi nhớ đến bố mẹ, không chịu được nên bắt chấp chửi luôn, mà nếu đánh được thì tôi cũng đã đánh rồi. Giờ bị đuổi việc tôi cũng đành chịu thôi.

Tôi cầm tiền nửa tháng lương rồi lếch thếch đi bộ về nhà, nhưng đến đầu ngõ chán quá lại mua bia ra hồ ngồi uống. Lần này, tôi uống từ từ chứ không nốc như nước lã giống nửa năm trước nữa, nhấm nháp nhấm nháp mãi lại hóa ra nhanh say, cuối cùng ngón tay vô thức mở điện thoại ra tìm Zalo anh.

Zalo của anh sau một thời gian dài có viết thêm một vài dòng trạng thái, tôi lướt từ trên xuống thấy chữ

"Miss you much" đầu tiên, rồi đến Wait..., và một vài câu nữa nhưng tôi không thể đọc nổi vì mắt nhòe đi, tôi vừa cười vừa khóc, tim lại bắt đầu trở đau làm tôi cứ phải dùng tay ấn xuống. Mãi sau bức quá nên lại định ném điện thoại xuống hồ, cũng may là lúc vừa giờ lên thì tôi phanh kịp.

Giờ nghèo rồi, phải đi làm kiếm từng đồng, làm gì có tiền để mà ném điện thoại đi nữa. Nghĩ thế nên tôi lại cất điện thoại vào túi rồi lếch thếch về nhà.

Nửa tháng sau tôi thi đại học, hành trang vào phòng thi lúc ấy chẳng có gì mà chỉ mang đúng mấy cái bút và một cái máy tính. Lúc giám thị đọc tên và tuổi tôi, các em ngồi cùng phòng ai cũng quay sang nhìn, bởi vì lứa tuổi thi đại học hầu hết toàn mười tám, chỉ có một mình tôi là hai mươi ba...

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Tôi nhận ra thời gian của mình đã qua rất nhiều rồi, nếu không cố gắng thì không kịp để làm lại mất, thế nên tôi càng quyết tâm thi đậu hơn. Cũng may, ông trời đã không phụ lòng tôi lần thứ hai, hơn một tháng sau đó thì tôi nhận được kết quả đỗ trường Đại học kinh tế Hồ Chí Minh, bắt đầu lại thời gian làm sinh viên của một cô gái hai mươi ba tuổi khi đó.

Tôi không làm ở nhà hàng nữa nên không có nhiều tiền chi tiêu sinh hoạt, thời gian lại dành hết cho việc học nên cuộc sống càng khó khăn. Cuối cùng, để

kiếm thêm thu nhập, tôi xin được một công việc dịch văn bản online cho mấy nhà báo, vốn tiếng anh của tôi tốt nên ngoài tiền trả 70 nghìn/bài, họ còn cho tôi thêm phụ phí 10k.

Cứ như thế, tôi học gần hết năm nhất thì giành được

Cứ như thế, tôi học gần hết năm nhất thì giành được học bổng sang Úc, lúc nhận được tin này tôi sung sướng như điên, còn dám chi mạnh một hôm để mời mấy bạn cùng nhóm tôi đi ăn.

Thật ra từ lúc tôi vào Sài Gòn đã bắt đầu sẵn học bổng, mà chỉ sẵn đúng học bổng của trường Đại học Melbourne của Úc thôi. Lúc liên hoan có một bạn hỏi tôi:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Thiên sao chỉ thích đi Úc thế? Tớ thấy mọi người hay sang Nhật hoặc Anh mà.
- Vì tớ thích nước Úc.
- Thật à? Úc không đẹp bằng Nhật với Anh đâu.
- Kệ, tớ vẫn thích nước Úc.

Tôi thích nước Úc là vì người đàn ông tôi yêu từng du học ở đó, anh học ở Đại học Melbourne, thế nên tôi mới quyết tâm đến bằng được nơi mà Phong từng đặt chân đến.

Tôi yêu anh và đuổi theo anh như một thói quen khó bỏ, dù bây giờ đã không còn gì nữa nhưng tôi vẫn muốn trải nghiệm những thứ mà anh đã trải nghiệm

trước đây, xem nước Úc rục rờ như thế nào mà anh học bên đó mấy năm không chịu về, xem trường Melbourne đó tốt thế nào mà đào tạo ra được một người giỏi giang như anh.

Hơn hai tháng sau đó, cuối cùng tôi cũng đã toại nguyện được mong ước của mình khi đặt chân đến nước Úc. Ngày trước tôi cũng được bố mẹ cho ra nước ngoài một lần rồi, nhưng giờ cảm giác khác hoàn toàn, không còn là đi du lịch nữa mà một mình đi đến khoảng trời riêng, tự lập, thành công hay thất bại cũng toàn, không còn là đi du lịch nữa mà một mình đi đến khoảng trời riêng, tự lập, thành công hay thất bại cũng sẽ đều cần trải nghiệm hết cả.

Chẳng có ai đưa đón, chẳng có ai động viên, cũng chẳng có ai cho tiền đi học. Nhưng mà ở một đất nước xa lạ, tôi không sợ gì hết. Đời này đã sóng gió nhiều rồi, vật lộn với đủ loại gian khó, chịu đựng được đến hôm nay, bao nhiêu đau đớn cũng đã kinh qua hết rồi.

Tôi đứng trước cổng trường đại học Melbourne hít sâu một hơi, sau đó xách đúng một valy quần áo mang theo vào làm thủ tục nhập học. Ở đây cũng có rất nhiều du học sinh Việt Nam nhưng tôi không chơi với ai cả, một lần bị chị Hiền lừa là quá đủ, tôi không muốn phạm sai lầm lần nữa. Thế mà đến năm thứ hai ở nước Úc, tự nhiên tôi lại chịu mở lòng ra với một người.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Hôm ấy tôi chạy đến lớp cho kịp giờ thì bị trượt cầu thang, ngã tẹt cả chân. Muộn giờ nên chỉ có một mình loay hoay ở đó, các bạn khác đã vào lớp hết rồi. Tôi đang cẩn rắng nhìn không kêu để ngồi dậy, ai ngờ vừa lặc chân xuống thì bị ngã thêm phát nữa, lần này có một bạn nam đỡ tôi. <https://truyenfull.vn>

- Are you ok?

- Yes. I'm fine. Thankyou so much.

Tôi đau nhần hết cả mặt nhưng ngại phiền nên mới bảo không sao, ai ngờ vừa đứng thẳng dậy thì bạn kia lại nói:

- Bạn là người Việt Nam à?

- Ờ... bạn cũng là người Việt Nam à?

- Bạn là người Việt Nam à?

- Ờ... bạn cũng là người Việt Nam à?

- Ừ. Tớ ở Hà Nội, bạn ở đâu?

- Tớ á? Hà Nội, Sài Gòn, chỗ nào cũng ở rồi.

Tôi bị bong gân nên Nam dìu tôi đến phòng y tế, sau đó chúng tôi bắt đầu quen nhau. Nam chưa bao giờ kể về mình nhưng tôi nhìn thấy đồ đạc của cậu ấy dùng toàn là hàng hiệu, ngay cả cái balo đi học cũng mấy nghìn đô, không cần đoán cũng biết là công tử nhà có tiền.

Tôi thì không muốn chơi với con nhà giàu nên lần nào cũng tìm cách tránh mặt, né càng xa càng tốt. Nhưng

Nam thì không chịu tha cho tôi, hôm nào đi học cậu ấy cũng chờ tôi đi, tan học thì đứng trước cửa lớp chờ tôi về. Tôi chịu không nổi loại lãng mạn sến súa như vậy, đành van xin:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Này, cậu đừng đến lớp tứ thế nữa, mọi người lại tưởng tớ là bạn gái của cậu. Các bạn nữ khác giết tớ mất.
- Tưởng thế cũng được chứ sao? Cậu yên tâm, có tớ ở đây thì không ai giết cậu đâu.
- Ông trẻ ơi, tha cho tớ đi mà. Ngoài kia đầy hoa thơm cỏ lạ, cậu đi tìm bạn gái đi. Bám lấy tớ làm gì?
- Cả cái trường này có hoa thơm cỏ lạ nào bằng cậu?
- Gì cơ?
- Ớt ăn sống cả quả, ăn đồ chiên thì đồ cả đồng tương ớt, chỉ thích xem bóng đá, không thích xem phim tình cảm, một ngày học mười hai tiếng, không thần tượng oppa Hàn Quốc. Chỉ thích chó, không thích mèo. Chỉ thích vào youtube nghe nhạc rock, không xem clip Trung Quốc cầu huyết. Cậu là đồ quái dị chứ là gì nữa.

thích vào youtube nghe nhạc rock, không xem clip Trung Quốc cầu huyết. Cậu là đồ quái dị chứ là gì nữa.

Tôi trợn tròn mắt, không hiểu cái ông này đã điều tra tôi từ bao giờ mà nắm rõ sở thích của tôi thế. Mà ngấm lại thì sở thích của tôi cũng không hề giống con gái thật, nhưng mà không phải đàn ông thích con gái thùy mị dịu dàng à, bám theo con quái dị như tôi làm cái gì?

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Cậu theo dõi tớ à?
- Đây gọi là muốn tìm hiểu, muốn tìm hiểu đấy Thiên hân.
- Cậu hân thì có. Cậu tìm hiểu tớ làm gì?
- Còn làm gì nữa, để چرا cậu làm bạn gái của tớ.

Tôi cười khẩy, phất tay ra về "không thềm nói chuyện với con nít":

- Biết chị đây bao nhiêu tuổi không?
- Hai lăm.
- Thế chú mày bao nhiêu tuổi?
- Hai ba. Nhưng mình không phải chú mày.
- Tốt. Hai ba thì làm em đi, đòi lái máy bay à? Cho quả tên lửa mặt đất giờ.

Nam tự nhiên ngẩn ra, xong bật cười thành tiếng:

- Em thú vị thật đấy, đúng là chẳng cở lạ nào bằng em.
- Em cái gì, gọi chị. Chị lớn hơn em hai tuổi đấy.
- Nam hai nữ một, có gì lạ đâu. Anh cứ thích gọi bằng em đấy. Em chuẩn bị tinh thần đi, anh sắp چرا đồ em rồi đấy.
- Đồ điên.

-
- Nam hai nữ một, có gì lạ đâu. Anh cứ thích gọi bằng em đấy. Em chuẩn bị tinh thần đi, anh sắp چرا đồ em rồi đấy.
 - Đồ điên.

Thế là những ngày tháng sau, Nam chẳng quan tâm đến việc tôi xua đuổi mà mặt dày công khai theo đuổi tôi luôn. À mà phải nói qua là ở trường, Nam cũng thuộc dạng hotboy vì cao ráo đẹp trai, da không trắng như trai tây mà màu vàng khỏe mạnh, con gái trường tôi mê như điên đảo. Chỉ có tôi là không mê.

Bởi vì trong lòng tôi, có một người còn đẹp trai hơn thế. Nhất là khi anh cười, không một ai trên đời này có thể so sánh với anh.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Tôi cứ tưởng Nam theo đuổi vài tháng không được, chán rồi thôi, nhưng mà cậu ta bám theo tôi đến tận giữa năm ba vẫn chưa chịu từ bỏ. Có lần tôi tức quá, gào lên:

- Cậu có thể không đi theo tôi được không hả?
- Không. Anh phải bảo vệ em.
- Tôi có tay có chân, quan trọng hơn là tôi có não nữa. Không cần bảo vệ nhé.
- Nhưng em cũng là con gái mà.
- Cậu thấy tôi chỗ nào giống con gái?
- Ừ, ngoài tóc dài ra thì cũng không giống lắm. Ngực lép, không đi giày cao gót bao giờ, lại hay mắng người nữa. Nhưng mà không sao, với anh em vẫn là con gái.

Tôi phát điên!!!

Tôi vẫn nhớ có một hôm, tôi không ăn không uống cả một ngày trời, đến cả học cũng nghỉ chỉ để nằm ở nhà.

Tôi vẫn nhớ có một hôm, tôi không ăn không uống cả một ngày trời, đến cả học cũng nghỉ chỉ để nằm ở nhà. Nam tìm tôi không được nên chạy đến nhà trọ của tôi gõ cửa, tôi cứ mặc kệ nằm trên giường nhìn trần nhà, mãi sau anh ta gõ cả tiếng điếc tai quá nên tôi bực bội bò dậy, mở cửa ra hỏi anh ta muốn gì.

Lúc ấy, hai mắt Nam đỏ hoe, vừa nhìn thấy tôi đã lao lại ôm chầm lấy. Giọng cậu ta run rẩy:

- Anh cứ sợ em bị làm sao, cứ sợ em bị sao làm đấy. Sao em không mở cửa.

Tôi ngơ ngác ở trong lòng cậu ta, phát hiện ra hình như Nam khóc. Mà thấy cậu ta thế tôi cũng không nổi mắng nữa, chỉ đẩy ra rồi nói:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Cậu tìm tôi có việc gì?
- Anh thấy em không đi học nên đến. Em đã ăn gì chưa? Anh dẫn em đi ăn nhé.
- Không đói, không muốn ăn.
- Hay là anh pha mì cho em? Anh pha mì ngon cực.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, xong rồi cũng thấy thương thương vì cậu ta đã mất công lo cho tôi cả ngày trời nên đồng ý cho Nam vào phòng. Cậu ta pha mì cho tôi thật, đập vào đó hai quả trứng như tôi đã từng làm cho Phong lúc trước. Nghĩ đến người đàn ông ấy, tim tôi lại nhói đau, mặt tôi không biểu cảm hỏi Nam:

- Này, cậu không thấy chán à?

- Này, cậu không thấy chán à?

- Chán gì?

- Bám theo tôi ấy, không chán à?

- Không. Anh chưa từng gặp ai giống em, em chẳng giống ai cả, thế nên anh không có cảm giác chán.

- Này, cậu không thấy chán à?

- Chán gì?

- Bám theo tôi ấy, không chán à?

- Không. Anh chưa từng gặp ai giống em, em chẳng giống ai cả, thế nên anh không có cảm giác chán.

- Thiếu gì người như tôi? Mà nhìn mặt anh đào hoa thế kia, không biết bao nhiêu cô qua tay anh rồi. Chẳng qua vì anh không tán được tôi nên mới thế thôi, không có được thì khó chịu, không nỡ bỏ qua đúng không?

- Ừ, lúc đầu là thế đấy. Nhưng giờ khác rồi, anh thích em thật. Nói điều làm chó.

Tôi phì cười, nhìn khói từ tờ mì bốc lên nghi ngút, bỗng dưng tôi nghĩ hay là mình thử mở lòng ra một lần nữa đi. Tìm cách quên Phong đi. Mấy năm nay tôi khép mình, cô độc chịu đau khổ mãi, thanh xuân sắp qua đi hết rồi.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Im lặng một lúc lâu, tôi nói:

- Hôm nay là ngày giỗ của con tôi.

Ánh mắt Nam tự nhiên biến đổi, vẻ mặt cậu ta kinh ngạc nhìn tôi. Tôi thì không quan tâm lắm đến thái độ đó, bởi vì nếu thích tôi thật sự thì phải thích cả quá

khư của tôi, nếu biết tôi từng có chồng, từng có con mà vẫn đồng ý ở bên tôi, thì tôi mới cho cậu ta cơ hội.

Tôi cười cười:

- Năm tôi hai mươi tuổi đã lấy chồng rồi, hai mốt tuổi ly hôn. Sau ly hôn thì tôi vào trong Sài Gòn học Đại học kinh tế Hồ Chí Minh, hai mươi tư tuổi tôi sang đây. Giờ tôi hai sáu tuổi, một đời chồng.

- Em đừng lừa anh. Em không muốn anh theo đuổi em ly hôn. Sau ly hôn thì tôi vào trong Sài Gòn học Đại học kinh tế Hồ Chí Minh, hai mươi tư tuổi tôi sang đây. Giờ tôi hai sáu tuổi, một đời chồng.

- Em đừng lừa anh. Em không muốn anh theo đuổi em thì có. Đừng bịa chuyện lừa anh.

- Tôi không lừa cậu. Cậu không nghĩ gì khi tôi tận hai tư tuổi mới đi học bên này à?

- Anh...

- Con tôi mất ngày này cách đây năm năm đấy. Hôm nay tôi không đi học là vì muốn ở nhà thấp hương cho con.

Lần đầu tiên, một người luôn miệng trêu tôi như Nam im lặng, cậu ấy im lặng rất lâu, tôi cứ nghĩ cậu ta sẽ từ bỏ chuyện theo đuổi tôi vì không ai trai tân lại đi theo gái một đời chồng. Nhưng cuối cùng Nam nói:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Em nói thật không?

- Thật. Thề.

- Thế thì anh không quan tâm đến chuyện quá khứ của em, anh chỉ thích em thôi. Sau cứ đúng ngày này,

ann sẽ thắp hương cho con cùng em. Chỉ cần em chịu đồng ý anh thôi.

- Cậu không thấy ngại à? Tôi có một đời chồng đấy. Tôi lớn hơn cậu hai tuổi.

- Kệ, anh thích em là được.

Cuối cùng, tôi cũng phải bất lực trước độ lì lợm của cậu ta, đồng ý cho Nam một cơ hội. Không phải là trở thành người yêu, chỉ là bạn bè thôi, tôi đã đổ vỡ hôn nhân một lần rồi, tôi không muốn vội vàng để đổ vỡ thêm lần nữa. Trước hết cứ làm bạn bè đi đã, nếu thấy hợp thì mới tiến đến yêu nhau.

Trong suốt những ngày tháng tìm hiểu, chúng tôi chỉ nắm tay nhau đúng ba lần. Lần đầu tiên là sinh nhật

Trong suốt những ngày tháng tìm hiểu, chúng tôi chỉ nắm tay nhau đúng ba lần. Lần đầu tiên là sinh nhật tôi, Nam bảo muốn nắm tay tôi đến nhà hát Opera Sydney, lần thứ hai là sinh nhật của cậu ấy, muốn tôi nắm tay, lần thứ ba là khi chúng tôi cùng làm tốt bài thi tốt nghiệp.

Cậu ấy nắm thật chặt tay tôi, cười toe cười toét:

- Sắp kết thúc bốn năm đại học rồi, sướng thật. Anh cứ tưởng ở bên này chán chết, may mà gặp được em.

- Xin người, có thể nói mấy câu bớt sến đi được không? Em nổi hết da gà rồi.

- Haha, kệ em. Anh thích là được.

- Ừ, kệ anh.

- Học xong em định làm gì, có về nước không hay ở đây? Em đi đâu anh đi theo đấy.

đây? Em đi đâu anh đi theo đó.

- Về chứ, về xin việc làm. Thèm phở với ốc xào xả ớt lắm. Về thôi.

- Ừ, thế mình cùng về. Về Hà Nội em nhỉ?

Nhắc đến hai chữ Hà Nội, trái tim tôi đã không còn đau đớn như ngày xưa nữa mà chỉ thấy nhói nhói một chút thôi. Hà Nội, nơi ấy có gia đình đã từng hạnh phúc của tôi, có những món ăn tôi thích, và có cả một người...

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Tôi vô thức rút bàn tay đang bị Nam nắm lấy về, gượng gạo cười:

- Em chưa biết, để xem có được tốt nghiệp không đã chứ. Mới thi xong, tính sớm thế.

- Ừ, nếu anh trượt em cũng đừng bỏ về một mình trước đấy nhé. Anh dối đấy.

- Người cứ dối thoải mái nhé. Học dứt trượt và bị bỏ

- Ừ, nếu anh trượt em cũng đừng bỏ về một mình trước đấy nhé. Anh dối đấy.

- Người cứ dối thoải mái nhé. Học dứt trượt và bị bỏ lại là đúng.

- Còn lâu anh mới bị bỏ lại, kiểu gì anh cũng đỗ cho mà xem.

Tôi gật gật gù gù ra về như không thèm quan tâm, nói qua loa vài câu nữa cho xong chuyện. Tối hôm ấy về phòng trọ, tự nhiên nghĩ đến việc mình sắp trở về, lòng tôi nao nao bồi hồi kinh khủng.

Tôi dò dẫm mở Facebook, đăng nhập vào nick Facebook cũ mà mấy năm nay tôi không có can đảm mở ra, ngón tay vô thức gõ tên Facebook của anh. Nhìn thấy hình đại diện là một chiếc nhẫn cưới, lồng ngực tôi như bị một mũi tên xuyên qua, đột nhiên đau đến trào máu.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Hay thật, để hình nhẫn cưới thế này chắc là đã lấy vợ rồi. Chỉ có tôi năm năm nay không quên được anh thôi, có gặp người nào cũng thấy không bằng nỗi anh thôi. Tôi yêu anh hết cả thuốc chữa rồi.

Màn hình trước mặt tôi nhòe đi, tự nhiên nhìn cái gì cũng không rõ nữa, hiện tượng này tôi đã quá quen rồi nên biết mình đang khóc, lấy tay quệt đi rồi lại đọc tiếp. Facebook này tôi không kết bạn nên chẳng thấy hiển thị gì, anh thì lại có thói quen để chế độ bạn bè nên tôi không đọc được, khi lướt xuống chỉ thấy đúng một dòng status cách đây bốn năm để chế độ không khai: "Người ta nói cuộc sống là không chờ đợi, chỉ có tôi thích chờ đợi. Vùng vẫy cô độc ở chốn cũ, nhìn ai cũng chẳng phải là cố nhân".

Nhìn ai cũng chẳng phải là cố nhân...

Tôi biết rồi, biết tại sao năm năm nay tôi không thể yêu ai được rồi. Bởi vì nhìn ai cũng chẳng phải là anh... Đời này kiếp này chỉ có một người tôi yêu thôi, chỉ có một người đàn ông luôn che chở yêu thương tôi vô điều kiện thôi. Dù là sau này có bất cứ người nào đối

điều kiện thời, dù là sau này có đạt cú người nào đời
với tôi tốt hơn anh, trong mắt tôi cũng không thể bằng
anh được...

Tôi đọc đến đó xong cũng không dám nhìn thêm nữa,
lặng lẽ thoát Facebook rồi khóc suốt cả một đêm. Đến
sáng mai tỉnh dậy lại làm ra vẻ như không có gì, đi làm
thêm, lên lớp tự học, nham nhở cười đùa với Nam.

Hai tuần sau chúng tôi biết điểm, tốt nghiệp thành
công, tôi bằng giỏi còn Nam bằng khá. Cả hai thống
nhất quay về nước, địa điểm đầu tiên đặt chân đến là
Hà Nội.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Tôi không muốn quay lại Hà Nội nhưng Nam nói cứ về
đây, ăn phở Hà Nội mới đích thị là ngon nhất, ăn cả ốc
xào xả ớt, trứng cút lộn xào me, cháo quẩy. Nghĩ đến
đồ ăn là tôi kìm lòng không nổi, với cả tôi cũng muốn
về thăm chị Nhiên xem giờ chị ấy sao rồi. Lúc tôi ở bên
Úc thì vẫn gọi điện thoại về suốt, chị không dám nhắc
đến Phong nhưng cũng mấy lần nói bóng nói gió, tất
cả đều bị tôi gạt đi. Tôi tin năm đó anh sẽ vượt qua
được mọi khó khăn, bởi vì anh giỏi và có hậu thuẫn tốt
như Thùy, thế nên không cần thiết phải biết thêm về
nhau để tôi phải vấn vương thêm nữa.

Có lẽ chị cũng hiểu nên sau này, chị không nói đến
anh nữa mà chỉ kể về chị và Sóc Thỏ, chị bảo bây giờ
hàng hoa đã to lắm rồi, bán thêm cả chim cảnh với cá
cảnh và cũng có một người đàn ông góa vợ theo đuổi

Có lẽ chị cũng hiểu nên sau này, chị không nói đến

anh nữa mà chỉ kẻ vẽ chị và Sóc Thỏ, chị bảo bây giờ hàng hoa đã to lắm rồi, bán thêm cả chim cảnh với cá cảnh, và cũng có một người đàn ông góa vợ theo đuổi chị gần một năm nay, muốn gắn bó với chị.

Tôi bảo phải để tôi xem đã. Thế nên giờ tôi đồng ý quay về Hà Nội rồi xem mặt ông ấy xem như nào đây.

Tôi muốn chị bất ngờ nên về không nói trước mà tự ý bắt taxi đến, chị vừa thấy tôi thì ngơ ra, sau đó một lúc mới òa lên khóc.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Em đi đâu mà bây giờ mới về thế? Sao bây giờ em mới về. Sóc Thỏ lớn hết cả rồi.
- Gớm có phải đi đánh trận đâu mà chị khóc ghê thế. Hai đứa đâu rồi?
- Đi học hết rồi. Vào nhà đi, vào nhà chị xem xem nào. Trời ạ, sao mà gầy thế? Em không ăn được à?
- Giờ gầy đang là một đấy. <https://truyenfull.vn>

Hôm ấy, chị ôm tôi khóc cả buổi, tôi thì không thích nghe đau thương rên rỉ nên chỉ nói năng vài câu qua loa cho xong chuyện rồi về. Tôi bảo mai chủ nhật tôi đến chơi với hai đứa, giờ phải đi gặp bạn, mà tôi đi gặp bạn thật, Nam hẹn tôi tối nay đi ăn ốc xào xả ớt rồi.

Chị tôi thì cứ lưu luyến mãi không cho về, chị bảo:

- Thế đã có người yêu chưa? Bạn kia là người yêu à?
- Không, bạn học chứ người yêu gì. Mấy năm nay em

ở Úc, tốt nghiệp xong rồi. Bằng giỏi nhá. Giờ mang bằng đại học Melbourne về đây chắc xin được việc thôi. Chị yên tâm đi, lúc đó giàu em cho tiền.

bằng đại học Melbourne về đây chắc xin được việc thôi. Chị yên tâm đi, lúc đó giàu em cho tiền.

- Gớm tôi xin cô. Cô cứ hạnh phúc là tôi mừng. Tối chị dọn giường rồi em về ngủ nhé.

- Tôi em đang vớt đồ ở khách sạn. Mai tính.

Tôi ở Hà Nội chơi dài mấy ngày, định tuần sau mới tìm xem công ty nào thích hợp thì xin việc nên trước mắt cứ dành thời gian đi ăn những món tôi thích đã.

Sáu năm rồi không quay lại đây, thủ đô nhiều kỷ niệm của tôi hay đổi nhiều thật, tôi nhìn chẳng nhận ra được nơi nào với nơi nào nữa, các quán đồ ăn vặt trước hay ngồi cũng không còn, chỉ có một góc Hồ Tây nhiều dừa khi ấy là mãi ở trong tim, đến bây giờ trong mắt tôi vẫn chưa từng thay đổi.

Về Hà Nội đến hôm thứ ba thì Nam rủ tôi đi ăn lẩu ở Cầu Giấy, chỗ này không có bãi để xe nên phải gửi xe ở bãi xe công cộng rồi đi bộ một đoạn thì mới đến.

Chúng tôi vừa đi bộ vừa nói chuyện, Nam cứ bảo đây là chỗ cậu ấy ăn cảm thấy ngon nhất ở Hà Nội, kiểu gì tôi ăn một lần cũng mê như điều đồ cho mà xem. Tôi bấu môi:

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Em thấy anh có bao giờ chê cái gì đâu? Ăn gì cũng
hỏi ngon nhất, thế cuối cùng là cái gì mới là ngon

Đào ngon nhất, thì cuối cùng là cái gì mới là ngon nhất?

- Em... Em là ngon nhất.

- Ngon nhưng chỉ để ngắm thôi, hàng mẫu, ko bán.

Mới nói đến đó thì ánh mắt tôi vô tình lướt qua một người, bóng dáng quen thuộc của người ấy cũng từ phía trước đi tới, hình như là muốn đi đến bãi đỗ xe ở

Mới nói đến đó thì ánh mắt tôi vô tình lướt qua một người, bóng dáng quen thuộc của người ấy cũng từ phía trước đi tới, hình như là muốn đi đến bãi đỗ xe ở ngay sau lưng tôi.

Tôi nghĩ ông trời hình như cứ thích trêu tôi thì phải, Hà Nội rộng lớn thế này, làm sao tôi mới về được vài ngày mà đã gặp mặt anh được? Sao có duyên như thế được? Chúng tôi có phải oan gia đâu mà ngộ hẹp nào cũng gặp nhau.

Nhưng mà, người kia càng đi lại gần thì tôi càng cảm thấy hóa ra ông trời trêu tôi thật, mà tôi thì này giờ chỉ mãi nhìn anh nên không phát hiện ra đi bên cạnh anh còn có một cô gái nữa.

Không phải Thùy, không phải Nguyệt, cô ta tóc dài đến tận eo, nhìn xinh xắn hiền hòa.

Tự nhiên lúc ấy tôi lại nhớ đến câu Hùng mắng tôi: "Phong đào hoa lắm cơ mà"... giờ ngắm lại cũng thấy đúng là đào hoa thật.

Nam đang lú lo bên cạnh tự nhiên thấy tôi ngẩn ra không đi nữa thì kéo tay tôi hỏi:

- Này, em làm sao thế? **Tác giả: Phạm Kiều Trang**
- À không sao.
- Đi thôi, sắp đến quán lẩu rồi.

Lúc này, anh cũng phát hiện ra tôi đang đứng trước mặt một đoạn, Phong hơi khựng lại, ánh mắt anh nhìn chăm chăm tôi, kinh ngạc có, bàng hoàng có, thảng thốt có, cả đồng cảm xúc được tôi đọc ra trong mắt anh sau sáu năm xa cách. Đúng là được ra nước ngoài đào tạo, có khác, giờ tôi giỏi đến mức nhìn thấu được mặt một đoạn, Phong hơi khựng lại, ánh mắt anh nhìn chăm chăm tôi, kinh ngạc có, bàng hoàng có, thảng thốt có, cả đồng cảm xúc được tôi đọc ra trong mắt anh sau sáu năm xa cách. Đúng là được ra nước ngoài đào tạo có khác, giờ tôi giỏi đến mức nhìn thấu được cả tâm tư của người luôn thâm trầm như anh luôn rồi.

Tôi định cười, nhưng mà không cười nổi, vì tôi sợ phải chào hỏi, với cả tôi cũng sợ anh cười lại. Sau mấy năm dài như thế, tôi hai tám, anh ba mươi tư, thời gian không làm anh già đi mà vẫn đẹp trai như ngày nào, thậm chí còn đẹp hơn, phong độ hơn.

Bước chân tôi như ghim chặt tại đoạn đường đó, không làm sao mà nhấc lên đi nổi. Trong suốt những năm tháng rời khỏi Hà Nội, tôi cứ nghĩ mình mạnh mẽ lắm, kiên cường lắm, một mình tự lập vất vả đến đâu cũng chẳng làm tôi chùn bước. Thế mà giờ đây lại mới

biết, hóa ra tôi làm được tất cả những điều ấy cũng chỉ vì không có anh bên mình.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

- Thiên...
- Quên, đi thôi, đi thôi.
- Ừ.

Nam cười cười, kéo tay tôi đi tiếp, Phong cũng không nói gì mà cũng lặng lẽ tiến về phía chúng tôi. Lúc lướt qua nhau, mặt tôi lạnh tanh như tiền bước nhanh qua, nhưng thực ra hồi hộp quá nên tai ù hết cả rồi, chẳng nghe được Nam nói gì mà cũng chẳng nghe được cô gái đi bên cạnh anh nói gì.

Đi thêm một quãng, Nam thấy thái độ của tôi mất tự nhiên thế chắc cũng biết tôi có vấn đề. Cậu ấy bảo tôi:

- Sao thế? Người quen của em à?
- À không. Người quen gì, người đứng ấy mà.

Tôi hắng giọng cố hồi phục lại tinh thần, khoát tay tỏ ý không có gì rồi đi tiếp. Nhưng mà tôi còn chưa đi được nổi năm bước thì đột nhiên có một bàn tay kéo tôi lại.

Lòng bàn tay quen thuộc, độ ấm quen thuộc, ngay cả vết chai do cầm bút cũng cực kỳ quen thuộc. Trái tim tưởng đã chết của tôi vì cái nắm tay ấy bất giác đập thành thịch như ngày nào. Tôi giật mình quay lại, kinh ngạc nhìn anh.

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Phong không quan tâm đến vẻ mặt của tôi, anh nói:

- Tôi không phải là người đứng của em.

*** HẾT ***

Lời tác giả: Mọi chuyện xảy ra trong cuộc đời này đều là nhân duyên. Những người yêu nhau thì dù có cách xa bao lâu đi chăng nữa rồi cũng sẽ quay về với nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Người Không Yêu Mình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.